திருவரங்கக்

கலம்பகம்

னுகக்கொண்டு, அருள் - (திருவிலச்சினையிட்டு) அருளிய, பட்டர் - ஸ்ரீபராசரபட்டரது, பொன் தாள் - அழகிய திருவடிகள், நந்தமக்கு - நமக்கு, கதி - அடைக்கலமாகும்; (எ - று.)

கீர்த்தி வானுலகத்திற் பரவியமை கூறவே, இவ்வுலகத்துப் பரவியமை தானே பெறப்படும். கூரத்தாழ்வான் - கூரமென்னும் ஊரில் திருவவதரித்தவர். வந்த பட்டர், குமாரராகிய பட்டர், அருள் பட்டர் என இயையும். தே னிட்ட தார் - வண்டுகள் இடைவிடாதுமொய்க்கின்ற மாலை யென்றுமாம். நம்பெருமாள் என்றது, சிறப்புச்சொல்; "நம்பெருமா ணம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை, யென்ப ரவரவர்த மேற்றத்தால்" என்றார் பெரியாரும். நம்பெருமாளது திருவருளாற் கூரத்தாழ்வான்குமாரராய்த் திருவவதரித்தது பற்றி, பட்டருக்கு நம்பெருமாள்குமாரரென்று திருநாமம். சாபம் - வெகுண்டு கூறிய மொழி. சங்கு - வடசொல் விகாரம். ஆழி-வட்டம்; சக்கரத்துக்கு வடிவுப்பண்பாகுபெயர்: அன்றிக்கே, அசுரர் முதலிய பகைவரை அழித்தலையுடையது. புயம் - புஜம். "பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்" என்றாற்போல, நானிட்டனென்றருள் பட்டரென்றார். இனி, நானிட்டனென்பதற்கு - நான் உனக்கு இஷ்டனென்று சொல்லியென்றும், நான் இட்டேனென்றென்றுங் கொள்ளலாம். கதி - புகலிடம்.

இது, நேரசைமுதலாகிய கட்டளைக் கலித்துறை. (சு)

நூல்.

க. சீர்பூத்தசெழுங்கமலத்திருத்தவிசின்வீற்றிருக்கு
நீர்பூத்ததிருமகளுநிலமகளுமடிவருடச்
சிறைப்பறவைபுறங்காப்பச்சேனையர்கோன்பணிகேட்ப
நறைப்படலைத்துழாய்மார்பினுயிறுபோன்மணிவிளங்க
வரியதானவர்க்கடிந்தவைம்படையும்புடைதயங்கக்
கரியமால்வரைமுளரிக்காடீன்றுகிடந்தாங்குப்
பாயிரநான்மறைபரவப்பாற்கடலுட்பருமணிச்சூட்
டாயிரவாய்ப்பாம்பணைமேலறிதுயிலினிதமர்ந்தோய்

உ. மண்ணகந்துயர்நீங்கவானகந்தொழுதேத்தக்
கண்ணகன்சோணாட்டுக்காவிரிவாய்ப்புளினத்துப்
பம்புகதிர்விசும்பிரவிபசும்புரவிவழிவிலங்கு
செம்பொன்மதிலேழுடுத்ததிருவரங்கப்பெருங்கோயி
லாணிப்பொற்றகடுரிஞ்சுமணிக்கதவநீள்வாயின்
மாணிக்கவெயில்பரப்பும்வயிரமணிவிமானத்துண்
மின்னிலங்குதொடிவலயவியன்வலக்கைகீழ்கொடுத்துத் [ள்
தென்னிலங்கைத்திசைநோக்கித் திருநயனந்துயில்வோய்கே

க. தேவராய்த்தேவர்க்குந்தெரியாதவொளியுருவாய்
மூவராய்மூவர்க்குண்முதல்வனாய்நின்றோய்நீ

உ. போற்றுவார்போற்றுவதுன்புகழ்ப்பொருளேயாதலினால்
வேற்றுவாசகமடியேன்விளம்புமாறறியேனால்

ங. பணித்தடங்காதிமையவற்கும்பங்கயத்தோன்முதலோர்க்கு
ம், பணித்தடங்காப்புகழடியேன்பணித்தடங்கற்பாலதோ

ச. யாங்கடவுளென்றிருக்குமெவ்வுலகிற்கடவுளர்க்கு
மாங்கடவுணீயென்றாலஃதுனக்குவியப்பாமோ

ரு. அனைத்துலகுமனைத்துயிருமமைத்தளித்துத்துடைப்பது
நினைத்தவிளையாட்டென்றானின்பெருமைக்களவாமோ

சா. கருதரியவுயிர்க்குயிராய்க்கரந்தெங்கும்பரந்துறையு
மொருதனிநாயகமென்றாலுன்புகழ்க்குவரம்பாமோ

க. உருவெனவருவெனவுளவெனவிலவென
வருமறையிறுதியுமறிவருநிலைமையை

உ. இவரிவரிறையவரெனமனவுறுதியொ
டவரவர்தொழவருசமயமுமருளினை

ங. கடுவளிகனல்புனல்ககனமொடகலிட
முடுபதிகதிரவனுருவமுமருளினை

ச. கடிமலரடியிணைகருதினர்பெறுகென
வடிநடுமுடிவறவருள்பரகதியினை

க. ஒருநாலுமுகத்தவனோடுலகீன்றாயென்பரதுன்
றிருநாபிமலர்ந்ததல்லாற்றிருவுளத்திலுணராயால்

உ. மேருகிரியுடலவுணன்மிடல்கெடுத்தாயென்பரதுன்
கூருகிரோயறிந்ததல்லாற்கோவேநீயறியாயால்

ங. பன்றியாய்ப்படியெடுத்தபாழியாயென்பரது
வென்றியாருனதெயிற்றின்மென்றுகள்போன்றிருந்ததால்

ச. அண்டமெலாமுண்டையென்பரறியாதாராங்கவைநீ
யுண்டருளுங்காலத்திலொருதுற்றுக்காற்றாவால்

க. நஞ்சமுமமுதமுநரகும்வீடுமாய்
வஞ்சமுஞானமுமறப்புமாயினை

உ. இருவினைப்பகுதியுமின்பதுன்பமுங்
கருணையும்வெகுளியுங்கருத்துமாயினை

க. அலைகடல்வயிறுகலக்கினை
உ. அவுணர்மதுகையடக்கினை
ங. மலைகடகளிறுவதைத்தனை.
ச. மலைதலைகவிழவெடுத்தனை.

க. மண்ணைவிண்டனை
உ. வெண்ணெயுண்டனை
ங. மருதிடந்தனை
ச. எருதடர்ந்தனை
ரு. உண்ணிறைந்தனை
சா. எண்ணிறந்தனை
எ. ஒருமையாயினை
அ. பெருமைமேயினை

எனவாங்கு

மலர்தலையுலகத்துப்புலமைசான்ற
பதின்மரும்பணித்தபாடலோதையொடு

முதுமறைகறங்கமுரசமார்ப்ப
வலம்புரிபிளிறும்பொலம்புரிகோயி
லாழியஞ்செல்வவாதியம்பரம
வாழிவாழிமாயோய்வாழி
நெடியோய்வாழிநின்மாட்டொன்றே
யடியேன்வேண்டுவதஃதுநீமறுக்கேல்
பூவருமயன்முதல்யாவருமறியா
மூவுலகளந்தநின்சேவடிவாழ்த்தித்
தொழுதகைத்தொண்டர்தந்தொண்டருட்சேர்க்கா
தெழுவகைத்தோற்றத்தினுப்பிறப்பி
னென்பொழியாக்கையுட்சேர்ப்பினுமவர்பா
லன்பொழியாமையருண்மதியெனக்கே.

க.—சீர்பூத்த * * * தமர்ந்தோய்.—(இ - ள்.) சீர் பூத்த - சிறப்பு மிக்க, செழு - செழுமையாகிய, கமலம் - தாமரை மலராகிய, திருத்தவிசின் - சிறந்த ஆசனத்தில், வீற்றிருக்கும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, நீர் பூத்த - திருப்பாற்கடலில் திருவவதரித்த, திரு மகளும் - பெரியபிராட்டியாரும், (நீர் பூத்த-) கடலாற் சூழப்பட்ட, நிலம் மகளும்- பூமிப்பிராட்டியாரும், அடி வருட - (தந் திருக்கைகளால் தனது) திருவடிகளைத் தடவவும், சிறைப் பறவை - சிறகுகளையுடைய பெரியதிருவடி [கருடன்], புறங் காப்ப- (தன்)பக்கத்தே காத்திருக்கவும், சேனையர் கோன் - சேனைமுதலியார், பணி கேட்ப - ஏவல்கேட்கவும், நறை - வாசனையையுடைய, துழாய்ப் படலை - திருத்துழாய்மாலையையுடைய, மார்பின் - திருமார்பிலே, மணி - (கௌஸ்துப) ரத்தினம், ஞாயிறு போல் - சூரியன்போல, விளங்க - பிரகாசிக்கவும், அரிய - வெல்லுதற்கரிய, தானவர் - அசுரர்களை, கடிந்த - அழித்தருளிய, ஐம் படையும் - பஞ்சாயுதங்களும், புடை தயங்க - இருபக்கங்களிலும் நின்று விளங்கவும், பாயிரம் நான் மறை - முகவுரையையுடைய நான்குவேதங்களும், பரவ - புகழவும், பாற் கடலுள் - திருப்பாற்கடலினடுவிலே, பரு மணி - பருத்த மாணிக்கத்தையுடைய, சூட்டு - உச்சியையுடைய, ஆயிரம் வாய் - ஆயிரந் தலைகளையுடைய, பாம்பு அணைமேல் - சேஷசயநத்தில், கரிய மால் வரை - கரிய பெரிய ஒரு மலை, முளரிக்காடு ஈன்று - தாமரைக்காடு பூக்கப்பெற்று, கிடந்தாங்கு - படுத்திருந்தாற்போல, அறி துயிலின் - யோகநித்திரையில், இனிது அமர்ந்தோய் - இனிதாகப் பொருந்தி யிருக்கின்றவனே! (எ- று.)

சீர் - ஸ்ரீஎன்னும்வடசொல்லின் சிதைவு. கமலமென்னும் முதற்பொருளின் பெயர் அதன் சினைப்பொருளாகிய மலருக்காதலாற் பொருளாகுபெயர்; முதலாகுபெயரென்றுஞ் சொல்லலாம்: இனி, இதுபோல்வனவற்றை முதலுக்குஞ் சினைக்கும் பொதுவென்பாரு முளர். வீற்றிருத்தல் - வேறொன்றிற்கில்லாத சிறப்போடு இருத்தல். நீர்பூத்தவென்பதனை இரட்டுறமொழிதலாக்கொண்டு, திருமகளோடும் நிலமகளோடுஞ் சேர்க்கப்பட்டது. நீர் - கடலுக்குஆகுபெயர்; இங்கே சந்தர்ப்பநோக்கி நீரென்பதற்குப் பாற்கடலெனப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது; "தாழி தரையாகத் தண்டயிர் நீராகத் தடவரையே மத்தாக" என்பதிற்போல. இனி, திருமகளுக்கு அடையாம்போது பெண்களுக்குஉரிய குணங்கள் நிறைந்த வென்றும், நிலமகளுக்கு அடையாம்போது நீரினின்றுந்தோன்றியவென்றுங் கொள்ளினும் அமையும்.

திருமகள்- திருவாகியமகள், ஸ்ரீதேவி. நிலமகள்-நிலமாகியமகள், பூதேவி. பறவை - பறப்பது; ஐ - வினைமுதற்பொருள் விகுதி. சேனையர்கோன் - பரமபதத்திலுள்ள நித்தியமுக்தர்களுக்குத் தலைவர். நறை - தேனுமாம். படலை - மார்பின்மாலை. தானவர்க் கடிந்த - உயர்திணை யிடத்து ஐயுருபு தொக்கது. ஐம்படை - சக்கரம், சங்கு, கதை, வில், வாள்; இவற்றிற்கு முறையே சுதரிசநம், பாஞ்சசந்நியம், கௌமோதகி, சார்ங்கம், நந்தகம் என்று பெயர். படை - பகைவரைப் படுத்தற்குக் கருவியாவது; படுத்தல் - அழித்தல்: ஐ - கருவிப்பொருள்விகுதி. தாமரைத்தொகுதியைத் தாமரைக் காடென்றார். பெருங்கருமலை - எம்பெருமானது திருமேனிக்கும், தாமரைக்காடு - வாய் கண் கை கால் முதலிய அவயவங்களுக்கும் உவமை; இதனை மேல் எழுபத்து மூன்றாம் பாட்டில் விவரமாய்க் காண்க. கிடந்து - எச்சத்திரிபு. ஆங்கு - உவமவுருபு. பாயிரம் - ப்ரணவம். அறி துயில் - அறியாநின்று செய்யுந் துயில். அமர்ந்தோய் - அமர்ந்தானென்பது இறுதி யவ் வாதலாகிய விளியுரு பேற்று, ஆ - ஓவாயிற்று. "கோலார்ந்த நெடுஞ்சார்ங் கங் கூனற் சங்கங் கொலையாழி கொடுந்தண்டு கொற்ற வொள்வாள், காலார்ந்த கதிக்கருட னென்னும் வென்றிக் கடும்பறவை யிவையனைத்தும் புறஞ்சூழ் காப்ப" என்றார் பெரியாரும்.

உ.—மண்ணகம் * * * கேள்.—(இ - ள்.) மண்ணகம் - மண்ணுலகத்திலுள்ளாரும், வானகம் - விண்ணுலகத்திலுள்ளாரும், துயர் நீங்க - (தத்தம் இம்மை மறுமைத்) துன்பங்கள் நீங்குமாறு, தொழுது ஏத்த - வணங்கித் துதிசெய்யாநிற்க, கண் அகல் சோணாடு - இடமகன்ற சோழ நாட்டில், காவிரிவாய் - திருக்காவேரிநதியி னடுவிலே, புளினத்து - மணற் றிட்டையிலே, பம்பு கதிர்-நெருங்கிய கிரணங்களையுடைய, விசும்பு - ஆகாயத்தே செல்லுகின்ற, இரவி - சூரியனது, பசும் புரவி - பச்சைநிறத்தையுடையகுதிரை, வழிவிலங்கு- (தான்செல்லும்) வழியினின்றும்விலகிப்போவதற்குக்காரணமான [அச்சூரிய மண்டலத்தினும்உயர்ந்துநின்ற],செம்பொன்- சிவந்தபொன்மயமான, மதில் ஏழ்-ஏழுதிருமதில்களை, உடுத்த - சுற்றிலும் உடைய,திருவரங்கப்பெருங்கோயில்- திருவரங்கம்பெரியகோயிலில்,ஆணிப்பொன் தகடு உரிஞ்சும்- சிறந்த பொன்தகடு பதித்த, அணிக் கதவம் - அழகிய கதவையுடைய, நீள் வாயில் - நீண்ட திருவாயிலையுடைய, மாணிக்கம் வெயில் பரப்பும் - மாணிக்கங்களி னொளியை வீசுகின்ற, வயிரம் மணி- வயிரக்கற்க ளிழைத்த, விமானத்துள் - பிரணவாகார விமானத்தினுள்ளே, மின் இலங்கு - ஒளி விளங்குகின்ற, தொடி வலயம்- தொடியென்னும் வளையையுடைய,வியன்-பெரிய, வலக் கை- வலதுதிருக்கையை, கீழ் கொடுத்து- (தன் திருமுடியின்) கீழே வைத்துக்கொண்டு, தென் இலங்கைத் திசை நோக்கி - தெற்குத்திக்கிலுள்ள இலங்காபுரியை நோக்கி, திரு நயனம் துயில்வோய் - திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்றவனே! கேள் - (அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பத்தைக்) கேட்டருள்வாயாக; (எ-று.)

வானகம் - தேவர்கள்; நித்தியசூரிகளுமாம். அகல் சோணாடு - அகன் சோணாடு; புணர்ச்சியில் விகாரம். சோணாடு - மரூஉமொழி. மதிலுக்கும் இரவிக்குஞ் சம்பந்தமில்லாமலிருக்கச் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்தலால், தொடர்புயர்வுநவிற்சி யணி; இதனை வடநூலார் சம்பந்தாதிசயோக்தி யென்பர்: இதனால், மதிலினது மிக்க உயர்வு தொனிக்கின்றது. திருவரங்கத்திற்குப் பெரியகோயிலென்றும், அங்கெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானுக்குப் பெரியபெருமாளென்றுந் திருநாமம். கோயில்-கோவில், தேவாலயம்; வகரம் யகரமானது, இலக்கணப்போலி. ஆணிப் பொன் - மாற்றுயர்

ந்த பொன்கதவம், அம் - சாரியை. வாயில் - இல்வாய்; சொல் நிலைமாறுதல், இலக்கணப்போலி. வெயில் - சூரியகிரணம்போன்ற ஒளி. வைரம் - வஜ்ரம். விமானம் - தேவருறைவிடம். தாய் குழந்தைக்கு முலைகொடுத்து அதன் முகமலர்ச்சி காண்கைக்குப் பாங்காகச் சாயுமாப்போலே, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்து அவரது பொலிவைப் பார்த்துக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியால், 'தென்னிலங்கைத் திசைநோக்கித் திருநயனந் துயில்வோய்' என்றார்; "மன்னுடைய விபீடணர்க்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்க்கண் வைத்த, வென்னுடைய திருவரங்கர்க்கு," "வன்பெருவா னகமுய்ய வமர ருய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகின் மனிசருய்யத், துன்பமிகு துயரகல வயர்வொன் றில்லாச் சுகம்வளர வகமகிழுந் தொண்டர் வாழ, வன்பொடுதென் றிசைநோக்கிப் பள்ளி கொள்ளு மணியரங்கன்," "குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதிசை பாத நீட்டி, வடதிசை பின்பு காட்டித் தென்றிசை யிலங்கை நோக்கி" என்றார்களிறே.

இவை யிரண்டும் எட்டடித் தரவுகள்.

க.—தேவராய் * * * நீ.—(இ - ள்.) நீ—, தேவராய் - (இந்திரன் முதலிய) தேவர்களது சொரூபியாய், தேவர்க்கும் - அத்தேவர்களுக்கும், தெரியாத - அறியக்கூடாத, ஒளி உருவாய் - தேஜோரூபியாய், மூவராய் - (அயன் அரன் அரி என்னும்) திரிமூர்த்திகளாய், மூவர்க்குள் - அம்மும்மூர்த்திகளுள்ளும், முதல்வனாய் - தலைவனாய், நின்றோய் - நின்ற தன்மையை யுடையை; (எ - று.)

"முதலாவார் மூவரே யம்மூவ ருள்ளு, முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்" என்றார் பொய்கையாரும். மூவர் - தொகைக் குறிப்பு.

உ.—போற்றுவார் * * * றறியேனால்.—(இ - ள்.) போற்றுவார் - துதிப்பவர்கள், போற்றுவது - துதிப்பது, உன் - உனது, புகழ்ப்பொருளே - புகழாகிய பொருளையே; ஆதலினால்—, அடியேன்—, வேற்று வாசகம் - (அப்புகழையேயன்றி) வேறுவார்த்தையை, விளம்பும் ஆறு - சொல்லுந்தன்மையை, அறியேன் - அறியாதவனா யிருக்கிறேன்; (எ-று.)

வானத்தினின்றும் பெய்கின்ற மழைநீர் முழுவதும் முடிவிற் கடலையே அடைவதுபோல, எல்லாத் தேவர்களைக் குறித்துஞ் செய்யப்படுந் தோத்திரமனைத்தும் ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனையே சேர்வதென்பது பற்றி, போற்றுவார் போற்றுவதுன் புகழ்ப்பொருளே யென்றார். வைசேடிகர் பொருள், பண்பு, தொழில், சாதி, விசேடம், இயைபு என்பனவற்றை அறுவகைப்பொரு ளென்றாற்போல, ஈண்டுப் புகழ் பொருளெனப்பட்டது; இறைமைக்குணங்க ளிலராயினாரை உடையரெனக் கருதி அறிவிலார் கூறுகின்ற புகழ்கள் ஒருபொருளல்ல வாகலின், அவை முற்றவுமுடைய எம்பெருமான் புகழே பொருளெனப்பட்ட தென்றுங் கொள்க. அடியேன் - அடிமையென்னும் அடியிற் பிறந்து தாழ்வுப்பொருள் தந்துநின்ற தன்மையொருமைச்சொல். ஆல் - ஈற்றசை.

ந.—பணி * * * பாலதோ.—(இ - ள்.) பணி - பாம்பைக் குழையாக அணிந்த, தடம் காது - பெரிய காதுகளையுடைய, இமையவற்கும் - பரமசிவனுக்கும், பங்கயத்தோன் முதலோர்க்கும் - பிரமன்முதலிய தேவர்களுக்கும், பணித்து அடங்கா - சொல்லி முடியாத, புகழ் - (உனது) திருப்புகழ், அடியேன்—, பணித்து - சொல்லி, அடங்கற்பாலதோ - முடியத்தக்க தன்மையையுடையதோ? [அன்றென்றபடி]; (எ - று.)—ஓகாரம் - எதிர்மறை.

நாகாபரண னாதலால், பணித்தடங்கா திமையவ னென்றார். காது - மற்றை அவயவங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இமையவற்கும், முதலோர்க்

கும் என்பவற்றிலுள்ள உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளோடு, உயர்வுசிறப்பும் உணர்த்தி நின்றன. பங்கயத்தோன்-திருமாலினது திருவுந்தித்தாமரை மலரில் தோன்றியவன். பங்கயம் - பங்கஜம், சேற்றில்முளைப்பது; இது காரணங் கருதியபொழுது நெய்தல் ஆம்பல் முதலிய பலவற்றிற்குஞ் செல்லுதலாலும், காரணங் கருதாதபொழுது இடுகுறியளவாய்த் தாமரைக்கே செல்லுதலாலுங் காரணவிடுகுறிப்பெயர்: இதனை வடநூலார் யோகரூடியென்பர். பாலது - பான்மையென்னும் பண்படியாப் பிறந்த குறிப்புமுற்று.

ச.—யாங் * * * வியப்பாமோ.—(இ - ள்.) யாம்-நாமே, கடவுள் - தெய்வம், என்று - என்றெண்ணி, இருக்கும் - இறுமாந்திருக்கின்ற, எ உலகில் - எல்லாவுலகத்திலு முள்ள, கடவுளர்க்கும் - தெய்வங்களுக்கெல்லாம், ஆம் - தலைமையாகிய, கடவுள்—, நீ என்றால் - நீயென்றுசொல்லிப் புகழ்ந்தால், அஃது - அது, உனக்கு—, வியப்பு ஆமோ - ஒரு அதிசயமாமோ?(எ-று.)

யாம்- உயர்வுப்பன்மை. கடவுள் - எல்லாவற்றையுங் கடந்து நிற்பவன்; தொழிலாகுபெயர். எவ்வுலகு, எகரவினா- எஞ்சாமைப் பொருளது. உனக்கு வியப்பாமோ வென்றது, உன் பெருமையைக் குறிக்கத்தக்கதொரு அதிசயமாகா தென்றபடி.

ரு.—அனைத்து * * * களவாமோ.—(இ-ள்.) அனைத்து உலகும் - எல்லாஉலகங்களையும், அனைத்துஉயிரும்- (அவற்றிலுள்ள சராசரங்களாகிய)எல்லாஉயிர்களையும், அமைத்து - படைத்து, அளித்து - காத்து, துடைப்பது - அழிப்பது, நீ—, நினைத்த - எண்ணியமாத்திரத்திற் செய்கிற, விளையாட்டு- விளையாட்டாகும், என்றால்—, (அது), நின் பெருமைக்கு -நினது மகிமைக்கு, அளவு ஆமோ - ஒரு வரையறையாமோ? (எ - று.)

"உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலு, நிலைபெ றுத்தலு நீக்கலு நீங்கலா, வலகி லாவிளை யாட்டுடையார்" என்றார் கம்பரும். அயனாயிருந்து படைத்து, தானானதன்மையிலே நின்று காத்து, அரனாயிருந்து அழிப்பது.

சு.—கருதரிய * * * வரம்பாமோ.—(இ·ள்.)(நீ), கருதரிய - நினைத்தற்கும்அருமையான, உயிர்க்கு-எல்லாச்சீவாத்துமாக்களுக்கும், உயிராய்- அந்தராத்துமாவாய், கரந்து - மறைந்து, எங்கும்- எல்லாவிடத்திலும் [உள்ளும் புறமும்],பரந்து - பரவி, உறையும் - தங்குகின்ற, ஒரு தனி நாயகம் - ஒப்பில்லாததொருதலைமைப்பொருள், என்றால்—, (அது), உன் புகழ்க்கு—, வரம்பு ஆமோ - ஒரு எல்லையாமோ? (எ - று.)

அருமை, இன்மைமேல் நின்றது. கருதுதற்கருமை கூறவே, சொல்லுதற்குஞ் செய்தற்கும் அருமை கூறாமலே பெறப்படும். உடலுக்குள் உயிர் அதற்குத் தாரகமாய் நியாமகமாய்ச் சேஷியாய்த் தங்கியிருத்தல்போலப், பரமாத்துமா அச்சரீராத்துமாக்களுள் அந்தர்யாமியாய் அவற்றிற்குத்தான் தாரகனாய் நியாமகனாய்ச் சேஷியாய் விடாது வீற்றிருத்தலால், உயிர்க்குயிராயென்றார்; "எள்ளு மெண்ணெயும்போ, னீங்கா துலகத் துயிர்க்குயி ராகி நியாமகனாய்" என்பர் திருவரங்கத்துமாலையினும். பரத்தல் - வியாபித்தல். "திடவிசும் பெரிவளி நீர்நில மிவைமிசை, படர்பொருண் முழுவது மாய வை யவைதொறு, முடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்," "பரந்த வண்டமிதென நிலவிசும் பொழிவறக், கரந்தசி லிடந்தொறு மிடந் திகழ்பொருடொறுங், கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

இவை யாறும் ஈரடித் தாழிசைகள்.

க.—உரு * * * நிலைமையை.—(இ- ள்.) (நீ),உரு என- உருவமுடையவனென்றும், அரு என - உருவமில்லாதவனென்றும், உளன் என - உள்ளவனென்றும், இலன் என - இல்லாதவனென்றும், (ஒருதலையாகத் துணி

ந்து), அரு மறை இறுதியும் - அறிதற்கரிய வேதாந்தங்களும், அறிவரு - அறிதற்கரிய, நிலைமையை - தன்மையையுடையனு யிருக்கிறாய்; (எ-று.)

உரு, அரு என்பன-ரூபம், அரூபம் என்னும் வடமொழிகளின் சிதைவுகள். "இலனது வுடையனி தெனநினை வரியவ, னிலனிடை விசும்பிடை யுருவினனருவினன்", "உளனெனி லுளனவ னுருவமிவ் வுருவுக, ளுளனல னெனிலவ னருவமிவ் வருவுக, ளுளனென விலனென விவைகுண முடைமையி, னுள னிரு தகைமையொ டொழிவிலன் பரந்தே" என்றார் ஆழ்வாரும்.

உ.—இவ * * * மருளினை.—(இ - ள்.) இவர் இவர் - இந்த இந்தத் தேவர்கள், இறையவர் - (எங்களுக்குத்) தலைவர்கள், என - என்று எண்ணி, மனம் உறுதியொடு- மனத்திணிவுடனே, அவர் அவர்-அந்தந்த மதத்தி னுள்ளவர்கள், தொழ - வணங்கும்படி, அறு சமயமும் - ஆறுவகைப்பட்ட மதங்களையும், அருளினை - கொடுத்தருளினாய்; (எ-று.)

அறு சமயம் - வைஷ்ணவம், சைவம், சாக்தம், சௌரம், காணபதம், கௌமாரம் என்பன வென்றேனும்; கபிலமதம், கணாதமதம், பதஞ்சலிமதம், அக்ஷபாதமதம், வியாசமதம், ஜைமினிமதம் என்பனவென்றேனும்; பௌத்தம், ஜைநம், பைரவம், காளாமுகம், லோகாயதம், சூனியவாதம் என்பனவென்றேனுங் கொள்க.

ரு.—கடு * * * மருளினை.—(இ-ள்.) கடு வளி-கடிய காற்றும், கனல்- நெருப்பும், புனல் - நீரும், ககனமொடு - ஆகாயமும், அகல் இடம் - பரந்த பூமியும், உடு பதி - நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவனாகிய சந்திரனும், கதிரவன் - சூரியனும், உருவமும்-இயமானனும், (ஆகிய இவற்றை), அருளினை- வகுத்தருளினாய்; (எ - று.)

இவையே அஷ்ட மூர்த்திகள். 'நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப் பகலோன், புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்" என்றார் திருவாசகத்திலும். கடுவளி, கடுமை - விரைவு; கடியென்னும் உரிச் சொல்லின் திரிபென்றுங் கொள்ளலாம். நிலம், நீர், தீ, காற்று, விசும்பு என்பதே முறையாயினும் ஈண்டுச் செய்யுள்நோக்கிப் பிறழவைத்தார். 'ககனமொடு' என்பதில் உள்ள ஒடுவென்னும் எண்ணிடைச்சொல், நின்றவிடத்துப் பிரிந்து பிறவழியுஞ் சென்று பொருந்திற்று. கதிரவன் - கிரணங்களையுடையவன். இனி, இவர்களது உருவத்தையும் அருளினாயென்றுமாம்.

சு.—கடி * * * கதியினை.—(இ- ள்.) கடி மலர் - வாசனையையுடைய தாமரைமலர்போன்ற, அடி இணை - உபய திருவடிகளை, கருதினர் - தியானஞ்செய்தவர்கள், பெறுக - பெறுவார்களாக, என- என்று, அடி நடு முடிவு அற-முத லிடை கடையில்லாமல் [எப்பொழுதும்], அருள்- (அவர்களுக்கு) அருளுகின்ற, பரகதியினை - பரமபதத்தையுடையவனாயிருக்கிறாய்; (எ-று.)

கடி-உரிச்சொல். இனி, அடி நடு முடிவு அற என்பதற்கு- உத்தமர், மத்தியமர், அதமரென்னும் வேறுபாடு கருதாமலென்றுமாம்; அன்றிக்கே, பிறப்பு, வளர்ப்பு, இறப்பில்லாமலெனினும் அமையும். பரகதி-மற்றைஎல்லாப் பதவிகளினும் உயர்ந்த பதவி.

இவை நான்கும் ஈரடி அராகங்கள்.

க.—ஒரு * * * லுணராயால்.—(இ- ள்.) ஒரு நாலு முகத்தவனோடு- ஒப்பற்ற பிரமனுடனே, உலகு - எல்லாவுலகங்களையும், ஈன்றாய் - படைத்தாய், என்பர் - என்று (யாவருஞ்) சொல்லுவர்; அது—, உன்திரு நாபி - உனது அழகிய உந்தித்தாமரை, மலர்ந்தது அல்லால் - விரிந்ததல்லாமல், திரு உளத்தில் - நெஞ்சில், உணராய் - நினைத்தாயு மில்லை; (எ - று.)

நாலுமுகத்தவன் - சதுர்முகன். அல்லால் - எதிர்மறை வினையெச்சம். "பந்திக் கமலத் தடஞ்சூ ழரங்கர் படைப்பழிப்பு, சிந்தித் திடுவது மில்லை கண் டீரத் திசைமுகனே, டுந்திக் கமலம் விரிந்தால் விரியு முகக்கடையின், முந்திக் குவியி லுடனே குவியுமிம் மூதண்டமே" என்பர் திருவரங்கத்துமாலையிலும்.

உ.—மேரு * * * யறியாயால்.—(இ-ள்.) மேருகிரி - மகாமேருமலை போன்ற, உடல் - உடம்பினையுடைய, அவுணன் - இரணியாசுரனது, மிடல் - வலிமையை, கெடுத்தாய் - அழித்தாய், என்பர்—; அது—, உன் கூர் உகிரே - உனது கூரிய நகமே, அறிந்தது அல்லால்—, கோவே - இறைவனே! நீ அறியாய்—; (எ - று.)

மேருகிரி - நிறத்திற்கும், வலிமைக்கும், பெருமைக்கும் உவமை.

ங.—பன்றி * * * திருந்ததால்.—(இ - ள்.) பன்றியாய் - வராகாவதாரமாய், படி - பூமியை, எடுத்த—, பாழியாய் - வலிமையையுடையாய், என்பர்—; அது - அப்பூமி, வென்றி ஆர் - வெற்றி பொருந்திய, உனது—, எயிற்றில் - கோட்டில், மெல் துகள் போன்று - சிறிய தூளியை ஒத்து, இருந்தது—.

வென்றி - இரணியாக்ஷ வதம். துகள் - வடசொற் சிதைவு.

ச.—அண்ட * * * காற்றுவால்.—(இ - ள்.) அறியாதார் - (உன் திறமையை நன்றாய்) அறியாதவர்கள், அண்டம் எலாம் - எல்லா அண்டங்களையும், உண்டை - புசித்தாய், என்பர் - என்று (ஒரு பெருமையாகச்) சொல்லுவர்; அவை - அவ்வண்டங்கள், நீ உண்டருளுங் காலத்தில்—, ஒரு துற்றுக்கு ஆற்றா - ஒரு கவளத்திற்கும் போதாவாம்; (எ - று.)

உண்டை - ஐசாரியை பெறாத முன்னிலை யொருமை யிறந்தகால வினைமுற்று. ஆங்கு - அசை. 'துத்துக்கு' என்றும் பாடம்.

இவை நான்கும் பெயர்த்தும் ஈரடித் தாழிசைகள்.

க.—நஞ்ச * * * மாயினை.—(இ - ள்.) நஞ்சமும் - விடமும், அமுதமும் - அமிர்தமும், நரகும் - நரகமும், வீடும் - மோக்ஷமும், ஆய்—, வஞ்சமும் - வஞ்சனையும், ஞானமும் - அறிவும், மறப்பும் - மறதியும், ஆயினை - ஆனவனாயிருக்கிறாய்; (எ - று.)

நஞ்சம், அம் - சாரியை. நரகு - விகாரம். மறப்பு - தொழிற்பெயர்.

உ.—இருவினை * * * மாயினை.—(இ - ள்.) இரு வினைப் பகுதியும் - நல்வினை தீவினையின் பிரிவுகளும், இன்ப துன்பமும் - (அவற்றாலுண்டாகுஞ்) சுகதுக்கங்களும், கருணையும் - அருளும், வெகுளியும் - கோபமும், கருத்தும் - எண்ணமும், ஆயினை—; (எ - று.)

இருவினை - புண்ணியபாபங்கள். வெகுளி - தொழிற்பெயர்; வெகுள் - பகுதி.

இவை யிரண்டும் நாற்சீர் ஈரடி அம்போதரங்கங்கள்.

க.—(இ - ள்.) அலை கடல் - அலைகின்ற கடலினது, வயிறு - நடுவிடத்தை, கலக்கினை - கலங்கச்செய்தாய்; (எ - று.)

கடல் கலக்குதல் - கூர்மாவதாரத்தில் க்ஷீராப்தி மதனமும், ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இலங்கைக்குச் செல்ல வருணனை வழிவேண்டிய பொழுது சுடுசரமெய்து கடலைக் கலக்கியதும்.

உ.—(இ - ள்.) அவுணரை - அசுரர்களை, மதுகை அடக்கினை - வலிமை கெடச் செய்தாய்; (எ - று.)

இனி, இரண்டுசெயப்படுபொருள்வந்த வினையாக் கொண்டு அவுணரை வலியை யடக்கினாயென்றும், உருபுமயக்கமாய் அவுணரது வலியை யடக்கினாயென்றுங் கொள்ளலாம்.

ங.—(இ - ள்.) மலை - எதிர்த்துப் போர்செய்த, கட களிறு - (குவலயாபீட மென்னும்) மதயானையை, வதைத்தனை - கொன்றாய்; (எ - று.)

களிறு - ஆண்பாற்பெயர்; "வேழக் குரித்தே விதந்து களிறென்றல்" என்பதனாற் களிறென்றார். இது கம்ஸனால் கண்ணனைக் கொல்லும்படி ஏவப்பட்டது.

ச.—(இ - ள்.) மலை — கோவர்த்தனகிரியை, தலை கவிழ - தலைகீழாம்படி, எடுத்தனை - (குடையாக) எடுத்துப் பிடித்தாய்; (எ-று.)

மலையெடுத்தது - கிருஷ்ணாவதாரத்தில் திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களெல்லாருங் கூடி மழையின்பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று சமைத்த சோற்றை அவனுக்கிடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடச்சொல்லித் தானே ஒருதேவதாரூபமாய் அமுது செய்தருள, அவ்விந்திரன் பசிக்கோபத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தக முதலிய மேகங்களை ஏவித் தான்விரும்பி மேய்த்துக்கொண்டுபோகிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்குந் தனக்கு அபிமதரான ஆயர்க்கும் ஆய்ச்சிமார்க்குந் தீங்குதரும்படி கன்மழையை ஏழுநாள் விடாது பெய்வித்தபொழுதென அறிக. பசுக்கள் எட்டிமேய்ந்துநிற்கலாம்படி தலைகீழாக எடுத்துப் பிடிக்கப்பட்டதென்க; "மதுசூதன னெடுத்து மறித்தமலை," "செர்தா மனைக்கை விரலைந்தினையுங், கப்பாக மடுத்து மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக் கொடுத்துக் கவித்தமலை"என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இவை நான்கும் மூச்சீ ரோரடி அம்போதரங்கங்கள்.

க.—(இ - ள்.) மண்ணை விண்டனை - (வராகாவதாரத்திற்) பூமியைக் (கோட்டாற்) குத்தி யெடுத்தாய்; (எ - று.)

உ.—(இ - ள்.) வெண்ணெய் உண்டனை - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில் இடையர்கள் வீட்டில்) வெண்ணெயைப் புசித்தாய்; (எ - று.)

ங.—(இ -ள்.) மருது இடந்தனை- மருதமரங்களை முறித்தாய்; (எ-று.)

கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங்காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளையாடல்களைச் செய்யக் கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றினாற்கட்டி ஓருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலையிழுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்த இரட்டைமருதமரத்தினடுவே எழுந்தருளிய பொழுது, அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன் மணிக்கிரீவனென்னுங் குபேரபுத்திரரிருவருஞ் சாபந்தீர்ந்து சென்றனரென்பது.

ச.—(இ - ள்.) எருது அடர்ந்தனை- எருதுகளோடு பொருதாய்; (எ-று.)

கண்ணன், நப்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்வதற்காக, அவள் தந்தையின் ஏற்பாட்டின்படி, யாவர்க்கும் அடங்காத அசுராவிஷ்டமான ஏழெருதுகளையும் ஏழுதிருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவினனென்பது.

ரு.—(இ - ள்.) உள் நிறைந்தனை - எல்லாப்பொருள்களுள்ளும் வியாபித்திருக்கிறாய்; (எ - று.)

சு.—(இ - ள்.) எண்இறந்தனை- யாவரதுஎண்ணத்தையுங் கடந்திருக்கிறாய்;(எ-று.) —மனத்தைக்கூறியது மொழிமெய்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

எ.—(இ - ள்.) ஒருமை ஆயினை - ஒப்பற்றவனாயிருக்கிறாய்; (எ-று.)

அ.—(இ- ள்.) பெருமை மேயினை - எல்லாமகிமைகளும் பொருந்தியிருக்கிறாய்; (எ - று.)

இவை எட்டும் இருசீ ரோரடி அம்போதரங்கங்கள்.

எனவாங்கு - அசைநிலை. இது, தனிச்சொல்.

மலர் * * * யெனக்கே.—(இ - ள்.) மலர் தலை - பரந்த இடத்தையுடைய, உலகத்து - நிலவுலகத்திலே, புலமை சான்ற-அறிவு மிகுந்த, பதின்மரும் - ஆழ்வார்கள் பத்துப்பேரும், பணித்த - திருவாய் மலர்ந்தருளிய, பாடல்- பாசுரங்களாகிய தமிழ்வேதங்களினது, ஓதையொடு - கோஷத்துடனே, முது மறை -பழைய வடமொழி வேதங்களும், கறங்க - உத்கோஷிக்கவும், முரசம் - பேரிகைகள், ஆர்ப்ப - ஆரவாரஞ் செய்யவும், வலம்புரி பிளிறும் — சங்குகளும் ஒலிக்கின்ற, பொலம் புரி - பொன்னுலாகிய, கோயில் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஆழி அஞ் செல்வ - திருவாழியுந் திருக்கையுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியாலுண்டான அழகைச் செல்வமாகவுடையவனே! ஆதி அம் பரம - ஆதிமூலமாகிய பரம்பொருளானவனே! வாழி வாழி - வாழ்வாயாக வாழ்வாயாக; மாயோய் - மாயவனே! வாழி—; நெடியோய் - நீண்டு வளர்ந்தவனே! வாழி—; நின் மாட்டு-உன்னிடத்தில், அடியேன்—, வேண்டுவது-வேண்டிக் கேட்பது,ஒன்றே-ஒருவரமேயாகும்; அஃது-அதனை, நீ—,மறுக்கேல்- மறுக்காதே; (அது எதுவென்னில்), பூ வரும் அயன் முதல்- தாமரையில் தோன்றிய பிரமன்முதலாக, யாவரும்- எல்லாத் தேவர்களும், அறியா - அறியமுடியாத, மூவுலகு அளந்த - மூன்றுலோகங்களையும் அளத்தல் செய்த, நின் சேவடி - உனது சிவந்த திருவடிகளை, வாழ்த்தி—, தொழு தகை - வணங்குகின்ற தன்மையையுடைய, தொண்டர்தம் - அடியார்களது, தொண்டருள் - அடியார்களுள், சேர்க்காது - (அடியேனையும் ஒருவனாகச்) சேர்த்திடாமல், எழுவகைத் தோற்றத்து - எழுவகைப்பட்ட தோன்றற்பாட்டையுடைய, இன்னாப் பிறப்பின்- துன்பந் தருவதாகிய பிறவிகளுள், என்பு ஒழி யாக்கையுள் - எலும்பில்லாத புழுவுடம்பிலே, சேர்ப்பினும் - சேர்ந்து பிறக்கச் செய்தாலும், அவர்பால் - அவ்வடியாரடியார்பக்கல், அன்பு - பக்தி, ஒழியாமை - நீங்காதபடி, எனக்கு—, அருள் - கருணை செய்வாயாக, (என்பதே).

பதின்மர் - கீழ் முதற்காப்புக் கவியிற் கூறிய பன்னிருவருள் மதுரகவியுங் கோதையுந் தவிர்ந்த மற்றையவர். வேதங்கள் கடவுளைப்போல நித்தியமாதலால், முதுமறையெனப்பட்டன. வலம்புரி - வலமாகச் சுழித்த சங்கு. ஆதியம்பரம, அம் - சாரியை. வாழி - வாழிய வென்னும் வியங்கோளின் விகாரம். அடுக்கு- உவகை பற்றியது. மாயோன் - மாயையையுடையவன்; மாயையாவது - கூடாததையுங் கூட்டுவிக்குந் திறம்: அகடிதகடனா சாமர்த்தியம்; பிரபஞ்சகாரணமான பிரகிருதியுமாம்: ஆச்சரியகரமான குணங்களையுஞ் செயல்களையு முடையவனென்றுமாம்; கருநிற முடையோனென்றுங்கொள்ளலாம். மாட்டு, பால்-ஏழனுருபுகள். அறியாச்சேவடியென இயையும். தொழுத கை என்றும் பிரிக்கலாம். எழுவகைத் தோற்றத்துள்ளும் இன்னாதபிறப்பாகிய என்பொழியாக்கை யென்றுமாம். யாக்கை - எழுவகைத் தாதுக்களால் யாக்கப்படுவது; யாத்தல் - கட்டுதல். சேர்ப்பினுமென்ற உம்மை சேர்க்காமை குறித்து நின்றது. மதி - முன்னிலையசைச்சொல்; "உரைமதி வாழியோ வலவ" என்பதிற்போல. இனி, அன்பொழியாதபடி மதியை [அறிவை] அருளென்றுமாம்.

இது பதினன்கடி நிலைமண்டல ஆசிரியச் சுரிதகம்.

இப்பாட்டு, தரவும், தாழிசையும்,அராகமும், பெயர்த்துந்தாழிசையும், அம்போதரங்கங்களும், தனிச்சொல்லும், சுரிதகமும் பெற்றுவந்த மயங்கிசை கொச்சகக் கலிப்பா. (க)

எனக்கே திருவரங்க னேபிரா னெம்மான்
றனக்கே யடிமை தமியேன்—புனக்கேழ்
மருத்துளவோன் மேலன்றி மற்றொருவர் மேலென்
கருத்துளவோ வாராயுங் கால்.

(இ-ள்.) ஆராயுங்கால்-ஆராய்ந்துபார்க்குமளவில்,எனக்கு—, திருஅரங்கனே-ஸ்ரீரங்கநாதனே, பிரான்-தலைவன்; எம்மான் தனக்கே -அவ்வெம்பெருமானுக்கே, தமியேன்-தனியனாகிய யான்,அடிமை- அடியவன்; (ஆகையால்), என் கருத்து - எனது எண்ணம், புனம் - வனத்திலுள்ள, கேழ் - ஒளியையும், மரு - வாசனையையுமுடைய, துளவோன்மேல் அன்றி - திருத்துழாய் மாலையையுடைய அவ்வெம்பெருமான்மே லல்லாமல், மற்றொருவர்மேல் - வேறொரு தேவர்மேல், உளவோ - உள்ளனவாமோ? [ஆகாவென்றபடி].

பிரான் - விராட் என்பதன் சிதைவென்றும், பிரபு என்பதன் சிதைவென்றுங் கூறுவர். எம்மான் - எமது தெய்வம்; மான் - மஹாந். தமியேனென்றது - வேறு துணையுங் கதியு மில்லாதவ னென்றபடி.

இது,நாளென்னும்வாய்பாட்டான்முடிந்தஇருவிகற்பநேரிசைவெண்பா.

காலாயிரமுடியாயிரமாயிரங்கைபரப்பி
மேலாயிரந்தலைநாகங்கவிப்பவிண்பூத்தகஞ்சம்
போலாயிரங்கண் வளரும்பிரான்பொன்னரங்கனென்றே
மாலாயிரங்கவல்லார்க்கெய்தலாந்திருவைகுந்தமே.

(இ-ள்.) கால் ஆயிரம்-ஆயிரந் திருவடிகளையும், முடி ஆயிரம் - ஆயிரந் திருமுடிகளையும், ஆயிரங் கை - ஆயிரந் திருக்கைகளையும், பரப்பி - பரப்பிக்கொண்டு, ஆயிரந் தலை நாகம் - ஆயிரந் தலைகளையுடைய திருவநந்தாழ்வான், மேல் கவிப்ப - மேலே கவிந்திருப்ப, விண் பூத்த கஞ்சம்போல் - (கரிய)ஆகாயத்தே மலர்ந்த (செந்) தாமரை மலர்போல, ஆயிரங் கண்வளரும் - ஆயிரந்திருக்கண்கள் அறிதுயில் செய்யப்பெற்ற, பிரான் - எம்பெருமான், பொன் அரங்கன்-அழகிய அரங்கநாதன், என்று- என்றெண்ணி, மால் ஆய்- அன்புடையர்களாய்,இரங்கவல்லார்க்கு-நெஞ்சுருகவல்லவர்களுக்கு, திருவைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, எய்தலாம்- (எளிதில்) அடையலாம்.

இங்கே ஆயிரமென்பது, அளவில்லாததென்னும் பொருளது; ஆகவே, அளவற்ற பாதம்முதலான சகலஅங்கங்களையுமுடையவனென்பதாம்: அதனால், அபரிமிதமாய் அற்புதமாயிருக்கிற மகாஞானமும் மகாசக்தியுமுள்ளவன் எம்பெருமான் என்பது தேர்ந்தபொருள்; இவ்வெம்பெருமான் சகல இந்திரியங்களாலேயாதல்,ஓரிந்திரியத்தாலேயாதல், ஒருவிஷயத்திற்குரிய இந்திரியத்தை மற்றொன்றிற்கு மாற்றியாதல், திருமேனியாலேயாதல், திவ்வியாத்துமசுவரூபத்தாலேயாதல் எல்லாவற்றையும் எப்போதும்எல்லாவிதத்திலும் மேலாக அறிகின்றவனுஞ்செய்கின்றவனுமா யிருக்கின்றானென்பது முக்கியமான கருத்து: இங்ஙனமேயன்றி, முள்ளம்பன்றி தேகமுழுவதிலும் முள்ளுகளாலே செறிந்திருப்பதுபோல அநேகந் திருவடிகள் திருமுடிகள் திருக்கைகள் திருக்கண்கள் முதலான அவயவங்களாற் செறிந்து கோரரூபமுள்ளவனாயிருக்கின்றான் பகவானென்பது கருத்தன்று; அளவில்லாத கண்முதலியவைகளையுடையவன் எப்படி அளவில்லாத காட்சிமுதலானவற்றை உடையவனாயிருப்பனோ அப்படியே பகவானும் என்று எடுத்துக்காட்டினபடியாம்: இங்குச் சிலர், உலகமெல்லாம் பகவானுடைய சொரூபமாதலாலே உலகத்திலுள்ளோருடைய சிரங் கண் முதலானவையெல்லாம் அவனுடையவை யாமெனக் கருத்துக் கூறுவர்; அது பலவிதத்தினும்

பொருந்தாதெனஅறிக. இது,திவ்வியாத்துமஸ்வரூபங்கூறியபடி. நாகமென்னுஞ் சொல்லுக்கு - நகத்தி லுள்ளதென்று பொருள்; நகம் - மலை, அல்லது (சந்தன) மரம்: இச்சொல்லுக்கு நடவாததென்று பொருள். விண் - ஆகுபெயராய் மேகமென்றுமாம். கஞ்சம் - நீரில் முளைப்பது. விண்பூத்த கஞ்சம் - இல் பொருளுவமை. 'அரங்கம்' என்றும் பாடம். இரங்கவல்லாரென்பது, அங்ஙனம் இரங்குதலி னருமை விளக்கிநின்றது.

இது, நேரசை முதலாகிய கட்டளைக் கலித்துறை. (ரு)

வைகலந்தமூவிலைவேலீசற்கும்வாசவற்கும்வாசப்பூமேன்
மெய்கலந்தநால்வேதவிரிஞ்சனுக்குமேலாவீற்றிருப்பர்மாதோ
பைகலந்தபாம்பணைமேற்றிருவரங்கப் பெருநகருட்பள்ளிகொள்
கைகலந்தநேமியான்றிருநாமத்தொருநாமங்கற்றூர்தாமே.[ளுங்

(இ - ள்.) திரு அரங்கப் பெரு நகருள் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலில், பை கலந்த - படம் பொருந்திய, பாம்பு அணைமேல் - சேஷசயனத்தின்மேல், பள்ளி கொள்ளும் - பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, கை கலந்த நேமியான் - கையிற் பொருந்திய திருவாழியையுடைய எம்பெருமானது, திரு நாமத்து-(ஆயிரந்) திருநாமங்களுள், ஒரு நாமம் - ஒருதிருநாமத்தை, கற்றூர் - உச்சரித்தவர்கள், வை கலந்த - கூர்மை பொருந்திய, மூ இலை- மூன்று இலை வடிவமான தலையையுடைய, வேல் - சூலாயுதத்தையுடைய, ஈசற்கும் - பரமசிவனுக்கும், வாசவற்கும் - தேவேந்திரனுக்கும், வாசப் பூமேல் - வாசனையையுடைய தாமரைமலரில் தோன்றிய, மெய் கலந்த - உண்மைபொருந்திய, நால் வேதம் - நான்கு வேதங்களையுமுடைய, விரிஞ்சனுக்கும் - பிரமதேவனுக்கும், மேலா - மேன்மையாக, வீற்றிருப்பர் - (பரமபதத்தில்) மகிழ்ந்திருப்பர்கள்; (எ-று.)

வை - உரிச்சொல், "வையேகூர்மை". மாது,ஓ, தாம்-அசைகள். நகர்-நகரமென்பதன் விகாரம். பள்ளிகொள்ளுதல் -நித்திரை செய்தல்.

இது, முதல் நான்குங் காய்ச்சீரும், மற்றவை மாச்சீருமாகிய அறுசீராசிரியவிருத்தம். (சு)

கற்றூரெனினும் பதினாலுலகுங் கண்டாரெனினுந்தண்டா
மிகுபற்,றற்றூரெனினுந்திருமாலடியா ரல்லாதவர்வீடில்லாதவ
ரே, பொற்றாமரையாள்கணவன்றுயிலும் பொற்கோயிலையேபு
கழ்வார்பணிவார், மற்றூரெனினும்பெற்றூரவரே வானோர்திரு
மாமணிமண்டபமே.

(இ - ள்.) கற்றூர் எனினும் - (கற்றற்குரிய நூல்களையெல்லாங்) கற்றவர்களேயாயினும், பதினாலு உலகும் - பதினான்கு லோகங்களையும், கண்டார் எனினும் - கண்டவர்களேயாயினும், தண்டா-நீங்குதலரிய, மிகு பற்று-மிகுந்த(இருவகைப்)பற்றுக்களும்,அற்றூர் எனினும்- நீங்கியவர்களேயாயினும், திரு மால் அடியார் அல்லாதவர் - எம்பெருமானது அடியவர்களல்லாதவர்கள், வீடு இல்லாதவரே - மோக்ஷமில்லாதவர்களே யாவர்; பொன் தாமரையாள்கணவன்-பொற்றாமரைமலரில்வீற்றிருக்கின்றதிருமகளது கணவனாகிய அவ் வெம்பெருமான், துயிலும் - பள்ளிகொண்டருளுகின்ற,பொன் கோயிலையே - அழகிய திருவரங்கத்தையே, புகழ்வார் பணிவார்-துதித்து வணங்குபவர்கள், மற்றூர் எனினும் - மற்றவர்களே யாயினும்[கீழ்க்கூறிய கற்றல் காணுதல் அறுதல்முதலிய குணங்கள் இல்லாதவரேயாயினும்], அவரே—, வானோர் - நித்தியசூரிகளுறையுமிடமான, திரு மா மணி மண்டபம் - முத்திமண்டபத்தை, பெற்றூர் - அடைந்தவராவர்.

இருவகைப்பற்று-தானல்லாத உடம்பை யானென்றுந் தன்னுடைமை யில்லாத பொருளை எனதென்றுங் கருதுகின்ற அகங்கார மமகாரங்கள்: அவை அறுதல் - ஆசிரியர்பாற் பெற்ற உறுதிமொழிகளானும், யோகப்பயிற்சியானும். திருமால்- திருமகளையுடைய மால்: ஸ்ரீய:பதி ; மால்-விஷ்ணு: அன்றிக்கே, திருமகளிடத்தே மால் [வேட்கை] கொண்டவன். மற்று ஆர் என்றும் பிரிக்கலாம். பெற்றார் - காலவழுவமைதி; தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாச் சொல்லப்பட்டது.

இது,எல்லாச் சீர்களும் மாச்சீர்களாகிய எண்சீராசிரிய விருத்தம்.(ரு)

மண்டலமும் விண்டலமு நின்றவட குன்றமும் வளைந்தமலை
யுங்கடலு மூ, தண்டமுமகண்டமு மயின்றவர் துயின்றருளரும்
பதிவிரும்பிவினவிற், கொண்டல்குமுறுங்குடகிழிந்துமதகுந்தி
யகில்கொண்டுநுரைமண்டிவருநீர், தெண்டிரைதொறுந்தரளமு
ங்கனகமுஞ்சிதறுதென்றிருவரங்கநகரே.

(இ - ள்.) மண் தலமும் - மண்ணுலகத்தையும், விண் தலமும் - விண்ணுலகத்தையும், நின்ற- (மண்ணுலகத்தினிடையே)நின்ற, வட குன்றமும்- மகாமேருமலையையும், வளைந்த மலையும்-(அதைச்)சூழ்ந்து நின்ற மற்ற மலைகளையும், கடலும் - கடல்களையும், முது அண்டமும் - (இவை யெல்லாவற்றையுந் தன்னுள் அடக்கிய) பழைய அண்டங்களையும், அகண்டமும் - (அவற்றிலுள்ள சராசரங்கள்) எல்லாவற்றையும், அயின்றவர் - அமுதுசெய்தருளிய எம்பெருமான், துயின்றருள் - பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, அரும் பதி-அடைதற்கரியதிவ்வியதேசம்(எதுவென்றுஅறிய),விரும்பி—,வினவின்-கேட்டால், கொண்டல் குமுறும்-மேகங்கள் படிந்து முழங்கப்பெற்ற, குடகு-குடகுமலையினின்றும், இழிந்து-பெருகி, மதகு-நீர்மதகுகளை, உந்தி-தள்ளிக்கொண்டு, அகில் கொண்டு - அகிற்கட்டைகளை வாரிக்கொண்டு, நுரை மண்டி-நுரைமிகுந்து, வரும்-வருகின்ற, நீர்- காவேரிநீரானது, தெள் திரை தொறும் - தெளிந்த அலைகள்தோறும், தரளமும் - முத்துக்களையும், கனகமும் - பொன்னையும், சிதறு - சிந்துகின்ற, தென் திருவரங்கம் நகரே - அழகிய ஸ்ரீரங்கமென்னும் நகரமே யாகும்; (எ - று.)

வளைந்த மலை - பூமியைக் கோட்டைபோலே சூழ்ந்துநின்ற சக்கரவாளகிரி யென்றும், கடல் - பெரும்புறக் கடலென்றுங் கொள்ளலாம். அயின்றவர், அயில் - முதனிலை. கொண்டல் - நீர்கொண்ட மேகம். குடகு - ஸஹ்யகிரி. அகில் - மற்றை மலைபடுபொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

இது, முதலைந்துங் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், ஆறுவது தேமாச்சீரும், ஏழாவது புளிமாச்சீருமாகிய எழுசீராசிரியச்சந்த விருத்தம். (௬)

[புயவகுப்பு.]

(முதலடி)

நகுகதிர்வழங்குதகடுபடுசெம்பொ னவமணிகுயின்ற
தொடியணியணிந்து ககனவிலிடுநீலவெற்பொத்திருந்தன
நறியபுதுமன்றறிசைமுழுதுமண்ட நறவுகுதிகொண்ட
துளவணியலங்கன் மதுகரமொருகோடிசுற்றப்புனைந்தன
நளினமடமங்கைகுவலயமடந்தை சனகனதணங்கு [ந்தன
பொதுவர்மகளென்றிவ் வனிதையர்தனபாரமொத்தக்குழை
நதிபதிசுழன்றுகதறிநுரைசிந்த வரவகடுரிஞ்சி
யலறவலமந்து வடவரையுடறேயநட்டுக்கடைந்தன

(இரண்டாமடி)

இகலியிருகுன்றிலிருசுடரொழுந்து பொருவதெனவிம்ப
மதிமுகமிலங்கு மிருகுழையிருபாடலைப்பச்சிறந்தன
இணையறநிமிர்ந்துவலியொடுதிரண்டு புகழொடுபரந்து
புழுகொடுமளைந்து கலவையினணிசேறுதுற்றுக்கமழ்ந்தன
எதிரொருவரின்றியகிலவுலகுந்த னடிதொழவிருந்த
விரணியன்மடங்க முரணியவரைமார்பமொற்றிப்பிளந்தன
எறிகடல்கலங்கிமுறையிடவெகுண்டு நிசிசரரிலங்கை
யரசொடுமலங்க வொருசிலையிருகால்வளைத்துச்சிவந்தன

(மூன்றாமடி)

மிகுகளவினின்றவிளவுகனிசிந்தி மடியவிடுகன்று
குணிலெனவெறிந்துபறவையினகல்வாய்கிழித்துப்பகிர்ந்தன
வெறிபடுகுருந்தைமுறிபடவடர்ந்து குடநடமகிழ்ந்து [ந்தன
குரவைகள்பிணைந்து பொருதொழிலெருதேழுசெற்றுத்தணி
வெடிபடமுழங்கியெழுமுகிலுமண்ட ரொடுநிரைதியங்க
வெறிதிவலைகண்டு தடவரைகுடையாவெடுத்துச்சுமந்தன
விழிவடவைபொங்கவெதிர்பொரநடந்த களிறுளம்வெகுண்டு
பிளிறிடமுனிந்து புகர்முகவிருகோடுபற்றிப்பிடுங்கின

(நான்காமடி)

அகலிடமுமும்பருலகமுநடுங்கி யபயமடியெங்க
ளபயமெனவந்து விழுதொறுமிடையூறகற்றிப்புரந்தன
அருகுறவிளங்குமெறிதிகிரிசங்கம் வெயிலொருமருங்கு
நிலவொருமருங்கு மெதிரெதிர்கதிர்வீசவிட்டுப்பொலிந்தன
அருமறைதுணிந்தபொருண்முடிவையின்சொ லமுதொழுகுகி
ன்றதமிழினில்விளம்பி யருளியசடகோபர்சொற்பெற்றுயர்ந்
அரவணைவிரும்பியறிதுயிலமர்ந்த வணிதிருவரங்கர் [தன
மணிதிகழ்முகுந்த ரழகியமணவாளர்கொற்றப்புயங்களே.

(இ - ள்.) நகு கதிர் வழங்கு - விளங்குகின்ற ஒளியை வீசுகின்ற, செம்பொன் படு தகடு - செம்பொன்மயமான தகட்டினாற் (செய்யப்பட்டு), நவமணி குயின்ற - நவரத்தினங்களும் இழைத்துள்ள, தொடி அணி - தொடியென்னும் ஆபரணத்தை, அணிந்து - தரித்து, ககனம் வில் இடும் - ஆகாயத்தே தோன்றுகின்ற இந்திரவில் இடப்பட்ட, நீல வெற்பு - கரியமலைகளை, ஒத்திருந்தன—; நறிய புது மன்றல் - நல்ல புதிய வாசனையானது, திசை முழுதும் - திக்குக்களி லெல்லாம், அண்ட - சேர்ந்து பரவும்படி, நறவு குதி கொண்ட - தேன்பெருகுதலைத் தன்னிடத்தேகொண்ட, துளவு - திருத்துழாயாலாகிய, அணி அலங்கல் - அழகிய மாலையை, ஒரு கோடி மதுகரஞ் சுற்ற - ஒருகோடி வண்டுகள் சூழ்ந்து மொய்க்கும்படி, புனைந்தன - சூடின; நளினம் மட மங்கை - தாமரையில் வீற்றிருக்கின்ற அழகிய பெரியபிராட்டியும், குவலய மடந்தை - பூமிப்பிராட்டியும், சனகனது அணங்கு - ஜாநகிப்பிராட்டியும், பொதுவர் மகள் - நப்பின்னைப்பிராட்டியும், என்ற - என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற, இவ் வனிதையர் - இம்மகளிரது, தன பாரம் - பருத்த கொங்கைகள், ஒத்த - (தம்மேல்)

நெருக்குதலால், குழைந்தன-நெகிழ்ந்தன; நதி பதி-திருப்பாற்கடலானது,
சுழன்று- சுழற்சியடைந்து, கதறி - பேரொலிசெய்து, நுரை சிந்த - நுரைக
ளைச் சிந்தவும், அரவு - வாசுகியானது, அகடு உரிஞ்சி - உடல் தேய்ந்து,
அலற - கதறவும், வட வரை - மந்தர மலை, அலமந்து - வருந்தி, உடல்
தேய - உடம்பு தேய்வடையவும், நட்டு - (அம்மலையை மத்தாக) நாட்டி,
கடைந்தன—; இரு சுடர் - சந்திர சூரியர்கள், இகலி - தம்முண் மாறுப
ட்டு, இரு குன்றில் - இரண்டு மலைகளில், எழுந்து - தோன்றி, பொருவது
என - போர்செய்வது போல, விம்பம் மதி முகம் இலங்கும் - சந்திரபிம்பம்
போன்ற முகத்தினிடத்தே விளங்குகின்ற, இரு குழை-இரண்டு குண்டலங்
களும், இரு பாடு அலைப்ப - இரண்டுபக்கங்களில் அசையும்படி, சிறந்தன—;
இணை அற - (தனக்குத் தானேயன்றி வேறு) ஒப்பில்லாமல், நிமிர்ந்து -
உயர்ந்து, வலியொடு - வலிமையுடனே, திரண்டு—, புகழொடு - கீர்த்தியு
டனே, பரந்து - பரவி, புழுகொடும்- புழுகுடனே, அளைந்து-கலந்து, கலவை
யின் அணி சேறு துற்று - அழகியகலவைச்சந்தனச்சேறு மிகுதியாய்ப் பூசப்
பெற்று, கமழ்ந்தன - மணம் வீசின; எதிர் ஒருவர் இன்றி- (தனக்கு) ஒருவ
ரும் எதிரில்லாமல், அகில உலகும் - எல்லாவுலகங்களும், தன் அடி தொழ-
தனது பாதங்களையே வணங்கும்படி, இருந்த - இறுமாந் திருந்த, இரணி
யன் - இரணியாசுரன், மடங்க - அழியும்படி, முரணிய வரை மார்பம் -
(அவனது) வலிய மலைபோலும் மார்பை, ஊற்றிப் பிளந்தன-(நகங்களினால்)
இடந்து கீண்டன; எறி கடல் - அலையெறிகின்ற கடல், கலங்கி—,
முறை யிட - முறையிடவும், நிசிசரர்-இராக்கதர்கள், இலங்கை அரசொடு-
இராவணனுடனே, மலங்க - கலங்கவும், வெகுண்டு-கோபித்து,ஒரு சிலை -
ஒப்பற்ற கோதண்டத்தை, இரு கால் - இரண்டுதரம், வளைத்து—, சிவந்
தன—; மிகு களவின் - மிக்கவஞ்சனையுடனே, நின்ற - (தன்னைக்) கொல்
லும்படி நின்ற, விளவு-விளாமரமானது, கனி சிந்தி- (தன்)பழங்களைச் சிந்தி,
மடிய-மடிந்துவிழும்படி, விடு கன்று- (கம்சனால்) ஏவப்பட்ட மாயக்கன்றை,
குணில் என - குறுந்தடியாக்கொண்டு, எறிந்து - வீசி, பறவையின் - பகா
சுரனது, அகல் வாய் - அகன்ற வாயை, கிழித்துப் பகிர்ந்தன - (இரண்டு
படும்படி)கிழித்துப் பிளந்தன; வெறி படு குருந்தை - வாசனைவீசுகின்ற குரு
ந்தமரத்தை, முறி பட - முறியும்படி, அடர்ந்து - அழித்து, குடநடம் மகிழ்
ந்து - மனமகிழ்ந்து குடக்கூத்தாடி, குரவைகள் பிணைந்து - குரவைக்
கூத்தாடி, பொரு தொழில்- போர்செய்கின்ற தொழிலையுடைய, எருது ஏழு-
ஏழெருதுகளை, செற்று - தழுவி அழித்து, தணிந்தன - சினந் தணிந்தன;
எழு முகிலும் - ஏழுமேகங்களும், வெடிபட - பேரொலியுண்டாக, முழங்கி-
இடித்து, நிரை அண்டரொடு தியங்க - பசுக்களும் (அவற்றைக் காக்கின்ற)
இடையர்களுந் திகைக்கும்படி, எறி - வீசிப்பெய்த, திவலை - நீர்த்துளிகளை,
கண்டு—, தட வரை - பெரிய கோவர்த்தனகிரியை, குடையா - கொற்றக்
குடையாக, எடுத்து —, சுமந்தன - தரித்தன; விழி - கண்களில், வடவை
பொங்க- படபாமுகாக்கினிபோலுந் தீப்பொறி பறக்கும்படி, எதிர்-எதிரில்,
பொர நடந்த - (தன்னோடு) பொருதற்கு வந்த, களிறு - குவலயாபீடம்,
உளம் வெகுண்டு - மனங் கோபித்து, பிளிறிட - பேரொலி செய்ய,
முனிந்து - கோபித்து, புகர் முகம் இரு கோடு - புள்ளியையுடைய முகத்
தின்கண்ணேயுள்ள இரண்டு தந்தங்களையும், பற்றிப் பிடுங்கின - பிடித்துப்
பறித்தன; அகல் இடமும்-அகன்ற நிலவுலகத்தவரும், உம்பர் உலகமும்-
தேவலோகத்தவரும், நடுங்கி-பயந்து, அடியெங்கள்-அடியவராகியயாங்கள்,
அபயம் அபயம் - அடைக்கலம் அடைக்கலம், என - என்று சொல்லி,

வந்து விழுதொறும் - வந்து விழுந்து வணங்கும்பொழுதெல்லாம், இடை
யூறு அகற்றி - (அவர்களது) துன்பத்தைப் போக்கி, புரந்தன - காத்தன;
அருகு உற விளங்கும்- (இரண்டு) பக்கங்களிலும் மிக்கு விளங்குகின்ற, எறி
திகிரி சங்கம் - எறியப்படுகின்ற சக்கரமுஞ் சங்கமும், வெயில் ஒரு மருங்கும்-
வெயிலொருபக்கத்திலும், நிலவு ஒரு மருங்கும்- நிலா ஒருபக்கத்திலுமாக,
எதிர் எதிர் - எதிருக்கெதிரே, கதிர் வீச - ஒளிவீசும்படி, விட்டுப் பொலி
ந்தன - ஒளிவிட்டு விளங்கின; அரு மறை - அறிதற்கரிய வேதங்களில், து
ணிந்த - நிச்சயித்துச் சொல்லப்பட்ட, பொருள் முடிவை - தத்துவார்த்தங்
களின் சித்தாந்தத்தை, இன் சொல் - இனியசொற்களையுடைய, அமுது ஒ
ழுகுகின்ற - அமிர்தம்போன்ற இனிமை மிக்க, தமிழினில்—, விளம்பி அரு
ளிய - திருவாய்மலர்ந்தருளிய, சடகோபர் - நம்மாழ்வாரது, சொல் - பா
சுரங்களை, பெற்று—, உயர்ந்தன—; அர அணை - சேஷசயனத்தில், விரும்
பி—, அறிதுயில் அமர்ந்த - யோகநித்திரை செய்தருளுகின்ற, அணி திரு அ
ரங்கர் - அழகிய ஸ்ரீரங்கநாதரும், மணி திகழ் முகுந்தர் - நீலமணிபோல
விளங்குகின்ற முகுந்தனென்னுந் திருநாமமுடையவருமாகிய, அழகிய
மணவாளர்-அழகியமணவாளரது, கொற்றப் புயங்கள்- வெற்றியையுடைய
திருத்தோள்கள்; (எ - று.)

தொடி - தோள்வளை. பலநிறமுடைய இந்திரதனுசு - பன்னிறமணிகள்
பதித்ததொடியணிக்கும்,நீலவெற்பு-கரியபெரியதிருத்தோள்களுக்கும் உவ
மை. நீல வெற்பு - இந்திரநீலரத்தினமயமான மலையென்றுமாம். நறவு, நில
வு - குறியதன்கீழாக்குறுகி உகரமேற்றன. அர- குறியதன்கீழாக் குறுகிற்று.
குதி - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். அலங்கல் - தொங்குவது; தொழிலாகு
பெயர். மதுகரம் - தேனைச் சேர்ப்பது. குவலயம் - பூமண்டலம். சனகனது
அணங்கு - ஜனகராஜன் மகள். பொதுவர் மகள் - ஆயர்மகள். பொதுவர் -
குறிஞ்சிநிலத்துக்கும் மருதநிலத்துக்கும் நடுவிடமான முல்லைநிலத்தில் உள்
ளவர்; 'இடையர்' என்னும் பெயர்க்குங் காரணம் இது. நதிபதி - நதிகளு
க்குத் தலைவன். அகடு - நடுவுடல். அலமந்து, அலமா - முதனிலை; அலமரு
என்பாருமுளர். மந்தரம் எங்குள்ளதென்றால், வடக்கிலுள்ள தென வேண்
டுதலின், வடவரை யென்றார். விம்பம் - வடசொற்றிரிபு. புழுகு - கஸ்தூரி
புனுகுமாம். கலவை - பலவகை வாசனைப்பண்டங்களுங் கலந்த சந்தனம்
துற்று, துறு - முதனிலை. எதிர் - ஒப்பும், பகைமையும். இரணியன்; ஹிரண்
யன்;பொன்னிறமானவன். நிசிசரர் - இரவிற் சஞ்சரிப்பவர். இலங்கையரசு
லங்காராஜன்.சிலை-கோதண்டம். குடநடம்-குடமெடுத்தாடுங் கூத்து;இது
இடையர்க்கு ஐசுவரியம் மிகுந்தாற் செருக்குக்குப்போக்குவீடாக ஆடுவது.
குரவை- கைகோத்தாடுவது; "குரவைக் கூத்தே கைகோத் தாடல்." எழு
முகில் - சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம், சங்காரித்தம், துரோ
ணம், காளமுகி, நீலவருணம் என்பன. வடவை யென்பது, கடலிடத்துள்ள
படபையென்னும் பெண்குதிரையின் முகத்தில் தோன்றி மழைமுதலியவ
ற்றால் மிக்குவரும் நீரை வற்றச்செய்வதொரு தீ. களிறு - ஆண்யானை; "வே
ழக் குரித்தே விதந்து களிறென்றல்". அபயம்-அஞ்சவேண்டாவென்றுசெ
ல்லிக் காக்கத்தக்க பொருள்; அச்சத்தால் அடுக்கிற்று. நடுங்குதற்குக் கா
ணம் - அரக்கர்அசுரர்முதலிய பகைவர்கள் செய்யுந் துன்பங்களும், பிறவி
துன்பங்களும். திகிரி சங்க மென்றதற்கேற்ப, வெயிலையும் நிலவையும்
றையே கூறியது, நிரனிறை. மணிதிகழ் - கௌஸ்துபமணி விளங்குகின்
வென்றுமாம். முகுந்தர் - (தன்அடியார்க்கு) முத்தியின்பத்தையும், இவ்
லகத்தின்பத்தையுங் கொடுப்பவர்.

இது, முதல் மூன்று ஐந்து ஏழு ஒன்பது பன்னிரண்டாஞ் சீர்கள் கருவிளச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டாஞ்சீர்கள் புளிமாச்சீர்களும், பத்தாஞ்சீர் புளிமாங்காய்ச்சீரும், பதினோராஞ்சீர் தேமாச்சீருமாக வந்தது காலடியாகவும், அஃது நான்குபெற்றது ஒருஅடியாகவும் வந்த கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட நாற்பத்தெண்சீ ராசிரிய வண்ண விருத்தம். (எ)

புயநான் குடையானைப் பொன்னரங்கத் தானை
யயனாந் திருவுந்தி யானை—வியனாம்
பரகதிக்குக் காதலாய்ப் பாடினேன் கண்டீர்
நரகதிக்குக் காணாம னான்.

(இ-ள்.) புயம் நான்கு உடையானை - நான்கு திருக்கைகளையுடையவனை, பொன் அரங்கத்தானை-அழகிய திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனை, அயன் ஆம் திரு உந்தியானை - பிரமன்தோன்றிய அழகிய நாபியையுடையவனை, வியன் ஆம் - பெருமைபொருந்திய, பர கதிக்கு - பரமபதத்தை அடைவதற்கு, காதலாய் - விருப்பங்கொண்டு, நரக திக்குக் காணாமல் - நரகத்தின் திசையையுங் காணவொண்ணாதபடி, நான்—, பாடினேன்.

பரகதி - மற்றெல்லாப்பதவிகளிலும் உயர்ந்த பதவி. கண்டீர் - அசை; தேற்றப்பொருளதாகவுமாம். திக்கு - பக்கம்.

இது, முற்கூறியதுபோன்ற இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா. (அ)

நானந்தவைகுந்தநாடெய்திவாழிலென் ஞாலத்தன்றி
யீனந்தவாதநிரயத்துவீழிலென்யானடைந்தேன்
கோனந்தன்மைந்தனைநான்முகன்றந்தையைக்கோயிலச்சு
தானந்தனையெனக்காராவமுதையரங்கனையே.

(இ-ள்.) கோன் நந்தன் மைந்தனை - (இடையர்) தலைவராகிய நந்தகோபரது திருமகனை, நான்முகன் தந்தையை - பிரமனது தாதையை, கோயில் - கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, அச்சுத அனந்தனை - அச்யுதன் அநந்தன் என்னுந் திருநாமங்களை யுடையவனை, எனக்கு—, ஆரா அமுதை - தெவிட்டாத அமிர்தம்போன்றவனை, அரங்கனை—, யான் அடைந்தேன்—; (இனி), நான்—, அந்த வைகுந்த நாடு-அந்த ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தை, எய்தி - அடைந்து, வாழில் - வாழ்ந்து பேரின்பமடைந்தால், என்- என்ன? ஞாலத்து அன்றி - இவ்வுலகத்திலே யல்லாமல், ஈனந் தவாத - இழிவு நீங்காத, நிரயத்து - நரகலோகத்தில், வீழில் - விழுந்து பெருந்துன்பமடைந்தால், என் - என்ன? (எ-று.)

அந்த - சுட்டு, உலகறிபொருளின் மேலது. ஈனந் தவாத நிரயமெனவே, பலவகை யிழிவும் நிறைந்த நரகமென்றபடி. அச்சுதன் - வடசொற்றிரிபு. அச்சுதனென்பதற்கு - அழிவில்லாதவனென்றும், தன்னைச் சரணமாகப் பற்றினவரை நழுவவிடாமற் காப்பவனென்றும், அநந்தனென்பதற்கு- திருக்கலியாண குணங்களுக்கு ஒருஎல்லையில்லாதவனென்றும், அழிவில்லாதவனென்றும் பொருள். அச்சுதாநந்தன்-வடமொழிப்புணர்ச்சி,தீர்க்கசந்தி. ஆராமை - மிக நுகர்ந்தவளவிலும் வெறுப்புத்தாராது இன்னும் வேண்டும்படியா யிருத்தல். "இன்பந் தருபெரு வீடுவந் தெய்திலெ னெண்ணிறந்த, துன்பந் தருநிர யம்பல சூழிலென் றொல்லுலகின், மன்பல் லுயிர்கட் கிறையவன் மாய னெனமொழிந்த, வன்ப னனகனி ராமா நுசனென்னை யாண்டனனே" என்பதனோடு இக்கவியை யொப்பிடுக.

இது, நேரசை முதல்தாகிவந்த கட்டளைக் கலித்துறை. (௯)

அரவினடித்தானுமுரவிலொடித்தானு மடவிகடந்தானும் புடவியிடந்தானுங், குரவைபிணைத்தானும்பரவையணைத்தானுங் கோசலைபெற்றானும்வீசலையுற்றானு, முரனையறுத்தானுங் கரனையொறுத்தானு முத்தியளித்தானுமத்திவிளித்தானும், பரமபதத்தானுஞ்சரமவிதத்தானும் பாயல்வடத்தானுங்கோயிலிடத்தானே.

(இ - ள்.) அரவில் நடித்தானும் - (காளியனென்னும்) நாகத்தின்மேல் நர்த்தநஞ் செய்தவனும், உரம் வில் ஒடித்தானும் - வலிமைபொருந்திய (சிவனது) வில்லை ஒடித்தவனும், அடவி கடந்தானும்-காட்டை நடந்து கடந்தவனும், புடவி இடந்தானும் - பூமியைக் குத்தி யெடுத்தவனும், குரவை பிணைத்தானும் - குரவைக்கூத் தாடினவனும், பரவை அணைத்தானும் - கடலை அணைகட்டினவனும், கோசலை பெற்றானும் - கௌசல்யையாற் பெறப்பட்டவனும், வீசு அலை உற்றானும் - வீசுகின்ற திருப்பாற்கடலி னலையிற் பொருந்தியவனும், முரனை அறுத்தானும் - முரனென்னும் அசுரனை அழித்தவனும், கரனை ஒறுத்தானும் - கரனென்னும் அரக்கனை அழித்தவனும், முத்தி அளித்தானும் - மோக்ஷமருளுகின்றவனும், அத்தி விளித்தானும் - கஜேந்திராழ்வானால் (ஆதிமூலமேயென்று கூவி) அழைக்கப்பட்டவனும், பரமபதத்தானும் - பரமபதத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவனும், சரம விதத்தானும் - சரமோபாயத்தை [பிரபத்தியை] த்தன்னை அடையும்வழியாகவுடையவனும்,பாயல்வடத்தானும்- ஆலிலையைச் சயனமாக்கொண்டவனும், கோயில் இடத்தானே-திருவரங்கத்தை இடமாகவுடைய எம்பெருமானே.

அரவினடித்ததும், குரவைபிணைத்ததும், முரனையறுத்ததும்-கிருஷ்ணவதாரத்திலெனவும், உரவிலொடித்ததும், அடவிகடந்ததும், பரவையணைத்ததும்,கோசலைபெற்றதும், கரனையொறுத்ததும்-ராமாவதாரத்திலெனவும், புடவியிடந்தது-வராஹாவதாரத்திலெனவும்,வீசலையுற்றது- வியூகநிலைமையிலெனவும், அத்தி விளித்தது-கஜேந்திரமோக்ஷத்திலெனவும், பரமபதத்தானென்றது- பரத்துவ நிலைமையிலெனவும், பாயல்வடத்தானென்றது-பிரளயகாலத்திலெனவும், கோயிலிடத்தானென்றது- அர்ச்சாவதாரத்திலெனவும், முத்தியளித்தலும்,சரமவிதத்தானாதலும்-எல்லாநிலைமையிலெனவும் அறிக. பரவை - பரந்திருப்பது; ஐ-வினைமுதற்பொருள்விகுதி. கோசலை - வடசொற்றிரிபு; (உத்தர)கோசலதேசத்தரசன்மகளென்று பொருள். அன்பால் நினைவார்க்கு விரைந்து முத்தி யருளுதலால், அளித்தானென இறந்தகாலத்தாற் கூறினார். அத்தி - ஹஸ்தி; ஹஸ்தத்தையுடையது: ஹஸ்தம் - கை, துதிக்கை. வடமென்னும் மரத்தின்பெயர், அதன் இலைக்கு ஆகுபெயர்.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழு- மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டு - புளிமாங்காய்ச் சீர்களுமாகிய எண்சீ ராசிரிய விருத்தம். (கo)

தானே தனக்கொத்ததாட்டாமரைக்குச்சரண் புகுந்தா
ளானேனினியுன்னருளறியேனெனதாருயிரே [லாங்
தேனேயென்றீவினைக்கோர்மருந்தேபெருந்தேவர்க்கெல்
கோனேயரங்கத்தரவணைமேற்பள்ளிகொண்டவனே.

(இ - ள்.) எனது—, அரு உயிரே - அரிய உயிருக்கொப்பானவனே! தேனே - தேனுக்கொப்பானவனே! என் தீவினைக்கு - எனது பாவத்தைப் போக்குதற்கு, ஓர் மருந்தே - ஒரு மருந்துபோல்பவனே! பெருந் தேவர்க்கு எல்லாம் - பெரிய தேவர்களுக்கெல்லாம், கோனே - தலைவனே! அரங்கத்து அரவணைமேல் பள்ளிகொண்டவனே—!(யான்),தானே தனக்கு

ஒத்த - (வேறு உவமையில்லாமையால்)தனக்குத் தானே நிகரான, தாள் தாமரைக்கு-(உனது) திருவடித் தாமரைகளுக்கு, சரண் புகுந்து - அடைக்கல மடைந்து, ஆள் ஆனேன் - அடிமையானேன்; இனி - இனிமேல், உன் அருள் - உனது திருவருள் இருந்து நடத்தும்படியை, அறியேன் - (இன்ன தென்று) அறிகிற்றிலேன்; (எ - று.)

இதில் திருவடிகளையே உபமானமாகவும் உபமேய மாகவுஞ் சொல்லுதலால், இயைபின்மையணி; இதனை வடநூலார் அநந்வயாலங்காரமென்பர்: தண்டியாசிரியர் பொதுநீங்குவமை யென்பர். உயிர்க்கும் உயிராயிருத்தலால் ஆருயிரே யென்றும், அழியாவின்பந் தருதலால் தேனே யென்றும், தீவினையை வேரோடறுத்தலால் தீவினைக்கோர்மருந்தேயென்றும்,தேவாதி தேவனாதலாற் பெருந்தேவர்க் கெல்லாங் கோனே யென்றுங் கூறினார்.

இக் கட்டளைக் கலித்துறை, நேர்முதலாக வந்தது. (கக)

[மேகவிடுதூது.]

கொண்டல்கா ளும்மைக் குறித்தே தொழுகின்றே
னண்டர்கா ணுமரங்கத் தம்மானைக்—கண்டு
மனத்துளவத் தைப்படுமென் மையலெல்லாஞ் சொல்லிப்
புனத்துளவத் தைக்கொணரீர் போய்.

(இ - ள்.) கொண்டல்காள் - (நீர் கொண்ட) மேகங்களே! உம்மைக் குறித்தே—, தொழுகின்றேன்- வணங்குகின்றேன்; அண்டர் காணு- தேவர்களுங் காணுதற்கரிய, அரங்கத்து-திருவரங்கத்தில், போய்—, அம்மானை - எம்பெருமானை, கண்டு—,மனத்துள் - மனத்தில், அவத்தைப்படும்- துன்பப்படுகின்ற, என் - எனது, மையல் எல்லாம் - வேட்கைமயக்கத்தை யெல்லாம், சொல்லி—, புனத் துளவத்தை - வனத்தில் வளர்கின்ற திருத் துழாய்மாலையை, கொணரீர் - வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள்;(எ - று.)

அம்மான்-தலைவன். தன்னுலியன்றவளவும் வெளிப்புலப்படாது அடக்கினமைதோன்ற, மனத்துளவத்தைப்படுமென்மையலென்றாள். அவத்தை- அவஸ்த்தை. கொணரீர், கொணு - முதனிலை.

இது, தலைமகள் தன்காதலைத் தலைமகனுக்குச் சொல்லித் தூதுபோய் வாவென மேகத்தை விடுத்தது.

இது, முன்னர்க் கூறியது போன்ற நேரிசை வெண்பா. (கஉ)

போயவனியிற்சிலபுறச்சமயநாடும்
பேயறிவைவிட்டெழுபிறப்பையுமறுப்பீ
ராயனையனந்தனையனந்தசயனத்தெம்
மாயனையரங்கனைவணங்கிமருவீரே.

(இ - ள்.) ஆயனை - திருவாய்ப்பாடியில் இடையர் மனையில் வளர்ந்தவனை, அனந்தனை - அநந்தனென்னுந் திருநாமமுடையவனை, அநந்த சயனத்து - திருவனந்தாழ்வானாகிய திருவணையிற் பள்ளிகொண் டருளுகின்ற, எம் மாயனை - எமது மாயவனை, அரங்கனை—, வணங்கி மருவீர் - சேர்ந்து வணங்குங்கள்; (அங்ஙனம் வணங்குவீராயின்), அவனியில் - உலகத்தில், போய்—, சில புறச் சமயம் - வேறுசில மதங்களை, நாடும் - தேடித்திரிகின்ற, பேய் அறிவை-பேய்த்தன்மையான[கெட்ட] அறிவை,விட்டு—, எழுபிறப்பையும் - எழுவகைப்பிறவிகளையும்,அறுப்பீர்- போக்குவீர்.;(எ-று.)

புறச்சமயம் - தேவதாந்தரங்களைத் தெய்வமாக் கொண்ட வேதத்துக்குப் புறம்பாகிய சமயங்கள். எழுபிறப்பாவன—"மக்கள் விலங்கு பற

வை யூர்வன, நீருட் டிரிவன பருப்பதம் பாதவ, மெனவிவை யெழுபிறப் பாகு மென்ப."

இது, முதன்மூன்றுங் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், ஈற்றது தேமாச் சீருமாகிய கலிவிருத்தம். (கரு)

மருவுதந்தையுங்குருவுமெந்தையு மருள்கெடுப்பதுமருள் கொடுப்பது, முருகுநெஞ்சமும்பெருகுதஞ்சமு முரியஞானமு ம்பெரியவானமுந், திருவரங்கனிருவரங்கனர் செங்கண்மாயனெ ரெங்களாயனு, ரருண்முகுந்தனர்திருவைகுந்தனு ரமலநாதனர் கமலபாதமே.

(இ - ள்.) மருவு - விரும்பி வளர்க்கின்ற, தந்தையும்—, குருவும்- ஆசிரியனும், எந்தையும் - எந்தெய்வமும், மருள் கெடுப்பதும் - அஞ்ஞானத் தைக் கெடுக்குந்தன்மையுடையதும், அருள்கொடுப்பதும் - கருணையைக் அளிக்குந் தன்மையுடையதும், உருகு நெஞ்சமும் - (அன்பாற்) கரை ந்து உருகுகின்ற மனமும், பெருகு தஞ்சமும் - சிறந்த பற்றுக்கோடும், உரிய ஞானமும் - (பேரின்பமடைதற்கு) உரிய தத்துவஞானமும், பெரிய வானமும் - சிறந்த பரமபதமும், (எல்லாம்), இருவர் அங்கனர் - பிரமருத் திரர்களைத் தமது அங்கத்திலுடையவரும், செங் கண் மாயனர் - சிவந்த திருக்கண்களையுடைய மாயவரும், எங்கள் ஆயனர் - எங்களது ஆயனரும், அருள் முகுந்தனர் - அருளையுடைய முகுந்தனென்னுந் திருநாமமுடையவ ரும், திருவைகுந்தனர் - ஸ்ரீவைகுண்டநாதரும், அமல நாதனர் - குற்ற மற்றதலைவருமாகிய, திரு அரங்கனர் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, கமல பாதமே - தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளே; (எ-று.)

குரு - அஞ்ஞானவிருளைப் போக்குபவன்; கு- இருள். தஞ்சம் - கதிய ற்றவராற் சரணமாக அடையப்படுபொருள். ஆர்விகுதி, சிறப்புப்பொருளது. கேசவனென்னுந் திருநாமத்தின் பொருள்பற்றி, இருவ ரங்கனு ரென்றார்.

இது, முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டாஞ்சீர்கள் கூவிளச்சீர்களுமாய எண்சீராசிரியவிருத்தம்.

பாதியா யழுகியகால் கைய ரேனும்
  பழிதொழிலு மிழிகுலமும் படைத்தா ரேனு
மாதியா யரவணையா யென்ப ராகி
  லவரன்றே யாம்வணங்கு மடிக ளாவார்
சாதியா லொழுக்கத்தான் மிக்கோ ரேனுஞ்
  சதுர்மறையால் வேள்வியாற் றக்கோ ரேனும்
போதினன் முகன்பணியப் பள்ளி கொள்வான்
  பொன்னரங்கம் போற்றாதார் புலையர் தாமே.

(இ - ள்.) பாதியாய் - பாதியளவினதாய்க் குறைந்து, அழுகிய - அழு கிப்போன, கால்கையரேனும் - கால்களையுங் கைகளையும் உடையவரே யாயினும்- பழி தொழிலும் - பழிக்கப்படுகின்றசெய்கைகளையும், இழி குல மும் - இழிந்த குலத்தையும், படைத்தாரேனும் - உடையவர்களேயாயி னும், ஆதியாய் - (எல்லாப்பொருளுக்கும்) முதன்மையானவனே! அரவணை யாய் - சேஷசயனமுடையவனே! என்பர் ஆகில் - என்று (ஒருகாற் சொல் லித்) துதிப்பராயின், அவர் அன்றே - அவர்களன்றோ, யாம் வணங்கும்- யாமெல்லாம் வணங்குந்தன்மையையுடைய, அடிகள் ஆவார்- பெரியோரா வர்; சாதியால் - குலத்தாலும், ஒழுக்கத்தால் - (அக்குலத்துக்குரிய) நல்ல

ஒழுக்கங்களாலும், மிக்கோரேனும் - உயர்ந்தவரேயாயினும், சதுர் மறையால் - நான்குவேதங்களாலும், வேள்வியால் - யாகங்களாலும், தக்கோரேனும் - சிறந்தவரேயாயினும், போதில் - தாமரையில் தோன்றிய, நான்முகன் - பிரமன், பணிய - வணங்கும்படி, பள்ளிகொள்வான் - கண்வளர்ந்தருளுபவனது, பொன் அரங்கம் - திருவரங்கத்தை, போற்றுதார் - வணங்கித் துதியாதவர்கள், புலையர்தாமே-(கர்ம) சண்டாளரேயாவர்; (எ - று.)

அடிகளென்பது, அடியென்னும் அடியாப்பிறந்து உயர்வுப்பொருளுணர்த்திநின்றதோர் சொல். ஆதியிற் பிரமனது திருவாராதனையிலிருந்ததனால், நான்முகன்பணியப் பள்ளிகொள்வா னென்றார்.

இது, முதல் இரண்டு ஐந்து ஆறாஞ்சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மூன்று நான்கு ஏழு எட்டாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியவிருத்தம்.()

புலையாம்பிறவிபிறந்தென்செய்தோம்பொன்னிபொன்கொழிக்கு
மலையார்திருவரங்கத்தெம்பிரானமதன்னையொடுந்
தொலையாதகானங்கடந்தவந்நாட்டடந்தோறும்புல்லாய்ச்
சிலையாய்க்கிடந்திலமேநெஞ்சமேகழறீண்டுகைக்கே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - மனமே! புலை ஆம் - இழிகுணமுடையதாகிய, பிறவி - இப்பிறப்பில், பிறந்து - தோன்றி, என் செய்தோம்- யாது பயனடைந்தோம்? பொன்னி - காவேரிநதி, பொன் கொழிக்கும் - பொன்னை அலைத்துத் தள்ளுகின்ற, அலை-அலைகள், ஆர் - வந்து புரளுகின்ற, திரு அரங்கத்து - ஸ்ரீரங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற, எம்பிரான் - நம்பெருமாள், (ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்), நமது அன்னையொடும் - நமது தாயாகிய சீதாபிராட்டியுடனே, தொலையாத - கடப்பதற்கரிய, கானம் - காட்டை, கடந்த அந்நாள் - நடந்து கடந்த அப்பொழுது, தடந்தோறும் - அக்காட்டுவழிகளி லெல்லாம், கழல் தீண்டுகைக்கு - (அவரது) திருவடிகள் மேற்படும்படி, புல்லாய் - புல்லாகியும், சிலையாய் - கல்லாகியும், கிடந்திலமே - கிடவாமற்போனோமே; (எ - று.)

பிறவி - தொழிற்பெயர்; வி - விகுதி. கிடந்திலமே, ஏகாரம் - இரக்கமுணர்த்தி நின்றது. "செம்பவள வாயான் திருவேங் கடமென்னு, மெம்பெருமான் பொன்மலைமே லேதேனு மாவேனே" என்றார் குலசேகரனாரும்.

இக் கட்டளைக் கலித்துறை, நிரையசை முதலது. (௧௬)

தீண்டாவழும்புஞ்செந்நீருஞ்சீயுநரம்புஞ்செறிதசையும்
வேண்டாநாற்றமிகுமுடலைவீணேசுமந்துமெலிவேனோ
நீண்டாய்தூண்டாவிளக்கொளியாய்நின்றாயொன்றாயடியாரை
யாண்டாய்காண்டாவனமெரித்தவரங்காவடியேற்கிரங்காயே.

(இ - ள்.) தீண்டா - தொடப்படாத [அருவருப்பைத் தருவதாய் அசுத்தமான], வழும்பும் - நிணமும், செந்நீரும் - இரத்தமும், சீயும்—, நரம்பும்—, செறி தசையும் - (இடையிடையே) நெருங்கிய சதையும், வேண்டா நாற்றம் - விரும்பப்படாத துர்க்கந்தமும், மிகும் - மிகுந்திருக்கின்ற, உடலை - இக்கடைப்பட்ட உடலை, வீணே - பயனில்லாமல், சுமந்து - தரித்து, மெலிவேனோ - வருந்துவேனோ? நீண்டாய் - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) உயர்ந்து வளர்ந்தவனே! தூண்டா விளக்கு ஒளியாய் - தூண்டுதல் வேண்டாமல் தானேயெரிகின்ற தீபத்தினது ஒளிபோன்றவனே! ஒன்றாய் நின்றாய் - ஒப்பற்ற தொரு பரம்பொருளாய் [அத்விதீயமாய்] நின்றவனே! அடியாரை - தொண்டர்களை, ஆண்டாய் - அடிமைகொண்டவனே! காண்

டாவனம் எரித்த - காண்டவவனத்தை எரிக்கச்செய்த, அரங்கா—! அடியேற்கு - அடியேனுக்கு, இரங்காய் - திருவுள்ள மிரங்கியருளவேண்டும்.

நாற்றமென்பது இருவகைக்கும் பொதுவாதலால், தீநாற்றத்தை வேண்டாநாற்ற மென்றார். தூண்டாவிளக்கொளியா யென்றது-நித்தியமாய் ஸ்வயம்பிரகாசமான ஞானத்தைக் குணமாகவும் ஸ்வரூபமாகவும் உடையவனே யென்றபடி; "நந்தா விளக்கே யளத்தற் கரியாய்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். கிருஷ்ணனும் அருச்சுனனும் பூம்பந்தேறிட்டு விளையாடச்செய்தே, அக்கினிபகவான் மிகப்பசித்துவந்து இந்திரனது காவற்காடாய் யாவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்கின்ற காண்டவவனமென்னும் பூந்தோப்பை எனக்குவிருந்திடவேண்டுமென்று வேண்ட, கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் அங்கேபுக் கொதுங்கியிருக்கின்ற அசுரர்முதலியவர்களை அழித்தருளவேண்டுமென்னுநோக்கத்தால் நீ அதனைப்புசியென்று இசைந்து அளித்தனராதலால், காண்டாவனமெரித்த வரங்காவென்றார்; "காண்டா வனமென் பதோர்கா டமரர்க் கரையன் னதுகண் டவனிற் கமுனே, மூண்டா ரழலுண் ணமுனிந் ததுவும்" என்றார் திருமங்கையாரும். காண்டாவென்று நீட்டலாய் வகரங் கடைக்குறைதலாய்க் கிடக்கிறது.

இது, மூன்றும் ஆறுங் காய்ச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய அறுசீ ராசிரிய விருத்தம். (கஎ)

காயிலைதின் றுங்கானி லுறைந் துங்கதிதேடித்
தீயிடைநின் றும்பூவலம்வந் துந்திரிவீர்கா
டாயினுமன்பன்பூமகணண் பன்றடநாகப்
பாயன்முகுந்தன்கோயிலரங்கம்பணிவீரோ.

(இ - ள்.) காய் இலை தின்றும் - பலங்களையும் சாகங்களையும் பக்ஷித்தும், கானில் உறைந்தும் - வனத்தில் வாசஞ்செய்தும், தீ யிடை நின்றும் - பஞ்சாக்நிமத்தியிற் பொருந்தியும், பூ வலம் வந்தும் - பூமிப்பிரதக்ஷணஞ்செய்தும், கதிதேடி - நற்கதியடைய விரும்பி, திரிவீர்காள் - தவஞ்செய்து திரிபவர்களே! (இனி அவ்வாறு வருந்தித் தவஞ்செய்யவேண்டா); தாயினும் அன்பன் - (உயிர்களிடத்துப்) பெற்றதாயினும் அன்புடையவனும், பூ மகள் நண்பன் - திருமகளுக்கும் நிலமகளுக்குங் கணவனும், தட நாகப் பாயன் - பெரிய சர்ப்பசயனத்தையுடையவனுமாகிய, முகுந்தன் - எம்பெருமானது, கோயில் அரங்கம் - திருவரங்கம் பெரியகோயிலை, பணிவீர் - வணங்குங்கள்; (எ - று.)

பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதியான சரீரஸம்பந்தாதிகளை அறுத்துக்கழித்து எம்பெருமானைப் பெறவேண்டுமென்று "தொன்னெறியை வேண்டுவார் வீழ்கனியு மூழிலையு, மென்னு மிவையே நுகர்ந்துடலந் தாம்வருந்தித், துன்னு மிலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும் வெஞ்சுடரோன்,மன்னு மழனுகர்ந்தும் வண்டடத்தி னுட்கிடந்து, மின்னதோர் தன்மையராய்" என்கிறபடியே மனம் பொறிவழிபோகாது நிற்றற்பொருட்டு நீர்பருகியுங், காற்றுநுகர்ந்துங்காய் கனி கிழங்கு சருகு வருக்கங்களை உண்டும் விரதங்களான்உண்டி சுருக்கலும், கோடைகாலத்தில் வெயில்நிலையிலும் பஞ்சாக்நிமத்தியிலும் நிற்றலும், மாரிக்காலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையிற் பாசியேற நிற்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு, அவற்றால் வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்து, இவ்வாறு சரீரத்தையொறுத்து வருந்தவேண்டா; அடியார்கள்பக்கல் மிக்க அருளுடையவனாகிய எம்பெருமான் புருஷகார பூதைகளான பிராட்டிமாரோடு வந்து திருவனந்தாழ்வானிற் பள்ளிகொண்டருளு

கின்ற திருவரங்கத்தைச் சென்று சேரவே, ஸகலவிரோதிகளும் போய் அவனைப்பெறலாம்: சடக்கென அத்தேசத்தைச் சென்றுசேருங்கோளென்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார்; "காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கா னுகர்ந்து நெடுங்கால மைந்து, தீயோடு நின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா திருமார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்து மென்பீர், * * * தில்லைத்திருச்சித்திரகூடஞ் சென்று சேர்மின்களே" என்றார் திருமங்கையாரும். கான் - கானநமென்னும் வடசொல்லின் விகாரம். பூ - வடசொல். பூமகள்-இரட்டுறமொழிதல்.

இது, முதலும் மூன்றுங் கூவிளச் சீர்களும், இரண்டும் நான்குந் தேமாச்சீர்களும், ஐந்து புளிமாங்காய்ச்சீருமாகிய கலிநிலைத்துறை. (௧அ)

வீரரங்காகியவைவரைமாற்றிவிடவரவின்
போரரங்காகநடித்தபொற்றாள்பற்றிப்பொன்னிநன்னீர்ச்
சீரரங்காநின்றொழும்பனென்றேசிந்தைசெய்யிலது
கூரரங்காணெஞ்சமேவஞ்சமாயக்கொடுவினைக்கே.

(இ - ள்.) வீரர் ஆகிய - வலிமையுள்ளவரான, ஐவரை-ஐம்பொறிகளை, மாற்றி - (தத்தமக்குரிய புலன்கண்மேற் செல்லாதபடி) அடக்கி, போர் - போர்செய்யுந்தன்மையையுடைய, விடம் அரவு - விஷத்தையுடைய(காளியனென்னும்) நாகத்தை, இன் அரங்காக-இனிய நடனசாலையாகக் கொண்டு, நடித்த-(அதன்படத்தின்மேலேறிக்) கூத்தாடியருளிய,பொன்தாள்-(நம்பெருமாளது) அழகிய திருவடிகளை, பற்றி - (சரணமாக) அடைந்து, பொன்னி நல் நீர் - காவேரியினது நல்ல நீராற் சூழப்பட்ட, சீர் அரங்கா - ஸ்ரீரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே! நின் தொழும்பன் - (யான்) உனது அடியேன், என்று—, சிந்தை செய்யில் - மனத்தில் நினைத்தால், அதுவே - அந்நினைப்புத்தானே, நெஞ்சமே - மனமே! வஞ்சம் மாயக் கொடு வினைக்கு-மிக்க வஞ்சனையையுடைய கொடிய இருவினைகளை அறுப்பதற்கு, கூர் அரம் - கூரிய வாளாகும்; காண் - (இதனை நீ) அறிவாயாக; (எ - று.)

வெல்லுதற்கரியரென்பார் வீரராகிய ஐவரென்றார். அங்கு - அசை. ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி யென்னும் பஞ்சேந்திரியங்களை ஐவரென உயர்திணையாக்கூறியது, இகழ்ச்சி. காவிரிநீர்க்கு நன்மையாவது - தன்னில் ஒருகால் மூழ்கியவரையும் அவர்வினையனைத்தையும் போக்கி ஸ்ரீவிரஜாநதியில்மூழ்குமாறு செய்விக்கும் ஆற்றலுடைமை. ஏ-தேற்றம். அரம்-வாள்விசேஷம். வஞ்சமாயம்- ஒருபொருட் பன்மொழி.

எம்பெருமானைச் சரணமடைதலை அரமென்றதற்கேற்பக் கொடுவினைகளைச் செடியென்னுமையால், ஏகதேசவுருவகவணி.

இக் கட்டளைக் கலித்துறை, நேரசை முதலது. (௧௯)

கேசவனை யேசெவிகள் கேட்க திருவரங்கத்
தீசனையே சென்னி யிறைஞ்சிடுக—நேசமுடன்
கண்ணனையே காண்கவிரு கண்ணிணர்கொள் காயாம்பூ
வண்ணனையே வாழ்த்துகவென் வாய்.

(இ - ள்) என் - எனது, செவிகள் - காதுகள், கேசவனையே—, கேட்க- கேட்பனவாக; சென்னி - முடி, திருவரங்கத்து ஈசனையே - ஸ்ரீரங்கநாதனையே, இறைஞ்சிடுக - வணங்குவதாக; இரு கண் - இரண்டு கண்களும், நேசமுடன் - பக்தியுடனே, கண்ணனையே—, காண்க - காண்பனவாக; வாய்—, இணர் கொள் - கொத்தாக மலர்ந்த, காயாம்பூ வண்ணனையே - காயாமலர்போலுந்திருநிறமுடையவனையே, வாழ்த்துக - வாழ்த்துவதாக

கேசவன்-பிரமனையும் உருத்திரனையுந் தன்அங்கத்திற் கொண்டவன்; இதற்கு - அழகிய மயிர்களை யுடையவனென்றும், கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவனென்றுங் கொள்ளலாம். காயா - ஓர்மரம். காயாம்பூ - மரப்பெயர்முன் இனமென்மைதோன்றிற்று. வண்ணம் - வர்ணம். "கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லான் மற்றுங் கேட்பரோ," "கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவற் காளன்றி யாவரோ," "கண்டுந் தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற் காளன்றி யாவரோ" என்றார் நம்மாழ்வாரும். "பேசவரிற் றென்னரங்கன் பேரெல்லாம் பேசுகவாய்,கேசவனைக் காண்கவிழி கேட்கசெவி-யீசனுருண்டியூர் தோறு முழன்றிரவா மற்றவிர்த்தான், கண்டியூர் கூப்புகவென் கை" என்பதனோடு இதனை ஒப்பிடுக. (உ0)

[இரங்கல்.]

வாயினிரங்கினையாரமெறிந்தனைவால்வளைசிந்தினைதண்
பாயலையுந்தினைமாலையடைந்தனைபாரிலுறங்கிலையாற்
கோயிலரங்கனைமாகனகந்திகழ்கோகனகம்பொலியு
மாயிழைநண்பனைநீயும்விரும்பினையாகுநெடுங்கடலே.

(இ - ள்.) நெடுங் கடலே - பெரிய சமுத்திரமே! (நீ என்போலவே), வாயின் இரங்கினை - வாயினால் இரங்குகின்றாய்; ஆரம் எறிந்தனை - ஹாரத்தை எறிகின்றாய்; வால் வளை சிந்தினை - வெள்ளிய வளைகளைச் சிந்துகின்றாய்; தண் பாயலை உந்தினை—; மாலை அடைந்தனை—; பாரில் - பூமியில், உறங்கிலை - உறங்குகின்றாயில்லை; ஆல் - ஆகையால், நீயும்—, மா - பெருமைபொருந்திய, கனகம் - பொன்மயமாகி, திகழ் - விளங்குகின்ற, கோகனகம் - செந்தாமரைமலரில், பொலியும் - வீற்றிருக்கின்ற, ஆயிழை - ஆராய்ந்தெடுத்தணிந்த ஆபரணங்களை யுடைய திருமகளது, நண்பனை - கணவனாகிய, கோயில் அரங்கனை—, விரும்பினை ஆகும் - விரும்பினாயாகவேண்டும்; (எ-று.)

இது, எம்பெருமானை அணைந்து புணரவேண்டுமென்று காதல் கொண்ட தலைமகள் அது பெறாமையால் மிகக்கொடிய விரகவேதனைகொண்டு ஆற்றாமையாற் கடலைநோக்கி இரங்கிக் கூறியது. கடலுக்கு, வாயினிரங்குதல் - பேரொலிசெய்தலும், ஆரமெறிதல் - ரத்தினாகரமாதலால் முத்துக்களை வீசுதலும், வால்வளை சிந்துதல் - வெள்ளிய சங்குகளைச் சிந்துதலும், தண்பாயலை யுந்துதல்- குளிர்ந்துபாய்கின்ற அலைகளைத் தள்ளுதலும், மாலையடைதல் - பெருமைபெறுதலுங் கருநிறமுடைமையும் ஒழுங்காயிருத்தலும், உறக்கமின்மை - அல்லும் பகலும் அநவரதமும் ஓயாது அலைத்துக் கொண்டிருத்தலும் என்றும்; தலைமகளுக்கு, வாயி னிரங்குதல் - வாயினலிரங்கிப் புலம்புவதும், ஆரமெறிதல்-முத்துமுதலியவற்றாலாகிய மாலைகளைக் கழற்றி யெறிவதும், வால்வளை சிந்துதல் - கையிலணிந்த வெள்ளிய சங்குவளையல்களை உடம்புமெலிதலாற் சிந்தவிடுதலும், தண்பாயலை யுந்துதல் - மெத்தென்ற பாயைத் தள்ளிவிடுதலும், மாலையடைதல் - வேட்கைமிகுதியால் மயக்கமடைதலும், உறக்கமின்மை - வேதனைமிகுதியால் இரவுமுழுவதும் நித்திரைபெறாமையும் என்றுஞ் சிலேடையாகப் பொருள்கொள்க.

ஆல் - ஆதலாலென்பதன் விகாரம். கோகனகம்-கோகநதமென்பதன் திரிபு; இதற்கு - சக்கரவாகப் பறவைகள் தன்னிடத்து ஒலிக்கப்பெறுவதென்றும், கோகமென்னும் நதியிடத்தே முதலில் தோன்றியதென்றும் பொருள். ஆயிழை - வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இழை - நவரத்தினங்களும் இழைத்துச் செய்யப்படுவது. நீயுமென்ற

எச்சவும்மையால், என்போலவென்பது பெறப்பட்டது. விரும்பினையாகுமெ ன்றது - விரும்பினைபோலு மென்றபடி.

இது, கடலுக்குந் தலைமகளுக்குஞ் சிலேடையாக உவமைகூறியத னால், சிலேடையுவமையணி.

இது, முதலைந்துங் கூவிளச்சீர்களும், ஈற்றுச்சீர் கூவிளங்காய்ச்சீரு மாகிய அறுசீ ராசிரிய விருத்தம். (௨௧)

[இதுவுமது.]

கடல்வழிவிடநிசிசரர்பொடிபடவிருகண்சீறி
வடகயிலையினெழுவிடைதழுவியதுமறந்தாரோ
வடலரவமளியிலறிதுயிலமருமரங்கேச
ரிடர்கெடவருகிலர்முருகலர்துளவுமிரங்காரே.

(இ - ள்.) அடல் அர அமளியில் - வலிமைபொருந்திய சேஷசயனத் தில், அறி துயில் அமரும் - யோகநித்திரைகொண்டருளுகின்ற, அரங்கே சர்—, இடர் கெட - (என்) விரகவேதனை தீரும்படி, வருகிலர் - வந்தணைந் தாரில்லை; (அங்ஙனம் அடையாமையேயன்றி), முருகு அலர் துளவும் - வாச னைவீசுகின்ற திருத்துழாய் மாலையையும், இரங்கார் - இரங்கித்தந்தாரு மில்லை; (ஆகையால்) (முன் ஸ்ரீராமாவதாரத்திற் சீதைக்காக), கடல்—, வழி விட - (அஞ்சி) வழியை விடவும், நிசிசரர் - (இராவணன் முதலிய) அரக்கர்கள், பொடி பட - பொடியாகவும், இரு கண் சீறி - (தன்) இரண்டு கண்களுஞ் (சிவக்கும்படி) சீற்றங்கொண்டு, (ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரத்தில் நப்பின்னைக்காக) வட கயிலையின் - வடக்கின்கணுள்ள கைலாசமலைபோ ன்ற, எழு விடை - ஏழுவிருஷபங்களையும், தழுவியது - தழுவி நெரித்ததை, மறந்தாரோ - மறந்துவிட்டாரோ? (எ-று.)

மறவாராயின், சநகர்மகளுக்கும் ஆயர்மகளுக்கும் இரங்கியதுபோல வே என்பக்கலிலும் இரங்கியருளுவரென்பதாம். கடல்வழிவிட வென்றது- கடலில் மலைகளைக்கொண்டு சேதுபந்தஞ்செய்த அருமையையும், அதற்குக் கடல் இடங்கொடுக்கும்படி அதனைச்சினந்த பெருமையையுங் குறித்தற்கு. இருகண்சீறி-இருகாற் சீற்றங்கொண்டெனவுமாம். கயிலை,விடை-வடமொ ழிச்சிதைவுகள். கயிலை- வெண்மை பெருமை வலிமைகளால் விடைக்கு உவ மை. ஓகாரம் - இரக்கம். 'அடலர வமளியி லறிதுயி லமரு மரங்கேசர்' என்றது - "பாம்பணையாற்குந் தம்பாம்புபோ, னாவுமிரண் டுளவாய்த்து நா ணிலியேனுக்கே" என்றதன் கருத்தை உட்கொண்டது. முருகலர்தல் - தேனொழுகுதலுமாம். துளவு - அதனாலாகிய மாலைக்குக் கருவியாகுபெயர்.

இதுவும், தலைமகனைப் பிரிந்து தனியே வருந்துகின்ற தலைமகளது கூற்று.

இது, முதல்நான்குங் கருவிளச்சீர்களும், ஈற்றது தேமாங்காய்ச்சீரு மாகிய கலிநிலை வண்ணத் துறை. (௨௨)

இரங்கத் தனித்தனியே யெய்துகின்ற துன்பத்
தரங்கத்தை யேதாற் றடுப்பீ—ரரங்கர்க்குக்
கஞ்சந் திருப்பாதங் கார்மேனி யென்றவர்பா
னெஞ்சந் திருப்பாத நீர்.

(இ - ள்.) அரங்கர்க்கு—, திருப் பாதம் - திருவடிகள், கஞ்சம் - தா மரைமலர்போலும்; மேனி-திருமேனி, கார் -காளமேகம்போலும், என்று—, அவர்பால் - அவ்வெம்பெருமான்பக்கல், நெஞ்சம் - மனத்தை, திருப்பாத - (தீநெறிக்கட் செல்லவொண்ணாது) திருப்பிச் செலுத்தாத, நீர் - நீங்கள்,

(இந்த ஸம்ஸாரஸாகரத்தில்), இரங்க - தளர்ந்து வருந்தும்படி, தனித் தனியே எய்துகின்ற - ஒன்றின்மேலொன்றாய் ஓயாமல் ஓடிவந்தடைகின்ற, துன்பத் தரங்கத்தை - துன்பங்களாகிய அலைகளை, ஏதால் - வேறு எதனை (ப்புணையாக) க்கொண்டு, தடுப்பீர் - தடைசெய்து [கடந்து] உய்வீர்; (எ-று.)

காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய் ஒழிவின்றிவருதலால், துன்பத்தரங்கமென்றார். கஞ்சம் - நீரில் முளைப்பது. கஞ்சம், கார் என்பன - பெயர்ப்பயனிலைகள். பால் - ஏழனுருபு. திருப்பாத வென்பது, திருப்புதலின் அருமை குறித்து நின்றது. உலகியல்பையே நினையாது இறைவனடியையே நினைப்பார்க்குப் பிறவியறுதலும், இவ்வாறன்றிமாறநினைப்பார்க்கு அஃதருமையுமாகிய இரண்டும் இதனால் நியமிக்கப்பட்டன. "பிறவிப் பெருங்கட னீந் துவர் நீந்தா, ரிறைவ னடிசேரா தார்" என்றார் திருவள்ளுவரும்.

இது, இரண்டாங்கவிபோன்ற இருவிகற்ப நேரிசைவெண்பா. (௨௩)

[இரங்கல்.]

நீரிருக்கமடமங்கைமீர்கிளிகடாமிருக்கமதுகரமெலா நிறை
ந்திருக்கமடவன்னமுன்னநிரையாயிருக்கவுரையாமல்யா, னாரி
ருக்கிலுமென்னெஞ்சமல்லதொருவஞ்சமற்றதுணையில்லையென்
றாதரத்தினொடு தூதுவிட்டபிழை யாரிடத்துரைசெய் தாறுவே
ன், சீரிருக்குமறைமுடிவுதேடரியதிருவரங்கரைவணங்கியே திரு
த்துழாய்தரில்விரும்பியேகொடுதிரும்பியேவருதலின்றியே, வா
ரிருக்குமுலைமலர்மடந்தையுறைமார்பிலேபெரியதோளிலே மய
ங்கியின்புறமுயங்கியென்னையுமறந்துதன்னையுமறந்ததே.

(இ-ள்.) மட மங்கைமீர் - பேதைமைக்குணத்தையுடைய தோழிகளே! முன்னம் - எதிரில், நீர் இருக்க - நீங்களெல்லாரும் இருக்கவும், கிளிகள் இருக்க - கிளிகளெல்லாம் இருக்கவும், மதுகரம் எலாம் நிறைந்திருக்க - வண்டுகளெல்லாம் நிறைந்திருக்கவும், மட அன்னம் - அழகிய அன்னங்களெல்லாம், நிரையாய் இருக்க - திரளாக இருக்கவும், உரையாமல் - (இவர்களொருவரையும் நம்பித் தூதாகச்) சொல்லியனுப்பாமல், யான்—, ஆர் இருக்கிலும் - வேறே யார் இருந்தாலும், என் நெஞ்சம் அல்லது - என் மனத்தையன்றிக்கே, ஒரு வஞ்சம் அற்ற துணை - வஞ்சனையில்லாததொரு (வேறு) துணை, இல்லை என்று - இல்லையென்றெண்ணி, ஆதரத்தினொடு - அன்போடு, தூது விட்ட - (அம்மனத்தைத் திருவரங்கரிடத்தில்) தூதாக அனுப்பியதனாலுண்டான, பிழை - தவற்றை, யாரிடத்து—, உரைசெய்து - சொல்லி, ஆறுவேன் - மனந்தணிவேன்; (அம்மனம் என்செய்ததென்னில்), சீர் இருக்கும் - சிறப்புப்பொருந்திய, மறை முடிவு - வேதாந்தங்களும், தேடரிய - தேடிக்கண்டறிய வொண்ணாத, திருவரங்கரை—, வணங்கி - (கண்டு) வணங்கி, (என் குறையைச் சொல்லி), விரும்பி - (அவர்) திருவுள்ளமுவந்து, திருத்துழாய் தரில் - திருத்துழாய்மாலையைத் தந்தருளினால், கொடு - (அதனை) வாங்கிக்கொண்டு, திரும்பி வருதல் இன்றியே - திரும்பிவருத லில்லாமலே, வார் இருக்கும் - கச்சுப்பொருந்திய, முலை - தனங்களையுடைய, மலர் மடந்தை - பெரியபிராட்டியார், உறை - வீற்றிருக்கின்ற, மார்பிலே - திருமார்பிலும், பெரிய தோளிலே - பெரிய திருத்தோள்களிலும், மயங்கி - (வேட்கைமிகுதியால்) மயக்கங்கொண்டு, இன்புற - இன்பமுண்டாக, முயங்கி - தழுவிக்கொண்டு, என்னையும் மறந்து—, தன்னையும் மறந்தது - (தூதாகப்போன) தன்னையும் மறந்துவிட்டது; (எ-று.)

மடமை - அறிந்தும் அறியாதுபோலிருக்குந் தன்மை; இது - நாணம், அச்சம், பயிர்ப்பு முதலிய பெண்குணங்களபலவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம்: இனி, இளமையும், அழகுமாம். எலாமென்பதைப் பிறவிடத்துங் கூட்டுக. "நெஞ்சை யொளித்தொரு வஞ்சக மில்லை" என்றார் ஔவையாரும். மறைமுடிவு - உபநிஷத்துக்கள். விரும்பியே கொடு - மகிழ்ந்து பெற்றுக்கொண்டென்றுமாம். கொடு - கொண்டென்பதன் விகாரம். தன்னையும் மறந்தது - பரவசமாயிற் றென்றபடி. என்நெஞ்சமே எனக்குத் துணையாகப்பெறாத யான் வேறு யாரை வெறுப்பே னென்றதாம்.

இது, நெஞ்சத்தைத் தூதுவிடுத்த தலைமகள், அது மீண்டுவாராதாகத் தோழிமாரை நோக்கி இரங்கிக் கூறியது.

இது, முதல் மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறுஞ்சீர்கள் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், ஏழாஞ்சீர் விளச்சீருமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினான்கு சீ ராசிரிய விருத்தம். (உ௪)

[வண்டு.]

மறக்குமோ காவின் மதுவருந்தி யப்பாற்
பறக்குமோ சன்னிதிமுன் பாமோ—சிறக்கத்
தருவரங்கள் கேட்குமோ தாழ்க்குமோ நெஞ்சே
திருவரங்கர் பாற்போன தேன்.

(இ-ள்.) நெஞ்சே—! திருவரங்கர்பால்-ஸ்ரீரங்கநாதரிடத்து, போன - தூதுசென்ற, தேன் - வண்டு, காவில் - (இடையிலுள்ள) சோலைகளில் (தங்கி), மது அருந்தி - (அங்குள்ள) தேனைப் பருகி, மறக்குமோ - (என்னை) மறந்துவிடுமோ? (அன்றிக்கே), அப்பாற் பறக்குமோ-(அச்சோலைகளுக்கு) அப்புறத்தே பறந்து செல்லுமோ? சன்னிதி முன்பு ஆமோ - (அங்ஙனஞ் சென்று) கோயிலின்முன்னே சேருமோ? (சேர்ந்து), சிறக்க - சிறப்புண்டாக, தரு - (அவர்) அருளுகின்ற, வரங்கள் - வரங்களை, கேட்குமோ—? (அன்றிக்கே), தாழ்க்குமோ - தாமதித்து நிற்குமோ? (எ - று.)

ஓகாரங்கள் - ஐயப்பொருளன. வரம் - வேண்டுவனகோடல். தேன் - வண்டின் சாதிபேதங்களில் ஒன்று; இது, நல்லமணத்தே செல்லும்.

இது, தலைமகன்பக்கல் வண்டைத் தூதுவிடுத்த தலைமகள், அது வாராமையால் அதன்நிலைமையை ஐயுற்றுக் கூறியது. "வாயான் மலர்கோதி வாவிதொறு மேயுமோ, மேயாம லப்பால் விரையுமோ-மாயன், திருமோகூர் வாயின்று சேருமோ நாளை, வருமோகூர் வாயன்னம் வாழ்ந்து" என்பதோடு ஒப்பிடுக.

இது, முன்பு கூறியதுபோன்ற நேரிசை வெண்பா. (உரு)

[அம்மானை.]

தேனமருஞ்-சோலைத்-திருவரங்க-ரெப்பொருளு
மானவர்தா மாண்பெண் ணலியலர்கா ணம்மானை
யானவர்தா மாண்பெண் ணலியலரே யாமாகிற்
சானகியைக் கொள்வரோ தாரமா யம்மானை
-தாரமாய்க் கொண்டதுமோர் சாபத்தா லம்மானை.

(இ - ள்.) தேன் அமருஞ் சோலை - வண்டுகள் விரும்பி நெருங்குகின்ற சோலைகளையுடைய, திருவரங்கர்—, எப் பொருளும் ஆனவர் தாம் - எல்லாப்பொருள்களுமானவரே; (ஆயினும்), ஆண் பெண் அலி அலர் காண் -

ஆணும் பெண்ணும் அலியும் அல்லாதவரே; அம்மானை—; ஆனவர்தாம் (அங்ஙனம்) எல்லாப்பொருள்களுமான அவர், ஆண் பெண் அலி அலரோ ஆய் ஆகில் - ஆணும் பெண்ணும் அலியு மல்லாதவரே யாவ ராஞல், சானகியை சீதையை, தாரமாய்க் கொள்வரோ - மனைவியாகக் கொள்வாரோ? அம் மானை—; தாரமாய்க் கொண்டதும் - (அங்ஙனம்) மனைவியாக் கொண்ட தும், ஓர் சாபத்தால் - ஒரு சாபத்திஞல்; அம்மானை—; (எ-று.)

தேன் - இங்கே வண்டின் பொதுப்பெயர். இனி, தேனமர்தல் - மதுப் பெருகுதலுமாம். தாம், காண் - தேற்றம். ஆண்பெண்ணலியலொன்றதுக் குக் கருத்து-எம்பெருமாஞேடு ஒவ்வாமைக்குப் பெண்அலிகளோடு ஆண்க ளோடு வாசியில்லை யென்பது; புருஷோத்தம னென்றபடி: ஆணும்பெண்ணு மலியு மல்லாத பொருள் சூனிய மன்ஞே வென்னில்;—ஆண்பெண்ணலியல தென்ஞமல் 'அலர்' எனச் சிறப்புப்பற்றிவந்த உயர்திணைப்பன்மையீற்ருற் கூறியதுதானே புருஷோத்தமனென்று நன்கு காட்டாநின்ற தென்க. "ஆணல்லன் பெண்ணல்ல னல்லா வலியு மல்லன்" என்ருர் ஆழ்வாரும். "சாபமே சபித்தல் வில்லாம்" என்பது நிகண்டாதலின், சாப மென்பதற்கு - சபிப்பென்றும் வில்லென்றும் பொருள்கொண்டு, பிருகுமுனிவரது சாபத்தாலென்றும் சிவனதுவில்லை முறித்ததஞலென்றுங் கருத்துக்கொள்க.

இது, நான்கு அடிகளால் தனித்து வந்து ஈற்றடி எண்சீராய் மிக்கு ஏனை அடிகள் அளவடிகளாய் நின்ற கலித் தாழிசை. (௨௯)

[இரங்கல்.]

மானையெய்தவரின்னமென்மட மானையெய்திலர்நேமியான்
மாலைதந்தவர்பைந்துழாய்மது மாலைதந்திலரிந்திரன்
சோனைமாரிவிலக்கிவிட்டவர் சொரிகண்மாரிவிலக்கிலார்
சுரர்களுக்கமுதங்கொடுத்தவர் சோதிவாயமுதங்கொடார்
தானையைவர்கொடிக்களித்தவர் தானைகொண்டதளிக்கிலார்
சங்கரற்கிரவைத்தடுத்தவர் தையலுக்கிரவைத்தடா
ரானைமுன்வருமன்புளார்முலை யானைமுன்வருமன்பிலா
ரணியரங்கர்நடத்துநீதி யநீதியாகவிருந்ததே.

(இ - ள்.) (முன் சீதைக்காக), மானை - (மாயையால் வந்த மாரீசஞகிய) மானை, எய்தவர் - (அம்பிஞல்) எய்தவர், இன்னம் - இன்னமும், என் மட மானை - எனது இளைய மான்போன்ற பார்வையையுடைய மகளை, எய்திலர் - அடைந்தாரில்லை; (முன் பாரதயுத்தத்தில்), நேமியால் - சக்கரத்தால், (சூரியனை மறைத்து), மாலை தந்தவர் - அந்திப்பொழுதைச் செய்தவர், (என் மகளுக்கு), பைந் துழாய் மது மாலை - தேனினையுடைய பசிய திருத்துழாய் மாலையை, தந்திலர்- தந்தாரில்லை; (முன் கோவர்த்தனத்தைக் குடையாப் பிடித்து), இந்திரன் சோனை மாரி - இந்திரஞல் விடாது பெய்விக்கப்பட்ட பெருமழையை, விலக்கிவிட்டவர் - தடுத்தருளியவர், சொரி கண் மாரி - (என்மகள்) கண்களினின்றும் பெய்கின்ற கண்ணீர்மழையை, விலக்கிலார் - தடுத்தாரில்லை; (பாற்கடல்கடைந்து), சுரர்களுக்கு - தேவர்களுக்கு, அமுதம் - அமிர்தத்தை, கொடுத்தவர்—, (என்மகளுக்கு), சோதி வாய் அமுதம் - ஒளிபொருந்திய (தந்) திருவாய்மலரிடத்துளதாகிய அதராமிர்தத்தை, கொடார் - கொடுத்தாரில்லை; ஐவர் கொடிக்கு - (துரியோதனன் தம்பியால் துகிலுரியப்பட்ட) பாண்டவர்மனைவியாகிய திரௌபதிக்கு, தானை அளித்தவர் - துகிலை (மேன்மேல் மாளாது வளரும்படி) அருளியவர், (என்மகளுக்கு), தானை கொண்டது - (தாங்) கொண்ட துகிலை, அளிக்

இலார்-கொடுத்தருளினாரில்லை; சங்கரற்கு-உருத்திரனுக்கு, இரவை-பிச்சை யெடுத்தலை, தடுத்தவர்- போக்கியருளியவர், தையலுக்கு- (என்) மகளுக்கு, இரவை - (நெடிதூழிகாலமாய்த் தோன்றிவளர்கின்ற) இராப்பொழுதை, தடார் - (அங்ஙனம் வளரவொட்டாது) தடுத்தாரில்லை; ஆனை முன் வரும் - கஜேந்திராழ்வானுக்கு எதிரில் வந்து காத்தருளிய, அன்பு உளார் - அன் புடையவர், முலை யானை முன் வரும்- (என்மகளது) தனங்களாகிய யானைக ளுக்குமுன்னே வந்து தோன்றுகின்ற, அன்பு இலார் - அன்பில்லாதவரா யிருந்தார்; (ஆகையால்), அணி அரங்கர்-அழகிய ரங்கநாதர், நடத்தும் நீதி- நடத்துகின்ற முறைமையெல்லாம், அநீதி ஆக - முறைமையல்லாததாக, இருந்தது—; (எ - று.)

எய்தவர்,எய்- முதனிலை. மான், கொடி என்பன- உவமவாகுபெயர்கள். எய்திலர், எய்து - முதனிலை. விலக்கிவிட்டவர், விடு - துணிவுப்பொருள் விகுதி. சுரரென்பதற்கு - சுராபானஞ் செய்தவரென்றும், சங்கரனென்ப தற்கு - சுகத்தைச் செய்பவனென்றும் பொருள். வாயமுதம் - அதரபா னம். சோதி - ஜ்யோதி. ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. விரகவேதனையால் துகில் நெகிழ்ந்துபோகின்றமை பற்றி, தானைகொண்டதென்றார். தையல்- அழகு; அஃது உடையவளுக்குஆகுபெயர். கொங்கைகளுக்கு யானையின்கோடு களையும் மஸ்தகங்களையும் உவமையாகக்கூறுவது மரபாதலால், முலையா னையென்றார். இனி, 'தானைகொண்டதளிக்கிலார்' என்பதில் தானையென்பத னைத் தான் ஐ எனப்பிரித்துத் தான்விரகவேதனையையுண்டாக்கிக் கவர்ந்து கொண்ட அழகை மீட்டும் வந்து புணர்ந்து அளிக்கில ரென்றும், 'ஆனை முன்வருமன்புளார்' என்னுமிடத்தில் மன் புள்ளார் எனப்பிரித்துக் கஜேந்தி ராழ்வான்முன்னே விரைந்துவருகின்ற பெரிய கருடனையுடையவரென்றும், 'முலையானைமுன்'என்பதை முலையால் நைமுன் எனப்பிரித்துத் தனங்களால் வருந்துமுன்னே யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இது, தலைமகனோடு புணர்ந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையால் வருந்து கின்ற தலைமகளது வருத்தநோக்கிய நற்றாய் இரங்கிக் கூறியது.

இது,சிலசொற்றொடர்கள்சொல்லானும்,சிலசொற்றொடர்கள்சொல்லா னும்பொருளானும் மறுதலைப்படத்தொடுக்கப்பட்டதனால்,முரண்டொடை.

அடிதோறும் வந்தசொற்களே மீண்டும் வந்ததனால் மடக்கு.

இது, முதல் மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு ஏழாஞ்சீர்கள் கூவிளச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதி ரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினன்குசீ ராசிரியவிருத்தம்.(௨௭)

இருளினும்வெளியினுமருளினுந்தெருளினு
மின்பமேயடையினுந்துன்பமேமிடையினு
மொருவர்முன்புகழினுமிருவர்பின்பிகழினு
மூனிறந்தழியினும்யான்மறந்தொழிவனோ
சுருதிநின்றோலிடுங்கரதலந்நாலொடுந்
துவளுநூன்மார்பமும்பவளவாய்மூரலுந்
திருவரங்கேசர்தஞ்சுருள்கருங்கேசமுஞ்
செய்யநீண்முடியுமத்துய்யசேவடியுமே.

(இ - ள்.) இருளினும் - இருட்பொழுதிலும், வெளியினும் - பகற்பொ ழுதிலும், மருளினும் - (மாயைவசத்தால்) மயங்குங்காலத்தும், தெருளினு ம் - (அங்ஙனம் மயங்காது) தெளிந்திருக்குங்காலத்தும், இன்பமே அடை யினும் - இன்பந்தானே வந்து சேர்ந்தாலும், துன்பமே மிடையினும் -

துன்பந்தானே மிக்கு நெருங்கி வந்தாலும், ஒருவர் முன் புகழினும் - ஒருத்தர் முன்னேவந்து நின்று புகழ்ந்தாலும், இருவர் பின்பு இகழினும் - பலர் பின்னேநின்று இகழ்ந்தாலும், ஊன் இறந்து அழியினும் - உடம்பு அழிந்து ஒழிந்தாலும், யான்—, திருவரங்கேசர்தம் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, சுருதி நின்று ஓலிடும் - நான்கு வேதங்களும் புகழ்ந்துநின்று முறையிடுகின்ற, கரதலம் நாலொடும் -நான்கு திருக்கைகளையும், துவளும் நூல் மார்பமும் - முப்புரி நூலசைந்து விளங்குகின்ற திருமார்பையும், பவள வாய் மூரலும் - பவழம் போற் சிவந்த திருவாய்மலரினது புன்சிரிப்பையும், சுருள் கருங் கேசமும்- சுருண்ட கரிய மயிர்முடியையும், செய்ய நீள் முடியும் - செவ்விதான [அழகிய]நீண்ட திருமுடியையும், துய்ய சே வடியும்-தூய்மையான சிவந்த திருவடிகளையும், மறந்து ஒழிவனோ - மறந்துபோவேனோ? [மறவேன்].

இருவரென்பது, ஒன்றின்மேற்பட்டவரென்னும் பொருள்பட நின்றது. பின்பிகழ்தல் - புறங்கூறுதல். ஊன், னகரமெய் - சாரியை. செய்ய, துய்ய- செம்மை, தூய்மை என்னும் பண்படியாப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சங்கள்.

இது, எல்லாச்சீரும் விளச்சீராகிய எண்சீ ராசிரிய விருத்தம். (௨௮)

சேவடியான் மூவடிமண் டென்னரங்கத் தம்மானீ
மாவலிபால் வாங்கியநாண் மண்ணுலகோ—மூவுலகும்
வீசுங்கா லோவலிய வெவ்வினையே னெஞ்சமோ
பேசுங்கா லேதோ பெரிது.

(இ-ள்.) தென்அரங்கத்துஅம்மான்-அழகியரங்கநாதனே, நீ—,சேவடியால்- சிவந்த திருவடிகளால், மூ வடி மண் - மூன்றடி நிலத்தை, மாவலி பால் - மகாபலிசக்கரவர்த்திபக்கல், வாங்கிய நாள் - வேண்டியிரந்து உலகனைத்தும் ஈரடியா லொடுக்கி யளந்த பொழுது, மண் உலகோ - நில வுலகமோ,(அந்நிலவுலகத்தைத் தன்னுள் அடக்கியளந்த), மூவுலகும் வீசுங் காலோ - மூன்றுலோகத்திலும் பரவிய திருவடியோ, வலிய வெவ்வினை யேன் நெஞ்சமோ - (அத்திருவடிகளைத் தன்னுளடக்கிய) வன்மையாகிய கொடியவினைகளையுடைய எனது மனமோ, பேசுங்கால் - சொல்லுமிடத்து, ஏதோ - எதுவோ, பெரிது - பெரியது? (எ - று.)

இது,பிறப்பென்னும்வாய்பாட்டான்முடிந்தஇருவிகற்பநேரிசைவெண்பா.

[நாரைவிடுதூது.]

பெருவரங்கேசவனல்லாதருள்செயும்பேரிலைவே
றொருவரங்கேசற்றுமோதாரென்காதலையோடியெங்குங்
கருவரங்கேசலிக்கத்திரிவோர்க்குக்கருணைசெய்யுந்
திருவரங்கேசற்குநீசொல்லவேண்டுஞ்செழுங்குருகே.

(இ - ள்.) செழுங் குருகே - செழுமையான நாரையே! பெரு வரம் - பெரியவரங்களை, அருள் செயும் பேர்- கொடுத்தருளுகின்றவர்,கேசவன்அல்லாது-கேசவனேயல்லாமல், (வேறு) இலை-வேறொருவரும் இல்லை; அங்கே- அவ்வெம்பெருமானிடத்தே,ஓடி-விரைந்துசென்று, என்காதலை-எனதுவிருப்பத்தை, வேறு ஒருவர்—, சற்றும் ஓதார் - சிறிதுஞ் சொல்லார்; (ஆகையால்), நீ—, எங்கும்- எவ்விடத்தும் [எல்லாப் பிறப்புக்களிலும்], கரு அரங்கே - கருப்பத்தினிடத்தே, சலிக்க - துன்பமுண்டாக, திரிவோர்க்கு- மாறி மாறிப்பிறந்திறந்து அலைபவர்களுக்கு,கருணை செயும்-அருள்செய்கின்ற, திருவரங்கேசற்கு—, நீ—,(விரைந்துசென்றுஎன்காதலை), சொல்லவேண்டும்—.

வேறு-மத்திமதீபம். கரு- கர்ப்பமென்பதன் விகாரம். அரங்கு- சிறுவீடு.

இது, நிரைமுதலாக வந்த கட்டளைக் கலித்துறை. (௫௦)

[இரங்கல்.]

குருகுறங்குகானலே கருநிறங்கொள்பானலே
  கொடியிருண்டஞாழலே நெடியகண்டனீழலே
பொருதரங்கவேலையே நிருதரங்கமாலையே
  போதயின்றகம்புளே யேதையின்றியம்புகேன்
திருவரங்கரிணையிலா வொருபுயங்கவணையிலே
  திகழ்வலக்கைகீழதா முகிழ்மலர்க்கண்வளர்வதோர்
கருணைநம்புவதனமு மருணவிம்பவதரமுங்
  காவிகொண்டமேனியு மாவிகொண்டுபோனவே.

(இ - ள்.) குருகு உறங்கு கானலே - நாரைகள் தங்குதற்கிடமான கடற்கரைச்சோலையே! கரு நிறங் கொள் பானலே - கரியநிறத்தைக் கொண்ட கருங்குவளையே! கொடி இருண்ட ஞாழலே - (தன்னைக் கொள் கொம்பாகப்பற்றிச் சுற்றியிருக்கின்ற) கொடிகளால் இருண்டிருக்கின்ற குங்குமமரமே! நெடிய கண்டல் நீழலே - நீண்ட தாழையின் நிழலே! பொரு தரங்க வேலையே - மோதுகின்ற அலைகளையுடைய கடலே! நிருதர் அங்கம் மாலையே - அரக்கரது உருவம்போன்ற கருநிறத்தையுடைய அந்திப்பொழுதே! போது அயின்ற கம் புளே - மலர்களை(உணவாகக்கொண்டு) உண்கின்ற நீர்வாழ்பறவையே! ஏதை இன்று இயம்புகேன் - இப்பொழுது (யான்) என்னவென்று (எடுத்துச்) சொல்லப்போகிறேன்; திருவரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதர், இணைஇலா - ஒப்பில்லாத, ஒரு புயங்கம்அணையிலே - ஒரு சேஷசயனத்திலே, திகழ் வலக்கை - விளங்குகின்ற வலது திருக்கையை, கீழதா - (தலையின்) கீழிடத்ததாக்கொண்டு, முகிழ் மலர்க் கண் வளர்வது - அரும்பி மலர்ந்த தாமரைபோன்ற திருக்கண்கள் அறிதுயில் செய்யப்பெற்ற, ஓர் - ஒப்பில்லாத, கருணை நம்பு வதனமும் - அருளால் விரும்பப்படுகின்ற திருமுகமண்டலமும், அருண விம்ப அதரமும் - சிவந்த கொவ்வைப்பழம் போன்ற திருவதரமும், காவி கொண்ட மேனியும் - கருங்குவளையைப் போன்ற திருமேனியும், ஆவி - (எனது) உயிரை, கொண்டு போன - கொள்ளை கொண்டு போயின; (எ - று.)

குருகு - மற்றை நீர்ப்பறவைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். கம் - நீர். கம்புள்-சம்பங்கோழி. இயற்கையாய் உயிர்கண்மேலுளதாகின்ற நிர்ஹேதுக கிருபை திருமுகத்தே நன்றாய் விளங்குவதென்பார், கருணை நம்பு வதனமென்றார். விம்பம் - பிம்பம். அதரம் - கீழுதடு. கொண்ட - உவமவுருபு; "யாழ்கொண்ட விமிழிசை" என்பதிற்போல. "ஞாயிறு திங்க ளறிவே நாணே, கடலே கானல் விலங்கே மரனே, புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே, யவையல பிறவு நுவலிய நெறியாற், சொல்லுநபோலவுங் கேட்குந போலவுஞ், சொல்லியாங் கமையு மென்மனார் புலவர்" என்னுஞ் சூத்திரத்தால் அஃறிணைப்பொருள்கள் கேட்பனபோலச் சொல்லப்பட்டன.

இரங்குதல்நெய்தற்றிணைக் குரியதாதலால், இக்கவி, அங்ஙனம் நெய்தலில் தனியேயிருந்த தலைமகள்ஆண்டுள்ளபொருள்களைநோக்கி இரங்கியது.

இது, முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் விளங்காய்ச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டாஞ்சீர்கள் விளச்சீர்களுமாகிய எண்சீ ராசிரிய விருத்தம்; பன்னிரு சீரெனினும் அமையும். (௩௧)

போனகம்பதினாலுபுவனந்திருப்பள்ளி பொறியரவணைப்பாற்
கடல், பூமடந்தையுநிலமடந்தையுந்தேவியர் புராதனமறைக்கு

மெட்டா, வானகம்பேரின்பமுடன்வீற்றிருக்குமிடம் வாகனம்
வயினதேயன் மலர்வந்தநான்முகன்றிருமைந்தனவன்மைந்தன்
மதிசூடிவாசவன்முதற், றேனகுந்தொடைமௌலிமுப்பத்துமு
க்கோடிதேவருனதேவல்செய்வோர் திங்களும்பரிதியுஞ்சங்கமு
ந்திகிரியுந் திரிவனவுநிற்பனவுமா, மேனைமன்னுயிர்முழுதும்வி
ளையாடநீவகுத்திட்டபலமாயையதனா, லெழிலரங்கந்துயிலுமெ
ம்பிரானின்பெருமை யாவரேவாழ்த்துவாரே.

(இ - ள்.) எழில் அரங்கம் - திருவரங்கத்தே, துயிலும் - பள்ளிகொள்கின்ற, எம்பிரான் - எமது தலைவனே! (உனக்கு), போனகம் - உணவு, பதினாலு புவனம்- பதினான்கு உலகங்கள்; திருப் பள்ளி-அழகிய சயனம், பொறி அர அணைப் பாற் கடல்- புள்ளிகளையுடைய ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தையுடைய திருப்பாற்கடல்; தேவியர்- மனைவியர், பூமடந்தையும் நிலமடந்தையும்—; பேரின்பமுடன்—, வீற்றிருக்கும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, இடம்—, புராதன மறைக்கும் - பழைமையாகிய [அநாதியாகிய] வேதங்களுக்கும், எட்டா - அறியவொண்ணாத, வானகம் - பரமபதம்; வாகனம்—, வயினதேயன் - கருடன்; திரு மைந்தன் - அழகிய குமாரன், மலர் வந்த நான்முகன் - நாபீகமலத்தில் தோன்றிய பிரமன்; அவன் மைந்தன் - அப்பிரமனது மகன் [பேரன்], மதி சூடி - பிறையை முடியிற் சூடிய உருத்திரன்; உனது ஏவல் செய்வோர் - உனது குற்றேவல்களைச் செய்பவர்கள், வாசவன் முதல்- இந்திரன்முதலிய, தேன் நகுந் தொடை மௌலி - தேனோடு மலர்கின்ற பூமாலையைச்சூடியமுடியையுடைய, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்- முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்கள்; சங்கமுந் திகிரியும் - சங்கசக்கரங்கள், திங்களும் பரிதியும் - சந்திரசூரியர்கள்; நீ—, விளையாட - விளையாட்டாக, வகுத்திட்ட - ஏற்படுத்திய, பல மாயை - பலவாகிய மாயைப்பொருள்கள், திரிவனவும் - சஞ்சரிப்பனவும், நிற்பனவும் - (சஞ்சரியாமல்) நிலையாய் நிற்பவைகளும், ஆம் - ஆகிய, ஏனை மன் உயிர் முழுதும் - மற்றை நிலைபொருந்திய உயிர்களெல்லாம்; அதனால் - ஆகையால், நின் பெருமை - உனது பெருமையை, யாவரே - எவர்தாம், வாழ்த்துவார் - வாழ்த்தவல்லவர்? [எவர்க்கும் வாழ்த்த லரிதென்றபடி]; (எ - று.)

வயினதேயன் - விநதையின் மகன். திரிவன, நிற்பன என்பவை-முறையே சரமென்றும், அசரமென்றும்; ஜங்கமமென்றும், ஸ்தாவரமென்றும்; இயங்குதிணைப்பொருளென்றும், நிலைத்திணைப்பொருளென்றுங் கூறப்படும். "பொங்கர வென்பது மெல்லணை யூர்திவெம் புள்ளரசு, பங்கய மின்னொடு பார்மகள் தேவி படைப்பவன்சேய், கிங்கரர் விண்ணவர் சாதக நாடிறை கேழலொன்றா, யங்க ணெடும்புவி யெல்லா மிடந்த வரங்கருக்கே" என்றார், திருவரங்கத்து மாலையினும். முப்பத்து முக்கோடி தேவர் - ஆதித்தியர் பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதினொருவரும், வசுக்கள் எண்மரும், மருத்துவர் இருவருமாகிய முப்பத்துமூவரையுந் தலைவராகவுடைய தேவர்கள்; "எண்மர் பதினொருவ ரீரறுவ ரோரிருவர், வண்ண மலரேந்தி வைகலு - மெண்ணி, நறுமாலையாற்பரவி யோவாதெப்போதுந், திருமாலைக் கைதொழுவர் சென்று" என்றார் பொய்கையாழ்வாரும்.

இது, பெரும்பாலும் முதல் ஐந்தாஞ்சீர்கள் விளச்சீர்களும், இரண்டு மூன்று நான்காஞ்சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், ஆறு ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டி கொண்டது ஓரடி யாகவும் உள்ள பதினான்குசீ ராசிரிய விருத்தம். (௩௨)

[இரங்கல்.]

வாழுமவுலித்துழாய்மணமு மகரக்குழைதோய்விழியருளு
மலர்ந்தபவளத்திருநகையு மார்பிலணிந்தமணிச்சுடருந்
தாழுமுளரித்திருநாபித் தடத்துளடங்குமனைத்துயிருஞ்
சரணகமலத்துமைகேள்வன் சடையிற்புனலுங்காணேனு
லாழமுடையகருங்கடலி னகடுகிழியச்சுழித்தோடி
யலைக்குங்குடகாவிரிநாப் பணைவாயரவிற்றுயிலமுதை
யேழுபிறப்பிலடியவரை யெழுதாப்பெரியபெருமானை
யெழுதவரியபெருமானென் றெண்ணாதெழுதியிருந்தேனே.

(இ - ள்.) வாழும்-(திவ்வியமங்களசுவரூபமாய்) வாழ்கின்ற, மவுலி - திருமுடியிற் சூடிய, துழாய் - திருத்துழாயில், மணமும் - நறுநாற்றத்தையும், மகரக் குழை தோய் - (காதிலணிந்த) மகரகுண்டலங்களை அளாவுகின்ற, விழி - திருக்கண்களில், அருளும் - திருவருளையும், மலர்ந்த பவளத் திரு நகையும் - பவழம்போற் சிவந்த திருவாய்மலரில் அழகிய புன்சிரிப்பையும், மார்பில் அணிந்த மணிச் சுடரும் - திருமார்பிற் சாத்திய கௌஸ்துப மணியிலொளியையும், தாழும் முளரித் திருநாபித் தடத்துள் - ஆழ்ந்த அழகிய நாபீகமலத்தினிடத்தில், அடங்கும் - அடங்கியிருக்கின்ற, அனைத்து உயிரும் - எல்லாவுயிர்களையும், சரண கமலத்து - திருவடித்தாமரைகளில், உமை கேள்வன் சடையிற்புனலும் - பார்வதியின் கணவனாகிய பரமசிவனது (கபர்த்தமென்னுஞ்) சடையில் தங்குகின்ற கங்கைநீரையும், காணேன் - காண்கிறேனில்லை; ஆல் - ஆகையால், ஆழம் உடைய—, கருங்கடலின் - கரிய கடலினது, அகடு - நடுவிடம், கிழிய - பிளவுறும்படி, சுழித்து - சுழித்துக் கொண்டு, ஓடி - விசையாய் ஓடி, அலைக்கும் - அலைக்கின்ற, குட(க்கு) காவிரி - மேற்றிசையினின்றும் வருகின்ற காவேரிநதியினது, நாப்பண் - நடுவில், ஐ வாய் அரவில் - ஐந்தலை நாகத்தில், துயில் - கண்வளர்கின்ற, அமுதை - அமிர்தம்போ லினியவரை, அடியவரை - தன்னடியார்களை, ஏழு பிறப்பில் - எழுவகைப் பிறவித்தொகையுள், எழுதா - எழுதாத [சேர்க்காத], பெரிய பெருமானை - பெரிய பெருமானை, எழுத அரிய பெருமான் என்று - எழுதுதற்கரிய (கட்டழகுடைய) எம்பெருமானென்று, எண்ணாது - நினையாமல், எழுதி - (என் பேதைமைத்தன்மையாற் சித்திரத்தில்) தீட்டி, இருந்தேன் - வாளா போயினேன்; (எ - று.)

மகரக்குழை - முதலையின் வடிவமாகச் செய்த குண்டலம். காதளவும் நீண்ட கண்ணெனன்பார், குழைதோய்விழியென்றார். பவளம் - உவமவாகு பெயர். தன் அடியவரது பிறப்பை ஒழித்தலால், பிறப்பி லடியவரை யெழுதாப்பெரியபெருமானெனப்பட்டது. மனத்திற்குத்திருப்தியுண்டாகுமளவும் அவித்தவித்து எழுதுதற்குரிய சித்திரத்திலும் எழுதவொண்ணாத பெருமானென அழகின்பெருமை கூறியவாறு. சித்திரத்தில் உருவம்மாத்திரம் எழுதப்படுமே யன்றி, அதன் குணஞ் செயல் முதலியன எழுதப்படாவாம்.

இது, எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்தி அப்பெருமானது திருவுருவத்தைச் சித்திரத்தில் எழுதியேனுந் தன்துயரத்தை ஒருவாறு தணிக்கத்தொடங்கி அவ்வாறு எழுதியதனுள் அவ்வுருவம் முழுவதும் அமையாமையாற் கருதியபயன்கைகூடப்பெறாத தலைமகளது கூற்று; எழுதரிதென்னுந்துறை.

இது, மூன்று ஆறுஞ்சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டி கொண்டது ஓரடியாகவும் வந்தபன்னிருசீ ராசிரிய விருத்தம். (௩௩)

[இதுவுமது.]

இருங்குங்குமத்தோளரங்கேசர்முன்னா ளிலங்காபுரங்காவ
ன்காலினால்வீழ், கருங்குன்றுபோன்மண் முகங்குத்திவீழக் க
டாரெனக்கின்றுதண்டாரளித்தான், மருங்கெங்கும்வம்போ
வார்வாயடங்கும் வாடைக்குநிலமங்கையாடைக்குநோகே, நெ
ருங்குந்தனஞ்சந்தனம்பூசலாகு நீளாதிராமையன் மீளாதிரா

(இ - ள்.) முன்னாள் - முற்காலத்தில் [ராமாவதாரத்தில்], இலங்
புரங் காவலன் - இலங்கைநகருக் கரசனாகிய இராவணன், காலினால் வீ
கருங் குன்றுபோல்- பெருங்காற்றினால் விழுகின்ற கரிய பெரிய மலைபோ
மண் முகங் குத்தி வீழ- மண்ணை முகத்தாற் குத்தி [தலைகவிழ்ந்து] விழு
படி, கண்டார் - செய்தவராகிய, இருங் குங்குமத் தோள்- குங்குமமணிந்
பெரியதோள்களையுடைய, அரங்கேசர்—,இன்று- இன்றைக்கு, எனக்கு—
தண் தார் - குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையை, அளித்தால் - அருள்செய்
ராயின், மருங்கு எங்கும் - சுற்றுப்பக்கங்களிலெல்லாம் (இருந்து), வம்
ஓதுவார் - வம்பளக்கின்ற மகளிரது, வாய்—, அடங்கும்—; வாடைக்கு
வாடைக் காற்றுக்கும், நில மங்கை ஆடைக்கும்- நிலமகளது ஆடையாகி
கடலுக்கும், நோகேன் - வருந்தேன்; நெருங்குந் தனம்- நெருங்கியகொ
ங்கைகளில், சந்தனம் பூசல் ஆகும்—; இரா - இராப்பொழுது, நீளாது - நீ
யாது; மையல் - காதல் நோயும், மீளாதிராது - நீங்காமலிராது [நீங்கும்

காலினால் வீழ் கருங்குன்று - இல்பொருளுவமை; இனி, ஆதிசேஷ
க்கும் வாயுவுக்கும் பகைமை நேர்ந்தபொழுது வாயுவினாற் கொணர்ந்
தள்ளப்பட்ட மேருசிகரமென உள்பொருளுவமையுமாம். வம்போதுதல்
பழிதூற்றுதல். வாடை - வடக்கினின்று வருங் காற்று; வடக்கிற்செல்லு
காற்றெனத் தென்றலுமாம். பூமியைச் சூழ்ந்த கடலை அதற்கு ஆடையெ
பது மரபு; இதனை 'அப்த்திமேகலா' என்னும் பூமியின் வடமொழிப் பெ
ரானு முணர்க. மீளாதிராது- இரண்டுஎதிர்மறை உடன்பாடு உணர்த்திற்

இது,எல்லாச்சீரும் புளிமாச்சீராகிய எண்சீ ராசிரிய விருத்தம். (௩௪

தேடுகின்றனை யைம்பொறிகளுக்கிரைதேடியுங்கிடையாமல்
வாடுகின்றனைவீடுசென்றென்றினிமருவுவைமடநெஞ்சே
யாடுகின்றிலையழுகிலைதொழுகிலையரங்கனைக்கரங்கூப்பிப்
பாடுகின்றிலைநினைகிலைபதின்மர்தம்பாடலின்படியாயே.

(இ - ள்.) மட(மை) நெஞ்சே- அறியாமையையுடைய மனமே! அரங்
னை—, கரங் கூப்பி - கைகூப்பி, தொழுகிலை - வணங்குகின்றாயில்லை; (அ
நனம் வணங்கிப் பேரானந்தத்தால்), ஆடுகின்றிலை - நர்த்தனஞ் செய்கின்
யில்லை; அழுகிலை - (கண்ணீர்விட்டு) அழுகிறாயில்லை; பதின்மர்தம் பாடலி
படியாய் - ஆழ்வார்கள் பதின்மரது பாசுரத்தின்படியே, பாடுகின்றிலை
பாடித்துதிக்கின்றாயில்லை; நினைகிலை - தியானஞ்செய்கின்றாயுமில்லை; (இவை
யேயுமன்றி), ஐம்பொறிகளுக்கு - பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும், இரை - உண
வை, தேடுகின்றனை - தேடுகின்றாய்; தேடியும் - (அவ்வாறு) தேடியும்
கிடையாமல்- (இரை) அகப்படாமையால், வாடுகின்றனை- வருந்துகின்றாய்
(ஆகையால் நீ), இனி—, என்று - என்றைக்கு, வீடு சென்று மருவுவை
பரமபதம் போய்ச் சேர்வாய்; (எ - று.)

இரை - சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றமாகிய புலன்கள். நினைதல் ஒழி
ந்த ஆடுதல் முதலிய தொழில்கள் மெய்மொழிகளதாயினும், இவற்றி
கெல்லாம் மூலகாரணம் மனமாதலால், அதன் தொழிலாக் கூறினா

இனியேனும் விஷயாந்தரங்களிற் செல்லுதலை விட்டு அரங்கனைத் தொழுதல் முதலியன செய்து வீடுபெறுவா யென நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தியபடி.

இது, முதற்சீர் தேமாச்சீரும், ஈற்றுச்சீர் புளிமாங்காய்ச்சீரும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய அறுசீ ராசிரிய விருத்தம். (௫௫)

**ஆயினைமனையைச்சேயினைப்பிதாவையனத்தினைத்தனத்தி
னைவிரும்பும், பேயினைமறந்துநோயினைமூப்பைப்பிறப்பினையிற
ப்பினைத்துடைப்பீ, ராயனைமுளரிவாயனையெங்களமலனைக்கமல
னைப்பயந்த, தாயனைநெடியமாயனைவடபாற்றரங்கனையரங்கனைத்
தொழுமே.**

(இ - ள்.) ஆயினை - தாயையும், மனையை - மனைவியையும், சேயினை - மக்களையும், பிதாவை - தந்தையையும், அனத்தினை - சோற்றையும், தனத்தினை - பொருளையும், விரும்பும் - விரும்புகின்ற, பேயினை - அறியாமைக் குணத்தை, மறந்து - விட்டொழிந்து, நோயினை - வியாதியையும், மூப்பை - கிழத்தனத்தையும், பிறப்பினை - ஜநநத்தையும், இறப்பினை - மரணத்தையும், துடைப்பீர் - ஒழிக்க விரும்புபவர்களே! ஆயனை - திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தவனும், முளரி வாயனை - தாமரைமலர்போன்ற திருவாயை யுடையவனும், அமலனை - குற்றமற்றவனும், கமலனைப் பயந்த - நாபீகமலத்துப்பிரமனைப் பெற்ற, தாயனை - தாயானவனும், நெடிய - மிகுந்த, மாயனை - மாயையையுடையவனும், வடம் பால் தரங்கனை - ஆலிலையிலும் பாற்கடலிலும் பள்ளிகொள்பவனுமாகிய, எங்கள் அரங்கனை —, தொழும் - வணங்குங்கள்.

ஆய் - யாயென்பதன் மரூஉ. மனை - மனைவிக்கு இடவாகுபெயர். செம்மையுடையனென்னும்பொருளதாகியசேயென்னும்முருகக்கடவுளின்பெயர், அவன்போன்ற மக்களுக்கு ஆகுபெயர்; குமாரனென்னும் வடசொற்போல. அனம் - இடைக்குறை. பேய் - பேய்க்குணம்; ஆகுபெயர். வடம் - வடபத்திரம்; வடசொல். தரங்கம் - ஆகுபெயர். தொழும் - உம்மீற்று முன்னிலையேவற்பன்மை முற்று; உம்மீறு முன்னிலைக்கு வருதல், புதியனபுகுதல். இனி, நீவிர் தொழும்; தொழுவீரேல் துடைப்பீரெனவுங் கூட்டி முடிக்கலாம்.

இது, இரண்டு நான்கு ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய எழுசீ ராசிரிய விருத்தம். (௫௬)

**தொழப்பெறுதந்தவாரணத்தந்தமே
தொட்டிறுத்ததும்வாரணத்தந்தமே
வழுத்துதாண்முன்புவனங்கடந்ததே
மலர்ந்தவுந்திபுவனங்கடந்ததே
யொழித்ததுங்குழைச்சங்கரன்சாபமே
யொசித்ததுங்குழைச்சங்கரன்சாபமே
யழித்ததும்பொருதானவரங்கமே
யரிதனூரினிதானவரங்கமே.**

(இ - ள்.) தொழப் பெறுது - (எம்பெருமானை வணங்கி அவன்பெருமையை இவ்வளவிற்றென முற்றும்) அறியமாட்டாதது, அந்த ஆரணத்து அந்தமே - அப்படிப்பட்ட வேதாந்தமே; தொட்டு இறுத்ததும் - கையால் தொட்டு முறிக்கப்பட்டதுவும், வாரணத் தந்தமே - குவலயாபீடமென்னும் யானையின் கோடுதானே; வழுத்து தாள் - (யாவராலும்) புகழப்படுகின்ற திருவடி, முன்பு - முன்காலத்தில் [ராமாவதாரத்தில்], வனம் - காட்டை,

கடந்தது - நடந்துகடந்தது; மலர்ந்த உந்தி - மலர்ந்த நாபீகமலம், புவனங்கள்- எல்லாவுலகங்களையும், தந்தது- படைத்தது; ஒழித்ததும்- போக்கியருளப்பட்டதும்,குழைச் சங்கு அரன் சாபமே-சங்கினாலாகிய குண்டலத்தையுடைய சிவனது சாபமே; ஒசித்ததும் - முறித்ததும், குழைச் சங்கரன் சாபமே- வளையுந்தன்மையையுடைய சிவனது வில்லே; அழித்ததும்- அழிக்கப்பட்டதும்,பொரு தானவர் அங்கமே - போர்செய்கிறஅசுரரது உடம்பே; அரிதன் ஊர்- அப்பெருமானது திருப்பதி, இனிதான அரங்கமே—;(எ - று.)

"சங்கவெண்டோ, டுடையவன்" என்றார் ஞானசம்பந்தரும். 'ஒசித்ததுங் குழைச்சங்கரன் சாபமே' என்னுமிடத்து, குழைச்சு அங்கு அரன் எனப்பிரித்து, குழைச்சு என்பதைக் குழைத்து என்பதன் போலியாக்கொண்டு, அங்கு - மிதிலாநகரத்தில், குழைச்சு - வளைத்து, ஒசித்ததும் - முறித்ததும், சிவனது வில்லே யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். சாபம் - பிரமகபாலங் கையைவிட்டு நீங்காமை. அரி- ஹரி;அடியார்களின் அருந்துயரைப் போக்குபவர்: அன்றிக்கே, தேவர்களுக்குப் பகைவர்களாகிய அசுரர் அரக்கர் முதலியோரை அழிப்பவர்.

இஃது, அடிதோறுந் தனித்தனியே வந்த இறுதிமுற்று மடக்கு.

இது, முதற்கண் மாச்சீர்பெற்று நாற்சீரான்வந்தது அரையடியாகவும் அஃதிரட்டி கொண்டது ஓரடியாகவும் அவ்வடி நான்குகொண்டு அரையடிக்கு நிரையசைமுதலாயின் ஒற்றொழித்துப் பன்னிரண்டு எழுத்தும் நேரசைமுதலாயிற் பதினொன்றும் பெற்று வந்த கட்டளைக்கலிப்பா. (௩௭)

அரங்க மாளிகைக் கருங்கடல் வண்ணனை
ஆலிமா முகிலை வாலி காலனை
இந்த ளூருறை யெந்தைபெம் மானை
ஈச னான்முகன் வாசவன் றலைவனை
உள் ளுவா ருள்ளத் துள்ளுறை சோதியை
ஊரக நின்றரு ணீரகத் தடிகளை
எவ்வுண் மாயனைத் தெய்வ நாயகனை
ஏர்மலி சிகரத்து நீர்மலை யாதியை
ஐவா யரவி லறிதுயி லமலனை
ஒருகான் மொழியினு மொழிகுவை நெஞ்சே
ஓதநீர் ஞாலத் துழலும்
ஔவியப் பிறப்பி லழுந்தி வாடுவதே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே—! அரங்க மாளிகை - திருவரங்கம்பெரியகோயிலி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, கருங் கடல் வண்ணனை - கரிய கடல்போலுந் திருநிறமுடையவனை, ஆலி மா முகிலை - திருவாலியில் எழுந்தருளியிருக்கிற கரிய மேகம்போன்றவனை, வாலி காலனை - வாலிக்கு யமனாயிருந்தவனை, இந்தளூர் உறை - திருவிந்தளூரி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, எந்தை பெம்மானை - எந் தந்தையாகிய பெருமானை, ஈசன் நான்முகன் வாசவன் தலைவனை - சிவன் பிரமன் இந்திரன் இவர்களுக்கு இறைவனானவனை, உள்ளுவார் உள்ளத்துள் உறை சோதியை-அன்பால்நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தின்கண் (அவர்நினைந்த வடிவோடு விரைந்து சென்று) தங்குகின்ற ஒளியுருவமானவனை, ஊரகம் நின்று அருள் நீரகத்து அடிகளை - திருவூரகத்திலுந் திருநீரகத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமியை, எவ்வுள் மாயனை - திருவெவ்வுளூரி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற மாயவனை, தெய்வ

நாயகனை - தேவர்தலைவனை, ஏர் மலி சிகரத்து நீர்மலை ஆதியை - அழகு மிக்க சிகரத்தையுடைய திருநீர்மலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற முதல்வனை, ஐ வாய் அரவில் அறி துயில் அமலனை - ஐந்தலை நாகத்தில் யோகநித்திரை செய்தருளுகின்ற குற்றமற்றவனை, ஒரு கால் மொழியினும் - நீ ஒருதரம் (திருநாமத்தைச்) சொல்லித்துதித்தாலும், ஓதம் நீர் ஞாலத்து - குளிர்ச்சியையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட உலகத்தில், உழலும் - அலைந்து வருந்துகின்ற, ஔவியப் பிறப்பில் - பொறாமையையுடைய பிறவிக்கடலில், அழுந்தி - முழுகி, வாடுவது - வாட்டமடைவதை, ஒழிகுவை - நீங்குவாய்.

ஆலி, இந்தளூரென்பவை - சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள். ஊரகம் முதலியன - தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள். ஊரகமும், நீரகமும் - கச்சியுட் சேர்ந்தவை. "அழன்று, பொருவாலி காலன் பரகாலன் போற்றுந், திருவாலி மாயன்" என்றார் நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதியிலும். ஔவியமென்பது - அவா வெகுளி இன்னாச்சொல் முதலிய தீக்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

இது, உயிர் வருக்க மோனை.

இது, ஈற்றயலடி முச்சீரடியும், மற்றையடிகளெல்லாம் நாற்சீரடிகளுமாய் வந்ததனால், நேரிசையாசிரியப்பா. (௩௮)

[இரங்கல்.]

வாடியோடவனசமன்ன விருகண்வெள்ளமருவிபோன்
மருவியோடமதனன்வாளி யுருவியோடவாடையூ
டாடியோடவன்றிலோசை செவியிலோடவண்டுழா
யாசையோடுமெங்கள்பேதை யாவியோடனீதியோ
மோடியோடவங்கிவெப்பு மங்கியோடவைங்கரன்
முடுகியோடமுருகனோட முக்கணீசன்மக்களைத்
தேடியோடவாணனாயிரம்புயங்கள்குருதிநீர்
சிந்தியோடநேமிதொட்ட திருவரங்கராசரே.

(இ - ள்.) மோடி ஓட - துர்க்கைஓடவும், அங்கி - அக்கினியும், வெப்பு - ஜ்வரமும், மங்கி ஓட - வலியழிந்து ஓடவும், ஐங் கரன் - ஐந்து கைகளையுடைய விநாயகன், முடுகி ஓட - விரைந்து ஓடவும், முருகன் - அவன் தம்பியாகிய சுப்பிரமணியன், ஓட - ஓடவும், முக் கண் ஈசன் - மூன்று கண்களையுடைய சிவன், மக்களை - தன்பிள்ளைகளை, தேடி - தேடிக்கொண்டு, ஓட - ஓடவும், வாணன் - பாணாசுரனது, ஆயிரம் புயங்கள் - ஆயிரங்கைகளும், குருதி நீர் சிந்தி ஓட - ரக்த வெள்ளத்திற் சிதறியோடவும், நேமி தொட்ட - சக்கரத்தைப் பிரயோகித்த, திருவரங்கராசரே - ஸ்ரீரங்கநாதரே! வனசம் அன்ன - தாமரைமலர்போன்ற, இரு கண் - இரண்டுகண்களும், வாடி ஓட - வாடிப்போகவும், வெள்ளம் - (அக்கண்களினின்றுபெருகுகின்ற) கண்ணீர்ப் பெருக்கு, அருவிபோல் - மலையருவிபோல, மருவி ஓட - வழிந்தோடவும், மதனன் வாளி - மன்மதனது புஷ்பபாணங்கள், உருவி ஓட - உள்ளேதைத்து ஊடுருவிச் செல்லவும், வாடை - வாடைக்காற்று, ஊடு ஆடி ஓட - இடையே நுழைந்து செல்லவும், அன்றில் ஓசை - அன்றிற்பறவை கூவுகின்ற ஒலி, செவியில் ஓட - காதுகளினுட்புகவும், வண் துழாய் ஆசையோடும் - வளப்பம்பொருந்திய திருத்துழாய்மாலையினிடத்துள்ள ஆசையுடனே, எங்கள் பேதை - எங்கள் பெண்ணாகிய இவள், ஆவி ஓடல் - உயிர் நீங்கப்பெறல், நீதியோ - (உமக்கு) நியாயமாகுமோ? [ஆகாதென்றபடி]; (எ - று.)

வனசம் - நீரில் முளைப்பது. அங்கி - அக்நியென்பதன் விகாரம். ஐங்கரன் - நான்குகைகளோடு துதிக்கையையுமுடையவன். முருகன், முருகு - இளமை,

அழகு. பலிசக்கரவர்த்தியின் புத்திரனாகிய பாணாசுரனுடைய பெண்ணாகிய உஷையென்பவள் ஒருநாள் ஒருபுருஷனோடு தான் சம்போகஞ்செய்ததாக் கனாக்கண்டு அவனிடத்தில் மிகுந்தஆசைபற்றினவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியானசித்திரலேகைக்கு இச்செய்தியைத் தெரிவித்து அவள்மூலமாய் அந்தப்புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பேரனும் பிரத்யும்நனது குமாரனுமாகிய அநிருத்தனென்று அறிந்துகொண்டு அவனைப்பெறுதற்கு உபாயஞ்செய்ய வேண்டுமென்று அத்தோழியையே வேண்ட, அவள் தன்யோகவித்தைமகிமையினால் துவாரகைக்குச்சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தஃபுரத்திலேவிட, உஷைஅவனோடு போகங்களை அனுபவித்துவர, இச்செய்தியைக்காவலாளராலறிந்தஅப்பாணன், தன்சேனையுடன்அநிருத்தனைஎதிர்த்து மாயையினாலே பொருது நாகாஸ்திரத்தினாற் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அநிருத்தனைக்காணாமல் யாதவர்களெல்லாங்கலங்கியிருந்தபோது நாரதமகாமுனிவரால் நடந்தவரலாற்றை யறிந்துகொண்ட ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான், பெரிய திருவடியை நினைத்தருளி உடனேவந்து நின்ற அவர் தோண்மேலேறிக்கொண்டு, பலராமர்முதலானாரோடுகூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே, அப்பட்டணத்தின் சமீபத்திற் காவல்காத்துக்கொண்டிருந்த சிவனது பிரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர அவர்களையெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவனாலேவப்பட்ட ஒருஜ்வரம் மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக்காப்பாற்றும் பொருட்டுத் தம்மோடு யுத்தஞ்செய்யத் தாமும் ஒருஜ்வரத்தையுண்டாக்கி அதன் சக்தியினாலே அந்த ஜ்வரத்தைத் துரத்திவிட்டபின்பு, சிவனது அநுசரராகையாற் பாணாசுரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டுகாத்திருந்த அக்நிதேவரைவருந் தம்மோடெதிர்த்துவர அவர்களையும் நாசஞ்செய்து, பாணாசுரனோடு போர்செய்யத்தொடங்க, அவனுக்குப் பலமாகச் சிவனுஞ் சுப்பிரமணியன் முதலான பரிவாரங்களோடு எதிர்த்துப்போரிடத் தாம் ஜ்ரும்பணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்து சிவனை ஒன்றுஞ்செய்யாமற் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படி செய்தருளி, சுப்பிரமணியனையுங் கணபதியையும் உங்காரங்களால் ஒறுத்து ஓட்டி, பின்னர் அனேகமாயிரஞ் சூரியர்களுக்குச் சமானமான சுதர்சநமென்கிற சக்கரத்தையெடுத்துப் பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையுந் தாரைதாரையாயுதிரமொழுக அறுத்துவிட்டனரென்பதாம். "மோடியோடி லச்சையாய சாபமெய்தி முக்கணான், கூடுசேனை மக்களோடு கொண்டு மண்டி வெஞ்சமத், தோடவாண னாயிரங் கரங்கழித்த வாதிமால்," "வண்டுலாவு கோதைமாதர் காரணத்தி னால்வெகுண், டிண்டவாண னீரைஞ் ஞூறு தோள்களைத் துணித்தநாள், மூண்டதீறன் மக்கள்வெப்பு மோடி யங்கி யோடிடக், கண்டுநாணி வாணனுக் கிரங்கினானெம் மாயனே," "கார்த்திகை யானுங் கரிமுகத் தானுங் கனலுமுக்கண், மூர்த்தியு மோடியும் வெப்பு முதுகிட்டு மூவுலகும், பூத்தவ னேயென்று போற்றிட வாணன் பிழைபொறுத்த, தீர்த்தன்" என்றார் பெரியார்களும்.

இது, தோழி இரங்கியது.

இது, முதலாறுசீரும் மாச்சீர்களும், ஏழாஞ்சீரொன்றும் விளச்சீருமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் உள்ள பதினான்குசீர்க் கழிநெடி லாசிரியச் சந்தவிருத்தம். (௩௧)

சருகருந்தியைம்பொறிவருந்தருந் தவர்களண்டர்குஞ்சர
முகன்குகன், பரிதிசந்திரன்சிவனயன்புரந் தரனிரந்தாம்பரவு
மெந்தையூர், குருகைதஞ்சைதென்கணபுரங்குறுங் குடிகுடந்

**தைவண்டுவரையிந்தளூர், திருவைகுந்தமஞ்சனசிலம்பயிந் திர
புரஞ்செழுந்திருவரங்கமே.**

(இ - ள்.) சருகு அருந்தி - உலர்ந்த இலைகளைப் புசித்து, ஐம்பொறி வருந்து- பஞ்சேந்திரியங்களும் வருந்துகின்ற, அருந் தவர்கள் - (பிறரால்) செய்தற்கரியதவத்தையுடைய முனிவர்களும், அண்டர்- தேவர்களும், குஞ்சரமுகன்- யானைமுகத்தையுடைய விநாயகனும், குகன்- முருகனும், பரிதி - சூரியனும், சந்திரன் - சந்திரனும், சிவன் - சிவனும், அயன் - பிரமனும், புரந்தரன் - இந்திரனும், நிரந்தரம் - இடைவிடாமல் [எக்காலத்தும்], பரவும் - புகழ்ந்து வணங்குகின்ற, எந்தை - எம்பெருமானது, ஊர்- திருப்பதி, குருகை - திருக்குருகூரும், தஞ்சை - திருத்தஞ்சைநகரும், தென் கணபுரம்- அழகிய திருக்கண்ணபுரமும், குறுங்குடி- திருக்குறுங்குடியும், குடந்தை - திருக்குடந்தையும், வண் துவரை - வளப்பம்பொருந்திய திருத்துவாரகையும், இந்தளூர்- திருவிந்தளூரும், திரு வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டமும், அஞ்சன சிலம்பு-திருவேங்கடமலையும், அயிந்திரபுரம்-திருவயிந்திரபுரமும், செழு - செழுமையான, திரு அரங்கமே - ஸ்ரீரங்கமுமாம்; (எ-று.) —என்றது, மற்றைத் திருப்பதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம்.

தஞ்சை - தஞ்சாவூரென்பதன் மரூஉ. துவரை - துவாரகாவென்னும் வடமொழியின் சிதைவு. திருவைகுந்தம் - பாண்டியநாட்டகத்துத் திருக்குருகையைச் சார்ந்த நவதிருப்பதிகளுள் ஒன்று; அன்றிக்கே, பரமபதமுமாம். அஞ்சனசிலம்பு - திருமாலிருஞ்சோலைமலையுமாம். அயிந்திரபுரம் - அஹீந்த்ரபுரம்.

இது, முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் புளிமாச்சீர்களும், மற்றை நான்குங் கூவிளச்சீர்களுமாகிய எண்சீ ராசிரியச் சந்த விருத்தம். (௪0)

**திருவரங்கந் திருக்கோயில் சேர்ந்துமது திருக்கோயி
றருவொன்றும் வைகுந்தந் தயங்கொளிசேர் வைகுந்த
மொருமருங்கி னந்துடையா ரொழிந்தொர்சன னந்துடையார்
மருவமறந் திருப்பீரோ வணங்கமறந் திருப்பீரே.**

(இ - ள்.) வணங்க - எம்பெருமானை வணங்குதற்கு, மறந்திருப்பீரே- மறந்திருப்பவர்களே! (நீங்கள்), திரு அரங்கன் திருக் கோயில் - திருவரங்கம்பெரியகோயிலை, சேர்ந்து - அடைந்து, உமது, உங்களது, திருக்கு - மாறுபாடு, ஓயில்- ஒழிந்தால், ஒரு மருங்கில் நந்து உடையார்- ஒரு [இடது]பக்கத்திற்சங்கத்தையுடைய அவ்வரங்கநாதர், என்றும்- எந்நாளும், வைகும்- (தாம்)வீற்றிருக்கின்ற, தம் - தமது, தயங்கு ஒளி சேர் - விளங்குகின்றஒளி பொருந்திய, வைகுந்தம் - பரமபதத்தை, தருவர்- கொடுத்தருளுவர்; ஒழிந்தொர் - அவரொழிந்த மற்றைத்தேவர்கள், சனனந் துடையார் - பிறப்பைப் போக்கமாட்டார்கள்; (ஆகையால்), மருவ - (அவ்வெம்பெருமானையே) சேரும்படி, மறம் - (உங்கள்) மாறுபாட்டை, திருப்பீர்-மாற்றுங்கள்.

திருக்கு - அகங்கார மமகாரங்கள். ஒழிந்தொர்- ஒழிந்தோரென்பதன் குறுக்கல். இனி, அவ்வெம்பெருமான் திருவரங்கத்தை யடைந்தவ ரல்லாதவரது பிறவியைத் துடையா ரென்றுமாம்.

இது, அடிதோறுந் தனித்தனியே வந்த இறுதிமுற்று மடக்கு.

இது,விளங்காய்ச்சீரும் மாங்காய்ச்சீரும் விரவிவந்த கொச்சகக்கலிப்பா.

[சித்து.]

**திருப்பொற்பாவைக்குக் கஞ்சம்பொன் னுக்கிய
சித்தரேஞ்சுத்தக் சாயாமலனை**

வுருப்பொற்பான திருவரங்கேசனு
　　ரூரகத்துநின்றூர் சென்றிறைஞ்சினே
மிருப்புப்பாடகங் காட்டினர்யாமவர்க்
　　கிரும்பையாடக மாக்கினெமீயத்தை
நருக்கிவெள்ளிய தாகவுருக்குவோ
　　நமதுவித்தைக் கமுதேயருமையே.

(இ - ள்.) திரு- அழகிய,பொற் பாவைக்கு- பொற்பதுமை செய்தற்(
[அழகிய திருமகளுக்கு], கஞ்சம் பொன் ஆக்கிய- வெண்கலத்தைப் பொ
ன்னுகச்செய்து கொடுத்த [பொற்றாமரைமலரைச் செய்துகொடுத்த
சித்தரேம் - சித்தர்கள் (யாங்கள்); சுத்தக் காயாமலர் என - தூயதாகி
காயாம்பூப்போல, உருப் பொற்பான- வடிவழகு பொலிவுபெற்ற, திருஅர
கேசனூர்—, ஊரகத்து நின்றூர் - ஊரினிடத்தில் நின்றூர் [திருவூரகமெ
னும் திருப்பதியில் நின்றதிருக்கோலமாயெழுந்தருளியிருந்தார்]; சென்
இறைஞ்சினேம்-(அங்குச்) சென்று (அவரை) வணங்கினேம்; (அப்பொழு
அவர்), இருப்புப் பாடகங் காட்டினர் - இரும்பினாலாகியதொரு பாட
மென்னும் காலணியைக் காண்பித்தார் [பாடகமென்னும் திருப்பதியை
தாம்வீற்றிருக்குமிடமாகத் தெரிவித்தார்]; யாம்—, அவர்க்கு—, இரும்
ஆடகம் ஆக்கினெம் - இரும்பைப் பொன்னுகச்செய்து தந்தோம் [பெரி
(காளியனென்னும்பாம்பின்)படத்தைநடிக்குமிடமாச்செய்தோம்];ஈயத்தை
நருக்கி—, வெள்ளியது ஆக - வெள்ளியாக [வெண்மையையுடையதாக]
உருக்குவேம்—; (இதுவெல்லாம் அருமையன்று); நமது வித்தைக்கு—
அமுதே - உணவுதானே [முத்தி யுலகமே], அருமை - கிடைத்தற்க
யதாம்; (எ - று.)

கஞ்சம் - வெண்கலத்தைக் குறிக்கும்போது காம்ஸ்யமென்னும் வட
மொழிச்சிதைவு. சித்தர் - சித்திபெற்றவர். ஊரகம்- உலகளந்தபெருமாள்
கோவில். பாடகம் - பாண்டவதூதர் சந்நிதி. பாடகம் - காலணியைக் கு
க்கும்போது பாதகடகமென்னும் வடசொல்லின் மரூஉ. ஆடகம் - பொன்
னைக் குறிக்கும்போது ஹாடகமென்னும் வடமொழியின் விகாரம்; நால்
வகைப் பொன்களில் ஒன்று. உள்ளுறை பொருளில் ஆடு அகமென வினைத்
தொகை. வித்தை - வித்யை. சித்து-ரஸவாதம்.

இது, முப்பத்தேழாங் கவி போன்ற கட்டளைக் கலிப்பா. (சுஉ

[இதுவுமது.]

அரும்பித்தளையவிழ்நாண்மாலைமார்பனரங்கனெங்கள்
பெரும்பித்தளையும்பிறப்பறுத்தாண்டபிரான்சித்தரோந்
தரும்பித்தளையுந்தராவும்பொன்னுக்கித்தருவெமப்பா
திரும்பித்தளையினுநெய்பாலமுதினுஞ்சிந்தனையே.

(இ - ள்.) அரும்பி - (முன்னர்) அரும்பாகி, தளை அவிழ் - (பின்) மு
க்குவிரிந்து மலர்ந்த, நாள் மாலை - அன்றலர்ந்த பூமாலையையணிந்த, மா
பன் - திருமார்பையுடையவனும், எங்கள் - எங்களது, பெரும் பித்து அ
யும் பிறப்பு - பெருமயக்கம்பொருந்திய பிறவியை, அறுத்து - போக்கி
ஆண்ட - அடிமைகொண்ட, பிரான் - தலைவனுமாகிய அரங்கநாதனது, சி
தரேம் - சித்தர்கள் (யாங்கள்); தரும் - தரப்பட்ட, பித்தளையும் - பித்தளை
யையும், தராவும் - தராவையும், பொன் ஆக்கித் தருவெம் - பொன்னுக
செய்துகொடுப்போம்; அப்பா—! (அங்ஙனமாகவும் எங்களுக்கு), சிந்தனை

னம், அளையினும் - வெண்ணெயினும், நெய் - நெய்யினும், பால் அமுதினும் - பால்தயிர்களிலும், திரும்பித்து—; (எ - று.)

தரா - ஒருவகைலோஹம். பொன்னென்பது-வெண்பொன் கரும்பொன் முதலாக எல்லாவுலோகங்களுக்கும் பொதுப்பெயராகவும் வருதலால், பித்தளையையுந் தராவையும் பொன்னுக்குவேமென்றார்; இனி,எம்பெருமானுக்குத் தன்பக்கல் வேட்கை மயலை யுண்டாக்குகின்ற திருமகளையும் நிலமகளையும் பொன்னுக்கித்தருவேமென்பது உள்ளுறையாகவுங் கொள்ளலாம்: அப்பொழுது, தரும்பித்தள் - பித்துத்தருமவள்;"பித்தர் பனிமலர்ப் மற்பாவைக்கு" என்றார் திருமங்கையாரும்: தரா-ஆகாரவீற்றுவடமொழி திரியாதுநின்றது; திருமகளைப் பொன்னுக்குதல் - பொன்னென்னும் பெயருடையவ ளாக்கல்: நிலமகளைப் பொன்னுக்குதல்-பொன்னை யுடையவளாக [வசுமதியாக] ச்செய்தல். அப்பா - இங்கே சித்தர்கள் வழங்குவதோர் சொல்விழுக்காடு; "தெரிசித்து நேசமுடன் பூசித்துந் திரிகின்ற சித்த ரப்பா" என்றார் இரட்டையரும். திரும்பிற் றென்பது, எதுகைநோக்கி மரூஉவாய் நின்றது.

இக் கட்டளைக் கலித்துறை, நிரையசை முதலது. (சங)

சிந்திக்கத் தித்திக்குஞ் செவ்வாய் துவர்த்துப்பாம்
புந்திக்கு ளேயின் புளிமேவு—நந்தங்
கருவரங்கங் கைத்தழலுங் காவிரியி னூடே
திருவரங்கத் தேவளருந் தேன்.

(இ - ள்.) காவிரியின் ஊடு - திருக்காவேரியினடுவில், திருவரங்கத்து—, வளரும்- திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்ற, தேன்- (இன்பஞ்செய்தலால்) தேன்போன்றகடவுள், சிந்திக்க - மனத்தினால்நினைத்துத்தியானஞ்செய்யும்பொழுது, தித்திக்கும்-இனித்திருக்கும்; செவ் வாய் துவர்த் துப்பு ஆம்- மிகச்சிவந்த பவழம்போன்ற வாயோடு கூடியிருக்கும்; புந்திக்குளே - அறிவினுள்ளே, இன்பு உளி- நினைக்கநினைக்க இன்பந்தந்து, மேவும்- பொருந்தும்; நந்தம் - நமது, கரு அரங்கம் - கர்ப்பமாகிய சிறுவீட்டை, கைத்து அழலும் - கோபித்து ஒழிக்கும்; (எ - று.)

உளி - உள்ளி. இதனுள் தித்திப்பு, துவர்ப்பு, உப்பு, புளிப்பு, கைப்பு, கார்ப்பு என்னும் அறுசுவையுஞ் சொல்லால் அடுக்கிவந்தது காண்க; இது, ரதனமாலையணி; இதனைவடநூலார் ரத்நாவளியென்பர். தே என்னுந்தெய்வப்பெயர் சாரியைபெற்றுத் தேனெனவந்ததெனக் கொள்ளுதலுமொன்று.

இது,நாளென்னும்வாய்பாட்டான்முடிந்த இருவிகற்பநேரிசைவெண்பா.

தேனந்துசோலையரங்கேசர்சேவடிமேல்விசயன்
றானந்தநாளையிற்சாத்தியமாலையுந்தாள்விளக்கும்
வானந்தருங்கங்கைநன்னீருஞ்சென்னியில்வைக்கப்பெற்ற
வானந்தந்தானல்லவோமுக்கணான்மன்றுளாடுவதே.

(இ - ள்.) தேன் நந்து சோலை - தேன் மிக்குப்பெருகுகின்ற பூஞ்சோலைகளையுடைய, அரங்கேசர் - ரங்கநாதரது, சேவடிமேல்- சிவந்த திருவடிகளின்மேல், விசயன்- அருச்சுனன், அந்தநாளையில் - பதினெண்காநாட் பாரதப்போரில், சாத்திய - அருச்சனைசெய்த, மாலையும்- பூமாலையையும், தாள் விளக்கும் - (உலகமளந்தகாலத்துப்பிரமன் தன் கைக் கமண்டலதீர்த்தத்தால்) ஸ்ரீபாதத்தை விளக்கிச்சேர்த்த, வானம் தருங் கங்கை நல் நீரும் - ஆகாசகங்கையின் புண்ணியதீர்த்தத்தையும், சென்னியில் வைக்கப்பெற்ற - (தன்)முடியில் தரிக்கப்பெற்ற, ஆனந்தந்தான் அல்லவோ- பெருமகிழ்ச்சியா

லன்றோ; முக்கணன் - திரிநேத்திரனாகியபரமசிவன், மன்றுள் - சபையி
ஆடுவது -நடநஞ்செய்வது; (எ - று.)

விசயன் - மிக்கஜயமுடையவன். பாரதயுத்தத்திற் பதினான்காநாளி
அருச்சுனன் ஒருஅஸ்திரத்தைப் பெறவேண்டிச் சிவனை அருச்சிக்கவிரும்
கண்ணன் அவனிளைப்பை ஆற்றுகைக்காக 'மலர்களை நங் காலிலே இ
என்று அருளிச்செய்ய, அவனுந் திருவடிகளிலே இட, அன்றிராத்திரிய
பரமசிவன் அம்மாலையைத் தலையில் தரித்துக்கொண்டு கனவில்வந்துதே
ன்றி அஸ்திரத்தைக் கொடுத்துப்போயின னென்பதாம். பிரமன் ஸ்ரீபாதத
த்தஞ் சேர்த்தநீர் சிலநாள் தேவலோகத்துத் தங்கியிருந்து பின்னர்
பகீரதன் கொணர்ந்தபொழுது உருத்திரமூர்த்தியாற் சிரசில் வகிக்கப
ட்டதனால், 'தாள்விளக்கும் வானந்தருங் கங்கை நன்னீர்' எனப்பட்ட
"தீர்த்த னுலகளந்த சேவடிமேற் பூந்தாமஞ்,சேர்த்தி யவையே சிவன்மு
மேற் றான்கண்டு, பார்த்தன் றெளிந்தொழிந்த பைந்துழா யான்பெருமை
பேர்த்து மொருவராற் பேசக் கிடந்ததே," "குறைகொண்டு நான்முக
குண்டிகைநீர் பெய்து, மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திக்—கறை
கொண்ட, கண்டத்தான் சென்னிமே லேறக் கழுவினான், அண்டத்தா
சேவடியை யாங்கு" என்றார் பெரியார்களும்.

இக் கட்டளைக் கலித்துறை, நிரை முதலது. (சு

[இரங்கல்.]

ஆடும்படநாகணைமேலணையு மமலன்கமலத்தவனுஞ்சி
னு, நாடுந்திருமாறுயில்கோயிலின்வாய் நறைவார்பொழிலூ
றைவாரளகக், காடுங்குழையைச்சாடுங்குவளைக் கண்ணுங்குதல
ப்பண்ணுங்கரியின், கோடுந்தரளத்தோடும்புருவக் கோதண்ட
முமேமூதண்டமுமே.

(இ -ள்.) ஆடும் - எடுத்தாடுகின்ற, படம் - படங்களையுடைய, நாகணை
மேல் - சேஷசயனத்தின்மேல், அணையும் - பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, அ
லன் - குற்றமற்றவனாகிய, கமலத்தவனும் - பிரமனும், சிவனும்—, நாடு
(எந்நாளும்) ஆராய்ந்துவணங்குகின்ற, திருமால் - எம்பெருமான், துயில்
திருக்கண்வளர்கின்ற, கோயிலின்வாய் - திருவரங்கத்தில், நறை வா
பொழிலூடு- தேனொழுகுகின்றசோலையினிடத்தில், உறைவார்- தங்குகின்
மாதரது, அளகக் காடும் - கூந்தற்கற்றையும், குழையைச் சாடும்
காதை மோதுகின்ற, குவளைக் கண்ணும்- கருங்குவளைமலர்போன்ற க
களும், குதலைப்பண்ணும்- இசைப்பாட்டுப்போலினிய மழலைச்சொல்லும், க
யின் கோடும் - யானைத்தந்தம்போன்ற தனங்களும், தரளத் தோடும்
முத்தினாலாகிய தோடென்னுங் காதணியும், புருவக் கோதண்டமுமே
வில்லுப்போன்ற [வளைந்த] புருவங்களுமாகிய இவையே, மூதண்டமு
பழைமையான அண்டகோளமுழுவதுங் (காணப்படுகின்றன); (எ - று.)

நாகணை- நாகவணை யென்பதன் விகாரம். அமலனாகிய திருமாலென்
அளகம்-கடைகுழன்ற மயிர்; மிகுதிபற்றி, காடென்றார். குழை - காதிற்
ஆகுபெயர். குதலை- நிரம்பாமென்சொல். தரளத்தோடு மென்பதற்கு- மு
துப்போன்ற பற்களுடனே யென்றுமாம்.

இது, தான் முன்னர்ப்பொழிலிடத்துக் கண்டு காதலித்த தலைமகள
மேனியின் எழிலை உருவெளித் தோற்றத்திலே கண்ட தலைமகன் இரங்கி
கூறியது.

இது, ஐந்தாங்கவி போன்ற எண்சீ ராசிரிய விருத்தம். (சு

[கைக்கிளை.]

அண்டமுழுதுண்டவருமிழ்ந்தவரிடந்தவரளந்தவர்வளர்ந்தருளுமா, சண்டபணவைந்தலையனந்தசயனந்திகழ்தருந்திருவரங்கர்வரைமேற், கண்டதொருகொம்பதிலிரண்டுமகரங்களொருகஞ்சமிருவெஞ்சிலைமணங், கொண்டதொருகொண்டலிருகெண்டையொருதொண்டையிருகும்பமொருசெம்பணிலமே.

(இ-ள்.) அண்டம் முழுது - எல்லா வண்டங்களையும், உண்டவர் - (பிரளயகாலத்தில்) வயிற்றிற் கொண்டவரும், உமிழ்ந்தவர் - (பிரளயம் நீங்கியபின் மீண்டும்) வெளிப்படுத்தியவரும், இடந்தவர் - (வராகாவதாரத்திற்) கோட்டாற் குத்தியெடுத்தவரும், அளந்தவர்- (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) அளந்தருளியவருமாகிய, மா - பெரிய, சண்டம் - கொடிய, பணம் - படங்களையுடைய, ஐந் தலை - ஐந்துமுடிகளையுடைய, அனந்த சயனம் - திருவனந்தாழ்வானாகிய திருப்பள்ளிமெத்தையில், வளர்ந்தருளும் - திருக்கண் வளர்ந்தருளுகின்ற, திகழ்தரும் - விளங்குகின்ற, திருவரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, வரைமேல் - மலையின்மேல், கண்டது - காணப்பட்டதாகிய, ஒரு கொம்பு - இளவஞ்சிக்கொம்பொன்று (உண்டு); அதில் —, இரண்டு மகரங்கள்-இரண்டுமுதலைகளும், ஒருகஞ்சம்-ஒருதாமரைமலரும், இருவெஞ்சிலை-இரண்டு வளைந்த விற்களும், மணங் கொண்டது - வாசனைகொண்டதாகிய, ஒரு கொண்டல் - ஒரு நீர்கொண்ட மேகமும், இரு கெண்டை - இரண்டு கெண்டைமீன்களும், ஒரு தொண்டை - ஒரு கொவ்வைக்கனியும்,இரு கும்பம் - இரண்டு குடங்களும், ஒரு செம் பணிலம் - அழகியதொரு சங்கமும் (உண்டு); (எ - று.)

அளந்தவராகியஅரங்கரென்க. மலையினிடத்தே காணப்பட்டாளொரு ஒல்கிஒசிகின்றதலைவியது மேனியிடத்தே இரண்டுமகரகுண்டலங்களும்,ஒப்பற்ற முகமும், இரண்டுபுருவங்களும்,பூவின்மணங்கொண்டதொரு கூந்தலும், இரண்டு கண்களும், ஒப்பற்ற அதரமும், இரண்டு தனங்களும், ஒப்பற்ற கழுத்தும் உள்ளனவென்பது தோன்ற நின்றமையின், இது புனைவிலிபுகழ்ச்சியணி. இது, தலைவன் தலைவியின்எழிலை வியந்துரைத்தது. இதில் திருவரங்கராகிய மரதகக்குன்றின்பக்கல் இத்தகைய அவயவச்சிறப்புக்களையுடைய திருமகளாகிய ஒருபூங்கொம்பு காணப்பட்டதென்னும்பொருளும் உள்ளுறையாய்த் தோன்றுமா றறிக.

இது,.ஆறுங்கவி போன்ற எழுசீ ராசிரிய விருத்தம். (சஎ)

[இரங்கல்.]

செம்பொன்னரங்கத்தரங்கநீர்ச்சீதளசந்திரவாவிசூழ்
கம்புளுடன்பயிலுநாரைகாள்காதலையென்சொலியாறுவேன்
வெம்பனிவந்ததுவந்தபின்வேனிலும்வந்ததுவேனில்போய்ப்
பைம்புயல்வந்ததுசென்றநம்பாதகர்வந்திலர்காணுமே.

(இ - ள்.) செம் பொன் - சிவந்த பொன்மயமான, அரங்கம் - திருவரங்கத்திலுள்ள, தரங்கம் நீர் - அலைகளோடு கூடிய நீரையுடைய, சீதள சந்திர வாவி - குளிர்ந்த சந்திரபுஷ்கரிணியில், சூழ் - திரண்டுள்ள, கம்புளுடன்- நீர்ப்பறவைகளுடன், பயில்- பழகுகின்ற, நாரைகாள்- நாரைகளே! காதலை - (என்) காமநோயை, என் சொலி - என்னவென்று சொல்லி, ஆறுவேன் - தணிவேன் ; வெம் பனி- கொடிய பனிக்காலம், வந்தது—; வந்தபின்- (அது) கழிந்தபின், வேனிலும் - வெயிற்காலமும், வந்தது—; வேனில்போய்-வெயிற்காலங் கழிந்தபின்,பைம் புயல்-பசிய கார்காலம், வந்தது—;

(அங்ஙனம் வந்தபின்பும்), சென்ற - விட்டுப்பிரிந்துபோன, நம் - நமது பாதகர்—, வந்திலர் - வந்தாரில்லை ; (எ - று.)

கரையிற் சந்திரன் நின்று தவஞ்செய்து தன்குறைதீர்ந்ததனால், சந்திர புஷ்கரிணி யெனப்பெயர். வாவி - வாபீ என்னும் வடமொழிச்சிதைவு. பனி, வேனில், புயல் என்பன - அவ்வக்காலத்துக்கு ஆகுபெயர். மார்கழியுந் தையுமாகிய முன்பனிக்காலமும் மாசியும் பங்குனியுமாகிய பின்பனிக்காலமும் அடங்க 'பனி' என்றும், சித்திரையும் வைகாசியுமாகிய இளவேனிற்காலமும் ஆனியும் ஆடியுமாகிய முதுவேனிற்காலமும் அடங்க 'வேனில்' என்றும் பொதுவாக் கூறினர். பாதகர் - தீவினையுடையவர்; இரக்கஞ்சிறிது மின்றிப் பிரிந்துபோனதேயுமன்றிக் குறியிட்டகாலத்தே மீண்டும்வாராமை பற்றி, பாதகரென்றார்; இனி, வருத்தமுறுத்துபவரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். காணும்- முன்னிலைப் பன்மை யசைச்சொல்.

இது, பனிக்காலத்தில் வருவதாகக் காலங்குறித்துப்போன தலைமகன் கார்காலத்தளவும் வாராமையாற் பிரிவாற்றாத நெய்தனிலத்துத் தலைமகள் வருந்தி அந்நிலத்துப் பறவைகளைநோக்கி இரங்கிக் கூறியது.

இது, எல்லாச்சீருங் கூவிளச்சீர்களாகிய அறுசீ ராசிரிய விருத்தம்.

[சம்பிரதம்.]

காணாதபுதுமைபலகாட்டுவன்கட்செவிகளெட்டையுமெடு
த்தாட்டுவன் கடல்பருகுவன்பெரியகனகவரையைச்சிறியகடுகி
னிலடைத்துவைப்பன், வீணாரவாரமூதண்டமுறவிளைவிப்பனி
ரவுபகன்மாறுடுவன் விண்ணையுமறைப்பனெழுமண்ணையுமெடு
ப்பனிவைவிளையாடும்வித்தையன்று, நீணாகணைப்பள்ளியிற்றி
ருவரங்கத்துநெடிதூழிதுயிலும்பிரா னெற்றிக்கணனவனைநா
ன்முகனைவாசவனைநிமிருமிருசுடரைமுதலாச்,சேணாடர்யாவரை
யுமடிமைகொண்டவரவர்சிரத்திற்பொறித்துவிட்ட திருச்சக்
கரப்பொறியிலாதவொருகடவுளைத்தேடியினிமுன்விடுவனே.

(இ - ள்.) காணாத - (இதுவரையிலுங்) கண்டிராத, புதுமை பல - பல அற்புதச்செய்கைகளை, காட்டுவன் - காண்பிப்பேன்; கட்செவிகள் எட்டையும் - அஷ்டநாகங்களையும், எடுத்து ஆட்டுவன் - படமெடுத்து ஆடச்செய்வேன்; கடல் - எழுகடல்களையும், பருகுவன்- குடிப்பேன்; பெரிய—, கனக வரையை - பொன்மயமான மேருமலையை, சிறிய—, கடுகினில் - கடுகினுள்ளே, அடைத்து வைப்பன்- அடங்கும்படி சேர்த்துவைப்பேன்; வீண் ஆரவாரம் - வீணான பேரொலியை, மூதண்டம் உற - பழைய அண்டங்களிலெல்லாம் பொருந்தும்படி, விளைவிப்பன் - உண்டாக்குவேன் ; இரவு பகல் மாறுடுவன் - இரவைப் பகலாகவும் பகலை இரவாகவும் மாறச்செய்வேன் ; விண்ணையும் - ஆகாயமுழுவதையும், மறைப்பன் - மறைப்பேன் ; எழு மண்ணையும் - எழு உலகங்களையும், எடுப்பன் - எடுப்பேன் ; இவை - இவைகளெல்லாம், விளையாடும் வித்தை அன்று- விளையாட்டாகச்செய்யுஞ் சிறந்த தொருஜாலவித்தையல்ல ; இனி—, திருவரங்கத்து—, நீள் நாகணைப் பள்ளியில்-நீண்ட ஆதிசேஷனாகிய திருப்பள்ளிமெத்தையின்மேல், நெடிது ஊழி - நெடியபலஊழிகாலமாய், துயிலும்- திருக்கண்வளர்கின்ற, பிரான்- எம்பெருமான், நெற்றிக் கண் ஆனவனை-நெற்றியில் நெருப்புக்கண்ணுடைய சிவனையும், நான்முகனை - ப்ரமனையும், வாசவனை- இந்திரனையும், நிமிரும்- விளங்குகின்ற, இருசுடரை - சந்திர சூரியர்களையும், முதலா- முதலான, சேணாடர்யாவரையும்-தேவர்களனைவரையும், அடிமை கொண்டு-(தமக்கு)

அடிமையாகக் கொண்டு,அவர் அவர் சிரத்தில்- அவ்வத்தேவர்களது தலைக ளில், பொறித்து விட்ட-அடையாளஞ்செய்துவைத்த, திருச் சக்கரப் பொறி- அழகிய சக்கரமுத்திரை,இலாத - உடைத்தாகாத, ஒரு கடவுளை - ஒரு தெய்வத்தை, தேடி - தேடிக்கொண்டுவந்து, முன் விடுவன் - முன்னே விடுவேன் ; (எ - று.)

என்றது, எம்பெருமானது சக்கரப்பொறியில்லாததொரு தேவதாந்த ரம் எவ்வுலகிலு மில்லையாதலால், இனித் தேடிமுன்விடுவேனென அருமை அறிவித்ததெனக்கொள்க. கட்செவி-கண்களையே காதுகளாக உடையது; 'சக்ஷுஃஸ்ரவாஃ' என்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. அஷ்டநாகங்க ளாவன—வாசுகி, அநந்தன், தக்ஷகன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன்; இவை, முறையே கிழக்குமுதலிய எட்டுத்தி க்குக்களிலும் நின்று ஆதிசேஷனுக்குத் துணையாய்ப் பூமியைத் தாங்குவன. எடுத்து - தூக்கியென்றுமாம். ஆரவாரம்-ஆரவாராவமென்னும் வடமொழிச் சிதைவு. ஊழி - யுகம். சேணுடர் - உயர்ந்த சுவர்க்கலோகத்திலுள்ளவர். திருச்சக்கரப்பொறி - ஸ்ரீசக்கராங்கம். சம்பிரதம்- ஜாலவித்தை.

இது,பெரும்பாலும் முதலைந்துசீர்களுங் காய்ச்சீர்களும்,மற்றையிரண் டும் மாச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் நின்ற பதினுன்குசீ ராசிரிய விருத்தம். (சக)

முன்னமேழ்புரவியாரிரவிகாய்வெயிலினுன்
  முத்தரும்பியகலாமுழுமதித்திருமுகத்
தன்னமேயின்னமோர்காவதம்போதுமே
  லகலுமிப்பாலையப்பாலனைக்காவத
மென்னையாளுடையவன்றுயிலராவமளியு
  மிலகுபொற்கோயிலுமிந்துவின்பொய்கையும்
புன்னைவாய்நீழலும்புரிசையும்மதுகரம்
  பூவிரித்துறையுமக்காவிரித்துறையுமே.

(இ - ள்.) முன்னம் - எதிரில், ஏழ் புரவி ஆர் இரவி - ஏழுகுதிரைகள் பூண்ட (தேரினையுடைய) சூரியன், காய்- எறிக்கின்ற, வெயிலினுல்—, முத்து அரும்பிய - முத்துப்போலும் வேர்வை பொடித்த, கலா முழு மதி - கலை கள் நிறைந்த பூரணசந்திரன்போன்ற, திரு முகத்து - அழகிய முகத்தை யுடைய, அன்னமே - (நடையால்) அன்னம்போன்றவளே ! இன்னம் ஓர் காவதம் - இன்னமொரு காததூரவழி, போதுமேல் - போவோமாயின், இப் பாலை அகலும்- இந்தப்பாலைநிலம்நீங்கும்; அப்பால்- அதுநீங்கினபின்பு, என்னை ஆளுடையவன் - என்னை அடிமையாகக் கொண்ட எம்பெரு மான், துயில் - அறிதுயிலமர்கின்ற, அரா அமளியும் - ஸர்ப்பசயனமும், இலகு பொற் கோயிலும் - விளங்குகின்ற பொன்மயமான திருக்கோயி லும், இந்துவின் பொய்கையும் - சந்திரபுஷ்கரிணியும், புன்னை வாய் நீழ லும் - புன்னைமரத்தினது வாய்ப்பான நிழலும், புரிசையும் - மதில்களும், மதுகரம் - வண்டுகள்,பூ விரித்து உறையும் - மலர்களை விரித்துப் படிந்து தேனுண்கின்ற, அக் காவிரித் துறையும் - அந்தக் காவேரிதீரமும், அரைக் காவ - அரைக்காததூரமே; (எ - று.)

எனவே, அவ்வளவும் நீ தளராமல் வரவேண்டு மென்ற படி. இது, தலைமகளை உடன்கொண்டுபோகின்ற தலைமகன், அவள் இடைவழியிற் பாலைநிலத்திற் செல்லும்போது வெயிலால் மிகவும்வருந்தி இளைப்புற்றது நோக்கி, அவளைத் தான்போகுமிடத்தின் அணிமைகூறி ஆற்றியது.

சூரியனது தேர்க்குதிரைகள் ஏழெனனுந் தொகையின வென்பாரும், ஏழெனப் பெயர்பெற்ற குதிரையொன்றே யென்பாரும், ஏழுகுதிரைகளுண்டு அவற்றுள் ஏழெனப் பெயர்பெற்றதொன்றென்பாரும் உளர். முன்னங்காய் வெயில் - எதிர்வெயில்.

இது, எல்லாச்சீரும் விளச்சீர்களாகிய எண்சீ ராசிரிய விருத்தம். (௫0)

துறைமதியாமலிக்கான்யாறுநீந்திச்சுரங்கடத்த
னிறைமதியாளர்க்கொழுக்கமன்றுனெடுமாலரங்கத்
திறைமதியாவருமாராவமிர்தன்னவிந்தநுதற்
குறைமதியாள்பொருட்டாற்கங்குல்வாரலெங்கொற்றவனே.

(இ-ள்.) எங் கொற்றவனே - எமது தலைவனே! துறை மதியாமல் - செல்லும் வழியை நன்றாய்ஆராயாமல், இக் கான் யாறு நீந்தி - இக்காட்டாற்றை நீந்திக் கடந்து, சுரங் கடத்தல் - கொடியகாடுகளைத் தாண்டிவருதல், நிறை மதியாளர்க்கு - நிறைந்த அறிவினை யாளுந்தன்மையுடையார்க்கு, ஒழுக்கம் அன்று - நல்லொழுக்கமன்று; ஆல்- ஆகையால், அரங்கத்து இறை - அரங்கநாதராகிய, நெடு மால் - நீண்டதிருமால், மதியா-(திருப்பாற்கடலைத்தேவர்களோடுங்) கடையாமலே, வரும் - தோன்றின, ஆரா அமிர்து அன்ன - தெவிட்டாத அமிர்தத்தையொத்த, இந்த நுதற் குறை மதியாள்பொருட்டால் - பிறைச்சந்திரன்போன்ற நெற்றியையுடைய இவள் நிமித்தமாக, கங்குல்- இராத்திரியில், வாரல்- வருதலை (இனி) ஒழிவாயாக.

துறைமதித்தல்- இது செல்லுந்துறை, இது செல்லவொண்ணாத்துறை யென ஆராய்தல். வாரல் - வா என்னும் பகுதியிற் பிறந்த எதிர்மறைவியங்கோள்.

இது, சிறைப்புறமாகத் தலைமகள்ஆற்றாமைகூறக்கேட்ட தலைமகன் இரவுக்குறிவந்தொழுகாநிற்ப, அந்நிலைமைக்கண் தோழி எதிர்ப்பட்டு, நீ கான்யாறுபலவுநீந்தி அஞ்சாது இவ்விருளிடை நீருங் கல்லும் ஏற்றிழிவுகளுமுடைய இவ்வதர்வழியே வரற்பாலையல்லையென வரவுவிலக்கிக் கூறியது.

இக் கட்டளைக் கலித்துறை, நிரை யசை முதலது. (௫௧)

[மறம்.]

கொற்றவன்றன்றிருமுகத்தைக்கொணர்ந்ததூதா
குறையுடலுக்கோமறவர்கொம்பைக்கேட்டா
யற்றவர்சேர்திருவரங்கப்பெருமாடோழ
னவதரித்ததிருக்குலமென்றறியாய்போலு
மற்றதுதான்றிருமுகமேயானலந்த
வாய்செவிகண்மூக்கெங்கேமன்னர்மன்னன்
பெற்றவிளவரசானாலின்கொம்பைப்
பிறந்தகுலத்துக்கேற்கப்பேசுவாயே.

(இ-ள்.) கொற்றவன்தன்-வெற்றியையுடைய வேந்தனது, திருமுகத்தை—, கொணர்ந்த- கொண்டுவந்த, தூதா- தூதனே! குறை உடலுக்கோ- (முகமில்லாத) முண்டத்துக்கோ, மறவர் கொம்பை - வேடர்களாகிய எங்களது பூங்கொம்பை, கேட்டாய் - (மணஞ்செய்து தரும்படி) கேட்டாய்; (எங்கள் குலம்), அற்றவர் சேர் - இருவகைப்பற்றுமற்று முற்றத்துறந்த முனிவர்களெல்லாம் அடைக்கலமடைகின்ற, திருவரங்கப் பெருமாள்- திருவரங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற நம்பெருமாளது, தோழன் - நண்பனாகிய குகப்பெருமாள், அவதரித்த - திருவவதாரஞ்செய்த, திருக் குலம்

என்று - மேன்மையான குலமென்று, அறியாய்போலும்-(நீ) அறிந்திலைபோலும்; அது-நீ கொணர்ந்தது, திருமுகமேயானால்—, அந்த - அதன் உறுப்பாகிய, வாய் செவி கண் மூக்கு எங்கே—? மன்னர் மன்னன் பெற்ற - அரசர்க்கரசனாகிய சக்கரவர்த்திபெற்ற, இளஅரசானால் - இளைய அரசானால், பிறந்த குலத்துக்கு ஏற்க - அதுதான் பிறந்தகுலத்திற்குப் பொருந்த, ஆலின் கொம்பை-ஆலமரத்தின் கொம்பை, பேசுவாய்-மணம்பேசுவாயாக; (எ-று.)

ஓலையைத் திருமுகமென்பது, குழூஉக்குறி. மறவர்கொம்பென்றது,தம்மைப் பிறர்போற்கூறிய படர்க்கை; இடவழுவமைதி. கொம்பு-பூங்கொம்பு போன்ற பெண்ணுக்கு உவமவாகுபெயர். அற்றவர்சேரென்பதற்கு-வேறு புகலிடமில்லாதவர்களாய் யாவருமடைகின்ற வென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். குகன் தோழனானது, ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்.போலும்- ஒப்பில்போலி. மற்று - வினைமாற்று.அரசென்னும் பண்புப்பெயர், அரசனுக்கு ஆகுபெயர். திருமுகமென்பதில் அழகியமுகமென்றும்,கொம்பென்பதில் மரத்தின்கொம்பென்றும், அரசென்பதில் அரசமரமென்றும் பொருள்கொள்ளக்கிடத்தலால், இங்ஙனங் கூறினர்.

இது, பதினைந்தாங் கவிபோன்ற எண்சீ ராசிரிய விருத்தம். (௫௨)

[இதுவுமது.]

பேசவந்ததூதசெல்லெரித்தவோலைசெல்லுமோ
பெருவரங்களருளரங்கர்பின்னைகேள்வர்தாளிலே
பாசம்வைத்தமறவர்பெண்ணைநேசம்வைத்துமுன்னமே
பட்டமன்னர்பட்டதெங்கள்பதிபுகுந்துபாரடா
வாசலுக்கிடும்படல்கவித்துவந்தகவிகைமா
மகுடகோடிதினையளக்கவைத்தகாலுநாழியும்
வீசுசாமரங்குடிற்றொடுத்தகற்றைசுற்றிலும்
வேலியிட்டதவர்களிட்டவில்லும்வாளும்வேலுமே.

(இ - ள்.) பேச-(எங்கள்பெண்ணை மணம்) பேசுதற்கு, வந்த—,தூத-தூதனே! செல்எரித்த - செல்லினால்அரிக்கப்பட்ட, ஓலை—, செல்லுமோ—? பெரு வரங்கள் - பெரியவரங்களை, அருள் - (தம்அடியார்க்கு) அருளுகின்ற, அரங்கர் - திருவரங்கநாதரும், பின்னை கேள்வர் - நப்பின்னையின் கணவருமாகிய நம்பெருமாளது, தாளிலே - திருவடிகளிலே, பாசம் வைத்த - அன்பு வைத்த, மறவர் பெண்ணை - வேடர்களாகிய எங்களது மகளை, நேசம் வைத்து- விரும்பி, முன்னமே - முன்னாட்களிலே, பட்டம் மன்னர் - பட்டந்தரித்த அரசர்கள், பட்டது - பட்டபாடுகளை, எங்கள் பதி புகுந்து - எங்களூரினுள் வந்து, பாரடா—; வாசலுக்கு இடும் படல் - (எங்கள்வீட்டு) வாசலில் வைத்துமூடும் படல், கவித்து வந்த-(அவர்கள்) பிடித்துவந்த, கவிகை-குடைகளாம்; தினை-தினையரிசிகளை, அளக்க - அளக்கும்படியாக, வைத்த—, காலும்- மரக்கால்களும், நாழியும் - படியும்முதலியஅளவுகருவிகள், மா மகுட கோடி- (அவர்கள்தரித்துவந்த) பெரியகிரீடங்களின்கூட்டமாம்; குடில் தொடுத்த - (எங்கள்) குடிசைக்குமேல்மூடுகிற, கற்றை—, வீசு சாமரம் - (அவர்களுக்கு) வீசிவந்த சாமரங்களாம்; சுற்றிலும் - (எங்கள்வீட்டின்) நாற்புறத்திலும், வேலி இட்டது - வேலியாகப் போகட்டது, அவர்கள் இட்ட - அவர்கள் (தோல்வியடைந்து) போகட்டுப்போன, வில்லும் வாளும் வேலுமே— (ஆகும்); (எ - று.)

செல்- கறையான். மறவர் தாம் எழுத்தறியாதவராதலால், எழுத்தெழுதிய ஓலையைச் செல்லெரித்தவோலை யென்றார். செல்லுதல் - பயன்பட

வழங்குதல். நேசம்வைத் தென்பது, ஒருசொல்நீர்மைத்தாய்ப் பெண்ணை
யென்பதற்குப் பயனிலையாய் நின்றது. வாசல் - வாயிலென்பதன் மரூஉ.
படல்- தட்டி. கவிகை- கவிந்திருப்பது. கற்றை - விழல்தொகுதிபோல்வன
இது, ஏழாஞ்சீரும் ஈற்றுச்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றையவெல்லாம்
மாச்சீர்களுமாகிய பதினன்குசீ ராசிரியச் சந்த விருத்தம். (௫௩)

[மடக்கு.]

வேலையுல கிற்பிறக்கும் வேலையொழிந் தோமில்லை
மாலையரங் கேசனைநா மாலையினுங்—காலையினு
முன்னினைந் தோமில்லை யுடலெடுத்த வன்றுமுத
லென்னினைந் தோநெஞ்சே யிருந்து.

(இ - ள்.) நெஞ்சே—! நாம்—, வேலை உலகில் - கடல்சூழ்ந்த இவ்
வுலகத்தில், பிறக்கும் வேலை - பிறக்குந்தொழிலை, ஒழிந்தோம் இல்லை -
நீங்கிற்றிலோம்; மாலை அரங்கேசனை - ரங்கநாதனாகிய திருமாலை, மாலையி
னுங் காலையினும் - காலையும் மாலையும், உன்னி - தியானித்து, நைந்தோம்
இல்லை - மனம்நெகிழ்கிற்றிலோம்; உடல் எடுத்த அன்று முதல் - இவ்வு
டம்பெடுத்த அந்நாள்முதல்,இருந்து என் நினைந்தோம் - வேறுஎன்னபெரிய
காரியத்தை எண்ணியிருந்தோம்? (எ - று.)

இனி, நா எனப்பிரித்து- நாவினால், உன்னி -துதித்து என்றுமாம்.

இது,பிறப்பென்னும்வாய்பாட்டான்முடிந்தஇருவிகற்பநேரிசைவெண்பா.

[இதுவுமது.]

இரும்புவனம் விரும்புவனமணியரங்கர்பணியரங்கரிமயந
ண்ப, வருங்கொடியின்மருங்கொடியின்மனங்குழைக்குங்கனங்
குழைக்குமனங்கன்சாபக், கரும்புருவம்பொரும்புருவமுத்தந
கையொத்தனகைகாந்தள்பூந்தேன், மருங்குழலுங் கருங்குழலு
முருகுவளையிருகுவளைமழைக்கண்டாமே.

(இ - ள்.) இரும் புவனம்- பெரிய உலகங்கள் முழுவதையும், விரும்பு-
(உணவாக) விரும்பி அமுதுசெய்த, வனம் அணி - வனமாலையை அணிந்த,
அரங்கர் - ரங்கநாதரும், பணி அரங்கர் - ஆதிசேஷனைப் பள்ளிகொள்ளு
மிடமாக வுடையவருமாகிய நம்பெருமாளது, இமயம் - இமயமலைபோன்ற
மலையினிடத்துள்ள, நண்ப - தோழனே! கனங் குழைக்கு- (யான்கண்ட)
கனமாகிய காதணியையுடைய பெண்ணுக்கு, வருங் கொடியின் - வளர்கிற
பூங்கொடிபோன்ற, மருங்கு - இடையானது, ஒடியின் - (தான்) ஒல்கி
னால், மனம்- (ஆடவர்களது) நெஞ்சத்தை, குழைக்கும் - தளரச்செய்யும்;
புருவம்- புருவங்கள், அனங்கன்- மன்மதனது, சாபம்- வில்லாகிய, கரும்பு-
கரும்பினது, உருவம் - வடிவத்தோடு, பொரும் - போர் செய்யும் [ஒத்திரு
க்கு மென்றபடி]; நகை - பற்கள், முத்தம் ஒத்தன - முத்துகளைப் போன்
றனவாகும்; கை- கைகள், காந்தள் - காந்தள்மலர்போலும்; கருங் குழல்-
கரியகூந்தல், பூந் தேன் மருங்கு உழலும்-மலர்களில் மொய்க்கின்ற வண்டு
கள் பக்கங்களிற் சுழலப்பெறும்; மழைக் கண் - குளிர்ச்சியையுடைய கண்
கள், முருகு வளை இரு குவளை - வாசனை மிக்குப்பொருந்திய இரண்டு
நீலோற்பலமலரை ஒப்பன; (எ-று.)

இனி, இரும்புவனம்விரும்பு வனமணி யரங்க ரென்பதற்கு-பெரியஉல
கத்தவர் யாவராலும் விரும்பப்படுகின்ற வனப்பையுடைய நீலமணிபோலும்
நிறத்தினையுடைய அரங்கரென்றும், பணியரங்க ரென்பதற்கு-காளியனென்

னும் பாம்பைக் கூத்தாடுமிடமாகக் கொண்டவரென்றுமாம். இமயம் - பனிமலை. கனங்குழைக்கும், கருங்குழலும், உம்மை - இசைநிறை.

இது, நான்காங் கவி போன்ற அறுசீ ராசிரிய விருத்தம். (௫௫)

மழைபிறைசிலைவேல்வள்ளையெள்ளிலவின்மலர்முல்லைமதி வளைகழையாழ் வாரிசங்கெளிறுதத்தைவாய்கலசமணிவடபத்தி ரமெறும்பூ, ரழகுநீர்த்தரங்கந்துடிசுழியரவ மரம்பைஞெண்டி ளவராலாமை யணிதராசிணைகந்துகந்துகிர்தாளமம்புயமரங்க நாடனையார்,குழனுதல்புருவம் விலோசனங்காதுநாசிவாய்நகை முகங்கண்டங் குலவுதோண்முன்கையங்கைமெல்விரல்கள்கூரு கிர்கொங்கைகண்வயிறு, விழைதருமுரோமம்வரையிடையுந்தி விரும்புமல்குற்றொடைமுழந்தாண் மிளிர்கணைக்கால்கள்புறவ டிபரடுமென்குதிவிரனகந்தாளே.

(இ - ள்.) அரங்க நாடு அனையார் - திருவரங்கமாகிய திருநாட்டை யொக்கின்ற (யான் கண்ட) மாதரது, குழல்-கூந்தலும், நுதல்-நெற்றியும், புருவம் - புருவங்களும், விலோசனம் - கண்களும், காது - காதுகளும், நாசி - மூக்கும், வாய் - வாயும், நகை - பற்களும், முகம் - முகமும், கண்டம் - கழுத்தும், குலவு தோள் - விளங்குகின்ற தோள்களும், முன் கை - முன்கைகளும், அங்கை - அகங்கைகளும், மெல் விரல்கள் - மெல்லிய விரல்களும், கூர் உகிர்- கூரிய நகங்களும், கொங்கை - தனங்களும், கண் - முலைக்கண்களும், வயிறு - வயிறும், விழைதரும் - விரும்பப்படுகின்ற, உரோமம்- மயிரொழுக்கும், வரை- வயிற்றின் மடிப்புகளும், இடை- இடுப்பும், உந்தி - நாபியும், விரும்பும் - விரும்பப்படுகின்ற, அல்குல் - அல்குலும், தொடை - தொடைகளும், முழந்தாள்- முழங்கால்களும், மிளிர்- ஒளிசெய்கின்ற, கணைக்கால்கள் - கணைக்கால்களும், புறம் அடி - புறங்கால்களும், பரடு- காற்பரடுகளும், மென் குதி- மெல்லிய குதிகால்களும், விரல்- விரல்களும், நகம் - நகங்களும், தாள் - பாதங்களும், (ஆகிய இவ்வவயவங்கள் முறையே), மழை - மேகமும், பிறை - பிறைச்சந்திரனும், சிலை-விற்களும், வேல் - வேல்களும், வள்ளை - வள்ளையிலைகளும், எள் (மலர்) - எள்ளுப் பூக்களும், இலவின் மலர் - இலவம்பூக்களும், முல்லை (மலர்), முல்லைப்பூக் களும், மதி - சந்திரனும், வளை - சங்கமும், கழை - மூங்கில்களும், யாழ் - வீணையும், வாரிசம் - தாமரைமலர்களும், கெளிறு - கெளிறென்னும் மீன்களும், தத்தை வாய் - கிளியின் வாய்களும், கலசம் - குடங்களும், மணி - நீலமணியும், வடபத்திரம் - ஆலிலையும், எறும்பு ஊர் அழகு - எறும்பு ஊருகின்ற ஒழுங்கும், நீர்த் தரங்கம் - நீரின் அலைகளும், துடி - உடுக்கையும், சுழி - நீர்ச்சுழியும், அரவம் - பாம்பின் படமும், அரம்பை - வாழைமரங்களும், ஞெண்டு - நண்டுகளும், இள வரால் - இளைய வரால்மீன்களும், ஆமை - ஆமைகளும், அணி தராசு இணை - அழகிய இரண்டு தராசுத்தட்டுகளும், கந்துகம் - பந்துகளும், துகிர் - பவழங்களும், தாளம் - முத்துக்களும், அம்புயம் - தாமரைமலர்களும், (ஆகிய இவற்றை ஒக்கும்); (எ-று.)

எனவே, கருங்குழல் காளமேகத்தையும், நெற்றி பாதிமதியையும், புருவம் வில்லையும், கண் வேலையும், காது வள்ளையிலையையும், மூக்கு எள்ளுப்பூவையும், அதரம் இலவம்பூவையும், தந்தம் முல்லைமலரையும், முகம் பூர்ணசந்திரனையும், கண்டஞ் சங்கையும், தோள் இளமூங்கிலையும், முன்னங்கை வீணையையும், உள்ளங்கை தாமரைமலரையும், கைவிரல் கெளிற்று மீனையும், கைநகங் கிளிமூக்கையும், கொங்கை கும்பத்தையும், கொங்கைக்

கண் நீலமணியையும்," வயிறு ஆலிலையையும், அதனிடத்துஉள்ள ம
ரொழுக்கு எறும்பொழுக்கையும், வயிற்றுமடிப்பு அலையையும், இ
உடுக்கையையும், கொப்பூழ் நீர்ச்சுழியையும், அல்குல் பாம்பின்படத்
யும், தொடை வாழையையும், முழங்கால் நண்டையும், கணைக்கால் வ
ல்மீனையும், புறங்கால் ஆமையையும், காற்பரடு தராசுத்தட்டையு
குதிகால் பந்தையும், கால்விரல் பவழத்தையும், கால்நகம் முத்
யும், பாதங்கள் தாமரைமலரையும் போலுமெனப் பெயர்ப்பயனிலையும் எ
வாயுமாக வந்த முறைநிரனிறைப் பொருள்கோள்.

இதனுள் கேசாதிபாதவரை ௩௨ - அவயவங்களும் அவற்றின் உ
மானங்களோடு காண்க. மழை - கார்மேகம். பிறை - குறைந்த ம
வள்ளை - அதன் இலைக்கு ஆகுபெயர். மலரை முன்னும் பின்னுங் கூட்டு
மதி - நிறைந்த சந்திரன். வாரிசம், அம்புயம் - நீரில் தோன்றுவ
கெளிறு, வரால்- மீனின்வகைகள். அரவம் - ஆகுபெயர். ஞெண்டு - போ
அரங்கநாடனையாரென்றது - நிரதிசய இன்பத்தைத் தருபவ ரென்றற்
முன் கை - இலக்கணப்போலி.

இது, தலைமகன் தான்கண்ட தலைவியது எழிலை வருணித்துக் கூறிய
இது, இரண்டு நான்கு ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றைநான்கு
விளச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டிகொண்டது ஓர
யாகவும் வந்த பதினான்குசீ ராசிரிய விருத்தம். (௫

[கைக்கிளை.]

தாளிரண்டும் பாரொன்றுந் தார்வாடும் வேர்வாடும்
வாளிரண்டுங் காதிரண்டில் வந்திமைக்கும்—கோளிரண்
மைவகைப் பூத மமைத்தருள ரங்கர்
மைவளர் சோலை மலையிற்
றெய்வ மல்லளித் திருவுரு வினளே.

(இ - ள்.) தாள் இரண்டும் - இரண்டுகால்களும், பார் ஒன்றும் - பூ
யிற்பொருந்தும்; தார் - பூமாலை, வாடும்—;வேர்வு ஆடும் - வியர்வை அரு
பும்; வாள் இரண்டும் - வாள்போலும் இரண்டுகண்களும், காது இரண்டி
வந்து-இரண்டு காதுகளிலுஞ் சென்று மீண்டுவந்து, இமைக்கும்—; (ஆ
யால்), கோள் இரண்டும் - இராகுகேதுக்களென்னுங் கிரகங்களையும், ஐ
கைப்பூதம் (உம்)-நிலநீர்தீகாற்றுவிசும்பென்னும்பஞ்சபூதங்களையும், அ
த்து அருள் - படைத்துக் காக்கின்ற, அரங்கர் - ரங்கநாதரது, மை வளர்
மேகங்கள் தவழ்கின்ற,சோலைமலையில்-சோலைகளையுடைய மலையினிடத்
யுள்ளவளாகிய, இத் திரு உருவினள்- அழகிய வடிவத்தையுடைய இம்ம
ள், தெய்வம் அல்லள் - தெய்வமகளல்லள் [மானுடமகளே]; (எ - று.)

வாள்- உவமவாகுபெயர். காதளவும் நீண்ட கண்களாதலால், வாளி
ண்டுங் காதிரண்டில் வந்திமைக்குமென்றார். கால் நிலந்தோய்தலும், மா
வாடுதலும், வேர்வை யுண்டாதலும், கண் ணிமைத்தலுந் தேவர்களுக்
இல்லையென அறிக; "கண்ணிமைத்த லாலடிகள் காசினியிற் றோய்தலால்
வண்ண மலர்மாலை வாடுதலா-லெண்ணி, நறுந்தாமரைவிரும்பு நன்னுத
யன்று, ளறிந்தா னளன்றன்னை யாங்கு" என்றார் புகழேந்தியும். கோள்
கிரகமென்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. ராகு கேதுக்களைக் கூ
யது,மற்றைக்கிரகங்களுக்கும்உபலக்ஷணம். முற்றும்மையைப் பூதமென்
தனோடுங் கூட்டுக. திருவென்பது - கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை

நோக்கம்; என்றது-அழகு. இனி, திருவுருவினள் - திருமகள்போலும் வடிவத்தவ ளென்றுமாம்.

இது, பொழில்விளையாட்டுவிருப்பால் ஆயநீங்க அதன்கண் தமியளாய் நின்ற தலைமகளை வேட்டைவிருப்பால் இளையார்நீங்கத் தமியனாய்வந்த தலைமகன் கண்ணுற்றுத் தெய்வமகளோ மானுடமாதரோவென்று ஐயுற்று நின்றவன், இவ்வகைக்குறிகண்டு, தெய்வமல்லள், மக்களுள்ளா ளெனத் தெளிந்தது; எனவே, தெய்வ மல்ல ளாதற்குக் காரணம் - இணையன குறியே, வேற்றுமையில்லை யென்பது கருத்து: "பாயும் விடையரன் றில்லையன் னுள்படைக் கண்ணிமைக்கும், தோயு நிலத்தடி தூமலர் வாடும் துயர மெய்தி, யாயு மனனே யணங்கல்ல ளம்மா முலைசுமந்து, தேயு மருங்குற் பெரும்பணைத் தோளிச் சிறுநுதலே" என்றார் திருக்கோவையாரிலும்.

இது, முதல் மூன்று அடிகளும் வெண்பாவடிகளாய், மற்றைய இரண்டும் ஆசிரியவடிகளாய், அவற்றுள்ளும் ஈற்றயலடி முச்சீரதாய் வந்து துணிதலை நுதலிய ஒருதலைக்காம முணர்த்தியதனால், கைக்கிளைமருட்பா.(ருஎ)

[ஊசல்.]

உருமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்துஞ்செத்து
மூசலாடுவதடியேனொழியும்வண்ணங்
கருமாயத்தென்னெஞ்சைப்பலகையாக்கிக்
கருணையெனும்பாசத்தைக்கயிறாப்பூட்டி
மருமாலைத்துளவசையவாடிரூசன்
மணிமகரக்குழையசையவாடிரூச
திருமாதுபுவிமாதோடாடிரூச
திருவரங்கராசரேயாடிரூசல்.

(இ - ள்.) உருமாறி - உருவம் மாறிமாறி, பல பிறப்பும் - பலவகைப்பட்ட பிறவிகளினும், பிறந்தும்—, செத்தும்—, ஊச லாடுவது - ஊஞ்சல்போல அலைவதனை, அடியேன்—, ஒழியும் வண்ணம் - நீங்கும்படி, கரு மாயத்து - மிக்க வஞ்சனையையுடைய, என் நெஞ்சை - எனது மனத்தை, பலகையாக்கி - ஊசற்பலகையாக்கொண்டு, கருணை எனும் - (நினது) அருளென்கிற, பாசத்தை—, கயிறாப் பூட்டி - ஊசற்கயிறாக மாட்டி, மரு மாலைத் துளவு அசைய - வாசனையையுடைய திருத்துழாய்மாலை அசையும்படி, ஊசல் ஆடிர் - ஊசலாடுவீராக; மணி மகரக் குழை- இரத்தினத்தாலாகிய மகரகுண்டலங்கள், அசைய—, ஊசல் ஆடிர்—; திருமாது புவிமாதோடு - பெரிய பிராட்டியாரோடும் பூமிப்பிராட்டியாரோடும், ஊசல் ஆடிர்—; திருவரங்கராசரே—! ஊசல் ஆடிர்—;(எ - று.)

யான் பிறப்புநீங்கிப் பரமபத மடையும்படி நீர் அருள்கூர்ந்து என் மனத்தில் எஞ்ஞான்றும்இடைவிடாது தங்கியிருக்கவேண்டு மென்பதாம். அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலம் எம்பெருமானுக்குத் தங்குமிடமாதலால் நெஞ்சைப்பலகையாக்கி யென்றும், கடவுளது திருவருள் அவ்வுள்ளத்தைக் கட்டித் தம்வயப்படுத்துதலாற் கருணையெனும் பாசத்தைக் கயிறாப்பூட்டி யென்றுங் கூறினார். "பொருளலா விடயத்தைப் பொருளென்றெண்ணிப் போவதுமீள் வதுமாயெப் பொழுது மாடு, மருளுலா மனவூசல் சுத்தஞ் செய்து மாறாது வளர்பத்தி வடத்தைப் பூட்டி, யிருளைநேர் குழனிலப்பெண் ணலர்மேன் மங்கை யிருவரொடு மேயதன்மே லேறி வீறு, மருளினுன் மெள்ளவசைந் தாடி ரூச லாதிவட மலைமாய ராடி ரூசல்" என்றார் திருவேங்கடக் கலம்பகத்தும்.

* அ

இஃது, ஊசல்; அஃதாவது - ஆசிரியவிருத்தத்தானுதல், கலித்தா
ழிசையானுதல் ஆடிரூசல், ஆடாமோவூசல் என முடிவுறக் கூறுவது.

இது, பதினைந்தாங் கவி போன்ற ஆசிரிய விருத்தம். (௫அ

ஊசல்வடம்போலூர்சகடம்போலொழியாமே
நாசவுடம்போடாவிசுழன்றேநலிவேனோ
வாசவனும்போதாசனனுங்கூர்மழுவோனு
நேசமுடன்சூழ்கோயிலரங்கநெடியோனே.

(இ - ள்.) வாசவனும் - இந்திரனும், போது ஆசனனும் - தாமரைம
லரைத் தங்குமிடமாகவுடைய பிரமனும், கூர் மழுவோனும் - கூர்மையாகி
மழுவாயுதத்தை யுடைய உருத்திரனும், நேசமுடன் - பத்தியுடனே, சூழ்
சூழ்ந்து வழிபடுகின்ற, கோயில் அரங்கம் - திருவரங்கம் பெரியகோயி
லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, நெடியோனே—! (அடியேன்), ஊசல் வடம்
போல்-ஊஞ்சற்கயிறுபோலவும், ஊர் சகடம்போல்-செல்லுகின்ற வண்டி
யுருளைபோலவும், ஒழியாமே - ஓய்வில்லாமல், நாசம் உடம்போடு - அழி
யுந்தன்மையையுடைய உடம்புடனே, ஆவி சுழன்றே - உயிர் அலையப்பெ
ற்றே, நலிவேனோ - வருந்தக்கடவேனோ? (எ - று.)

ஓடியோடி வருவதும் போவதுமா யிருத்தலால் ஊசல்வடத்தையும்
மாறிமாறி உருண்டுகொண்டே யிருத்தலால் ஊர்சகடத்தையும் உவமை
கூறினர். சகடம் - உருளைக்கு ஆகுபெயர். நெடியோன் - பெரியபெருமாள்

இது, பதினெட்டாங் கவி போன்ற கலிநிலைத்துறை. (௫௯)

[தழை.]

நேசத்தழைக்குமதயானைமுன்புநின்றோனரங்கம்
பேசத்தழைக்குமென்னன்பனையாய்பெருங்கற்பகத்தின்
வாசத்தழைக்குநறுந்தழைகாணிதுமந்தத்தென்றல்
வீசத்தழைக்குந்தழைபோற்கெடாதுவிலையில்லையே.

(இ-ள்.) நேசத்து - அன்பினாலே, அழைக்கும் - (ஆதிமூலமே யென்று)
அழைத்த, மத யானை முன்பு - மதத்தையுடைய கஜேந்திராழ்வான்முன்
னே, நின்றோன் - வந்துநின்று காத்தருளின எம்பெருமானது, அரங்கம்-ஸ்ரீ
ரங்கத்தை, பேச - சொல்லுந்தோறுஞ் சொல்லுந்தோறும், தழைக்கும் -
மகிழ்கின்ற, என் - எனது, அன்பு - அன்பை, அனையாய் - ஒத்திருப்பவளே
இது- இத்தழை,பெருங் கற்பகத்தின்-பெரிய கல்பகவிருக்ஷத்தினது, வாசத்
தழைக்கும்- வாசனையையுடைய தழையினும், நறுந் தழை காண்-நறுநாற்ற
மிக்க தழையேகாண்; (இது), மந்தத் தென்றல்- இளந் தென்றற்காற்று
வீச - வீசுதலால், தழைக்கும் - தழைக்கின்ற, தழைபோல் - (மற்றமரங்
களின்) தழையைப்போல, கெடாது- (பின்பு) வாடிப்போகாது; (அதுவேய
மன்றி), விலை இல்லை - (இத்தழைக்கு) விலையும் இவ்வளவென்று ஓர் அறு
இல்லை; (ஆதலால் இதனை நீ ஏற்றுக்கொள்வாயாக); (எ - று.)

இத்துறை, தலைமகளைக் குறைநயப்பித்துச் சேட்படைகூறத்துணிய
நின்ற தோழியிடைத் தலைமகன் தழைகொண்டுசென்று 'இத்தழைவா
கிக்கொண்டு என்குறை முடித்தருளுவீராம்' என்றுவேண்ட, அதனை அறி
னேற்றுக்கொண்ட தோழி, தலைமகளிடஞ் சென்று அவள் குறிப்பறிந்
'இத்தழை நமக்கெளிய தொன்றன்று; இதனை ஏற்றுக்கொள்வாயாக' என
தலைமகளைத் தழையேற்பித்தது.

இது, நேரசை முதலாக நின்ற கட்டளைக் கலித்துறை. (௬௦

[முத்தம்.]

விலையானதிலையென்றுநீதந்தமுத்தம்
வேய்தந்தமுத்தாகில்வெற்பாவியப்பா
லிலையார்புனற்பள்ளிநாராயணன்பா
லெந்தாயரங்காவிரங்காயெனப்போய்த்
தலையாலிரக்கும்பணிப்பாய்சுமக்குந்
தன்றாதையவர்தாமரைத்தாள்விளக்கு
மலையாறுசூடும்புராணங்கள்பாடு
மாடும்பொடிப்பூசியானந்தமாயே.

(இ - ள்.) வெற்பா - மலைநாடனே! விலையானது இலை என்று - இதற்கு விலையில்லையென்றுசொல்லி, நீ தந்த முத்தம் - நீ கொடுத்த முத்தானது, வேய் தந்த முத்து ஆகில் - மூங்கில்பெற்ற முத்தானால், (அது), வியப்பு - அதிசயிக்கும்படி, ஆலிலை - வடபத்திரத்தில், ஆர் புனல் - நிறைந்த பிரளயநீரில், பள்ளி - பள்ளிகொண்டருளுதலையுடைய, நாராயணன்பால் - ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில், போய்—, எந்தாய் - எனது தலைவனே! அரங்கா—! இரங்காய் - இரங்கியருளவேண்டும், என-என்று பிரார்த்தித்து, தலையால் - பிரமகபாலத்தைக்கொண்டு, இரக்கும் - பிச்சையெடுக்கும்; பணிப் பாய் சுமக்கும் - அந்நாராயணனது பாயாகிய பாம்பைச் சுமந்துகொண் டிருக்கும்; தன் தாதை - தன்னுடைய தகப்பனாகிய பிரமன், அவர் தாமரைத் தாள் விளக்கும் - அந்நாராயணனது திருவடித்தாமரைகளைத் திருமஞ்சனஞ்செய்ததனாலுண்டான ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகிய, அலை ஆறு - அலைகின்ற நதியை [கங்கையை], சூடும் - தலைமேல் தரிக்கும்; புராணங்கள் - புராணங்களை, பாடும்—; ஆனந்தமாய் - (இங்ஙனம் இரந்து சுமந்து சூடிப் பாடுதலாலுண்டான) பேரானந்தத்தால், பொடிப் பூசி - விபூதியைப் பூசிக்கொண்டு, ஆடும்—; (எ - று.)

இத்தன்மையொன்றும் இல்லாமையால், அம்முத்தமன் றென்றவாறு. இதன்கருத்து - வேய்தந்தமுத்தமென்றது உருத்திரனையாதலால், அவன் விஷ்ணுவினிடத்தே செய்ததனை விநோதமாகவிவரித்தாரென்பர். ஸர்வேஶ்வரன் எல்லாவுலகங்களையுந் தன் ஒருவயிற்றிலடக்கிக்கொண்டு சிறிய வடிவத்தோடு சிறியதோராலிலையிற் பள்ளிகொண்டருளுதலால் வியப்பாலிலையார் புனற்பள்ளி நாராயணனென்றும், உருத்திரன் நாகாபரணனாதலாற் பணிப்பாய் சுமக்குமென்றும், விஷ்ணுவிஷயமாகப் பல புராணங்களைப் பாடியிருத்தலாற் புராணங்கள்பாடுமென்றுங் கூறினார். முன்னும் "சாத்திய மாலையுந் தாள்விளக்கும், வானந் தருங்கங்கை நன்னீருஞ் சென்னியில் வைக்கப்பெற்ற, வானந்தந்தா னல்லவோ முக்கணன் மன்று ளாடுவதே" என்றார்.

இது, முத்தைக் கையுறையாகக் கொண்டுசென்ற தலைமகனைத் தோழி தன்சாதுரியத்தால் அதன் சிறப்பின்மை கூறி மறுத்தது.

இது, நான்கும் எட்டும் மாச்சீர்களும், மற்றவை காய்ச்சீர்களுமாகிய எண்சீ ராசிரிய விருத்தம். (சுக)

[தவம்.]

ஆனந்தமாயரங்கற்கேயுயிர்களடிமையென்னு
ஞானந்தனலைம்பொறிவாசல்சாத்திநற்றூணைப்பற்றி

யீனந்தரும்பற்றுமற்றென்றும்யானெனதென்னுமபி
மானந்தவிர்ந்திருப்பார்க்கிதுபோலில்லைமாதவமே.

(இ - ள்.) அரங்கற்கே - ரங்கநாதனுக்கே, உயிர்கள் - எல்லா ஆத்ம மாக்களும், அடிமை என்னும் - அடிமையென்று அறிகின்ற, ஞானந்தனல் தத்துவஞானமாகிய கதவினாலே, ஐம் பொறி வாசல் - (மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி யென்னும்) பஞ்சேந்திரியங்களாகிய வாயில்களை, சாத்தி அடைத்து [ஐம்புலன்வழியே செல்லவொட்டாமல் அடக்கிவைத்து], நற் தாளை - (அவனது) நல்ல திருவடிகளை, பற்றி- சரணமாக அடைந்து, ஈனம் தரும் - இழிவைத்தருகின்ற, பற்றும் - ஆசைகளும், அற்று - நீங்கப்பெற்று, யான் எனது என்னும் அபிமானம் - அகங்கார மமகாரங்கள், தவிர்ந்து- நீங்கப்பெற்று, என்றும் - எந்நாளும், ஆனந்தமாய் - பேராநந்தமடைந்து இருப்பார்க்கு - இருப்பவர்களுக்கு, இதுபோல் - இங்ஙனமிருத்தல்போன்ற, மா தவம் - பெரிய தவம், இல்லை - வேறில்லை; (எ - று.)

பொறிவாசல் சாத்தி யென்றதற்கேற்ப, ஞானமாகிய கதவெனப்பட்டது.பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகலின்,நற்றாளென்றார். அபிமானம் - செருக்கு.

இது, நேர் முதலாகிய கட்டளைக் கலித்துறை. (கூ௨)

[இதுவுமது.]

மாதவங்களென்றோதவங்களின்மருவுசீவனென்றொருவநீபெரும்
பூதமல்லையிந்திரியமல்லையைம் புலனுமல்லைநற்புந்தியல்லைகாண்
சீதரன்பரந்தாமன்வாமனன் திருவரங்கனுக்கடிமைநீயுனக்[மே.
கேதுமில்லையென்றறியறிந்தபின் னீதின்மாதவமில்லையெங்கு

(இ - ள்.) மா தவங்கள் என்று - பெரிய தவங்களென்று, ஓது - சொல்லப்படுகின்ற, அவங்களில் - வீண்தொழில்களில், மருவு - பொருந்துகின்ற, சீவன் என்ற - ஆத்மாவென்கிற, ஒருவ - ஒருத்தனே! நீ—, பெரும் பூதம் அல்லை - பெரிய பஞ்சபூதங்களு மல்லாய்; இந்திரியம் அல்லை- பஞ்சேந்திரியங்களு மல்லாய்; ஐம்புலனும் அல்லை - பஞ்சதந்மாத்திரைகளு மல்லாய்; நல் புந்தி அல்லை காண் - நல்ல அறிவு மல்லாய்காண்; (பின்னை என்னையென்றால்), நீ—, சீதரன் - திருமகளைத் (திருமார்பில்) தரிப்பவனும், பரந் தாமன் - பரமபதத்தை யுடையவனும், வாமனன் - (மாவலியின் செருக்கை அடக்க) வாமநாவதாரஞ் செய்தவனுமாகிய, திருவரங்கனுக்கு—, அடிமை - அடியவன்; உனக்கு—, ஏதும் - யாதொரு ஸ்வதந்திரமும், இல்லை—, என்று அறி—; அறிந்த பின் - (அங்ஙனம்) அறிந்தால், ஈதின் - இதுபோன்ற, மா தவம்—, எங்கும் இல்லை—; (எ - று.)

எளிதிற் பயன்கொடாது துன்பந்தருவனவாகலால், தவங்களென்றோதவங்களென்றார். என்றொருவ-தொகுத்தல். ஐந்தைப் பூத இந்திரியங்களோடுங் கூட்டுக. அறிந்தபின்- பின்னிற் றெதிர்கால வினையெச்சம்.

இது, முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய எண்சீ ராசிரிய விருத்தம். (கூ௩)

[இரங்கல்.]

எங்காந்தளங்கைநல்லீரொண்செய்கேனிரண்டேந்திழையார்
தங்காந்தனென்றறிந்தாலுமில்லாதுதளைக்குநெய்க்கு
மங்காந்தசெம்பவளத்தெம்பிரானரங்கன்புயங்கள்
செங்காந்தமால்வளையோவிரும்போவென்றன்சிந்தனையே.

(இ - ள்.) எம் - எமது (தோழியராகிய), காந்தள் அம் கை நல்லீர் - காந்தள்மலர்போலும் அழகிய கைகளையுடைய நல்ல மகளிர்களே! இரண்டு ஏந்திழையார் தங் காந்தன் என்று - தரித்த ஆபரணங்களையுடைய (திருமகள் நிலமகளென்னும்) இரண்டு பிராட்டிமார்களிடத்து ஆசைகொண்ட கணவனென்று, அறிந்தாலும்—, (என் மனம்), நில்லாது - விரும்பிப் பின் செல்லாமல் தரித்து நிற்காது; என் செய்கேன் - (யான்) என்ன செய்வேன்? தரைக்கும் - உலகங்களை உண்ணுதற்கும், நெய்க்கும் - நெய்யைப் பருகுதற்கும், அங்காந்த - திறந்த, செம் பவளத்து - சிவந்த பவழம்போன்ற திருவாயையுடைய, எம்பிரான் - எமது பெருமானாகிய, அரங்கன் - ரங்கநாதனது, புயங்கள் - திருத்தோள்கள், செங் காந்தம் மால் வரையோ - அழகிய காந்தத்தாலாகிய பெரிய மலைகளோ? என்தன் சிந்தனை - எனது மனம், இரும்போ—? (எ - று.)

தரைக்கு அங்காந்தது - பிரளயகாலத்தில் உலகங்களை வயிற்றில் வைத்துக் காக்கும்பொருட்டு. நெய்க்கு அங்காந்தது - கிருஷ்ணாவதாரத்தில். இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கின்றவாறுபோலத் தன்மனத்தைத் திரும்பவொண்ணாமற் கவர்ந்ததனால், இவ்வாறு கூறினாள்.

இது, தலைமகள் தோழியரை நோக்கிக் கூறியது.

இக் கட்டளைக் கலித்துறை, நேரசை முதலாக வந்தது. (சுச)

[களி.]

சிந்தையிற்குடிகொண்டிருந்து திருக்கறுத்தடிமைக்கொளுந்
திருவரங்கர்பொருப்புயர்ந்த திருப்புயம்புகழ்களியரேம்
புந்திமிக்கதுவந்துபுக்கது போதமாதர்களெழுவர்தம்
பூசையேமகபூசையென்றது புதுமையன்றிதுபுத்தர்கா
ளந்தரத்திமையோரருந்து மருந்தும்வெள்ளையதன்றியே
யரியசாதிகொளாதமானிட ரகலிடத்தினிலில்லையே
மந்திரத்தினிலாததேவதை வானகத்தினிலில்லையே
வடிவிலாதவையண்டகோளம் வளைந்தவைப்பதிலில்லையே.

(இ - ள்.) புத்தர்காள் - புத்தர்களே! (நாங்கள்), சிந்தையில் -(அன்பால் நினைவாரது) உள்ளத்தில், குடிகொண்டிருந்து - (சென்று நீங்காது) தங்கியிருந்து, திருக்கு அறுத்து - (அவர்களது) குற்றங்களைப் போக்கி, அடிமைக் கொளும் - ஆட்கொள்ளுகின்ற, திரு அரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, பொருப்பு - மலைபோல, உயர்ந்த—, திருப் புயம் - திருத்தோள்களை, புகழ் - துதிக்கின்ற, களியரேம் - களிப்பையுடையவர்கள்; புந்தி மிக்கது - மனம் மிகமகிழ்தற்குக் காரணமான களிப்பு, போத-மிகுதியாய், வந்து புக்கது - வந்து நேர்ந்தது; மாதர்கள் எழுவர் தம்-ஸப்தமாதாக்களுடைய, பூசையே - பூஜைதானே, மக பூசை என்றது இது - யாகத்திற் செய்யப்படும் பூஜை யென்ற இத்தன்மை, புதுமை அன்று - புதியதொன்றன்று; அந்தரத்து - சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள, இமையோர் - தேவர்கள், அருந்தும் - பருகுகின்ற, மருந்தும் - அமிர்தமும், வெள்ளை - வெள்ளைதான்; அது அன்றியே - அதுவுமல்லாமல், அரிய - அருமையான - சாதி-சாதிகளை, கொளாத - உடைத்தாகாத, மானிடர் - மனிதர்கள், அகல் இடத்தினில் - பரந்த பூமியில், (எங்கும்), இல்லையே—; மந்திரத்தின் இலாத-மந்திரத்துக்கு வசப்படாத, தேவதை - தெய்வம், வானகத்தினில் - தேவலோகத்திலும், இல்லையே—; வடிவு இலாதவை - உருவமில்லாத பொருள்கள், அண்டகோளம் வளைந்த - அண்டகோளத்துக்கு உட்பட்ட, வைப்பதில் - இடத்தில், இல்லையே—.

கட்குடித்தலையுங் குடியென்பராதலிற் சிந்தையிற் குடிகொண்டிருந் தென்றும், களியரென்பதற்குக் கட்குடியரென்றும் பொருளாதலாற் களியரேமென்றும், அமிர்தமுங் கள்ளும் வெண்ணிற வொற்றுமை யுடைமையால் இமையோ ரருந்து மருந்தும் வெள்ளை யென்றும், சாதி மந்திரம் வடிவு என்பன கள்ளுக்கும் பெயராதலால் அதை உட்கொள்ளாத மனிதர்கள் பூமியிலில்லை யென்றும், அதுகொள்ளாததேவர்கள் வானுலகத்திலில்லை யென்றும், அதுபெறாத பொருள்கள் அண்டமுழுவதிலுமில்லையென்றுங் களியென்னு முறுப்பிற்குப் பொருந்தச் சிலேடையாக்கூறினாரெனக் காண்க. பொருப்புயர்ந்த - மலையினும் உயர்ந்தவென்றுமாம். மாதர்களேழுவர்- அபிராமி, மாயேசுவரி, கௌமாரி, நாராயணி, வராகி, இந்திராணி, காளி. மகபூசை - மஹாபூஜையென்பதன் திரிபாக் கொண்டு, சிறந்த பூசை யென்றுமாம். மானிடரென்பது - மாநுஷ சப்த பவம்.

இது, முதல் மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினன்குசீ ராசிரிய விருத்தம். (சுரு)

இல்லறமெனத் துறவறமெனச்
சொல்லறம்பிற துணையன்றெனப்
பவக்கடலுட் டுவக்கறுப்பான்
காவிரியிடைப் பூவிரிபொழிற்
சிலமந்திகள் சினைதாவப்
பலதெங்கின் பழக்குலையுதிர
வடர்கமுகின் மிடறொடிதரத்
தேமாங்கனி சிதறுபுவிழ
முடப்பலவின் குடக்கனியுக
வரம்பைக்கனி வரம்பிற்புக
வயன்மருங்கின் மலர்ப்பொய்கையுட்
டுயில்வலம்புரி துண்ணெனவுறத்
தாஅட்டாமரைத் தவிசுறைதரு
கூஉட்டோதிமம் பேஎட்டுடனெழ
மயிற்சேவன் மனங்களிப்பக்
குயிற்பேடைக் குலமொளிப்ப
மழைமுகிலென முழவதிர்தரு
திருவரங்கப் பெருநகரு
ளரவணைமிசை யறிதுயிலமர்ந்
தருள்புரி
திருநாரணனைச் சேர்ந்தனஞ்
சரணாரவிந்தந் தஞ்சமென் றிரந்தே.

(இ - ள்.) இல்லறம் என - இல்லறமென்றும், துறவறம் என - துறவறமென்றும், சொல் அறம் - (இருவகையாகச்) சொல்லப்படுகின்ற அறமும், பிற - மற்றைப் பொருளின்பங்களும், துணை அன்று என - துணையல்லவென்று எண்ணி, பவக் கடலுள் - பிறவிக்கடலினுள்ளே, துவக்கு - கட்டுப்பட்டிருத்தலை, அறுப்பான் - நீக்கும்பொருட்டு, காவிரியிடை - உபயகாவேரி மத்தியில், பூ விரி பொழில் - மலர்க ளலர்கின்ற சோலைகளில், சில மந்திகள் -

சில பெண்குரங்குகள், சினை - மரக்கிளைகளில், தாவ-தாவவும், (அதனால்), பல தெங்கின் - பல தென்னமரங்களின், பழக் குலை - முதிர்ந்த காய்களின் குலைகள், உதிர - உதிரவும், அடர் கமுகின் - நெருங்கின பாக்குமரங்களின், மிடறு - கண்டம், ஒடிதர - ஒடியவும், தே மாங் கனி - தேன்மாம்பழங்கள், சிதறுபு விழ - சிதறிவிழவும், முடப் பலவின் - வளைந்த பலாமரத்தினது, குடக் கனி - குடம்போன்ற பழங்கள், உக - சிந்தவும, அரம்பைக் கனி - வாழைப்பழங்கள், வரம்பிற் புக - வயல்வரப்புகளில் விழவும், வயல் மருங்கின் - கழனிகளினருகிலுள்ள, மலர்ப் பொய்கையுள் - பூக்கள்நிறைந்த தடாகத்தில், துயில் - தூங்குகின்ற, வலம்புரி - வலம்புரிச்சங்கங்கள், துண்ணனவு உற - திடுக்கிட்டலறவும், தா அள் தாமரைத்தவிசு - நாளத்தையுடைய தாமரைமலராகிய இருப்பிடத்தில், உறைதரு - தங்குகின்ற, சூஉட்டு ஓதிமம் - உச்சியையுடைய அன்னங்கள், பேஎட்டுடன் - (தம்) பேடைகளுடன, எழ - எழுந்திருப்பவும், மயிற் சேவல் - பெண்மயில்களும் ஆண்மயில்களும், மனங் களிப்ப - மனமகிழ்ந்து கூத்தாடவும், குயிற் பேடைக் குலம் - ஆண்குயில்கள் பெண்குயில்களின் கூட்டம், ஒளிப்ப - மனம்வருந்தி மறையவும், மழை முகில் என - மழைபெய்கின்ற மேகம்போல, முழவு - வாத்தியங்கள், அதிர்தரு - ஒலிக்கின்ற, திரு அரங்கப் பெரு நகருள் - திருவரங்கமென்கிற பெரிய திருநகரத்தில், அரவணைமிசை - சேஷசயனத்தின்மேல், அறி துயில் அமர்ந்து அருள்புரி - யோகநித்திரை செய்தருளுகின்ற, திருநாரணனை - ஸ்ரீமந் நாராயணனை, சரணாரவிந்தம் - (அவனது) திருவடித்தாமரைகளே, தஞ்சம் என்று - அடைக்கலமென்று சொல்லி, இரந்து - பிரார்த்தித்து, சேர்ந்தனம - அடைந்தோம்; (எ - று.)

காவிரியிடைத் திருவரங்கப்பெருநகருள் அரவணைமிசை அறிதுயிலமர்ந்தருள்புரி திருநாரணனைப் பவக்கடலுட் டுவக் கறுப்பான் சேர்ந்தனமென்க. இல்லறமாவது - இல்வாழ்க்கைநிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறிக்கண்நின்று, அதற்குத் துணையாகிய கற்புடைமனைவியோடுஞ் செய்யப்படுவதாய அறம். துறவறமாவது - மேற்கூறிய இல்லறத்தின் வழுவாதொழுகி அறிவுடையராய்ப் பிறப்பினையஞ்சி வீடுபேற்றின்பொருட்டுத் துறந்தார்க்கு உரித்தாய அறம். அறம் பொருளின்பமென உடனெண்ணப்பட்ட மூன்றனுள் அறத்தை முன்னர்ப் பிரித்து இல்லறந் துறவறமென்னும் இருவகை நிலையாற் கூறப்பட்டதனால், ஏனைப் பொருளும் இன்பமும் 'பிற' என்னப்பட்டன. பவம் - வடசொல். மந்தி, பேடு, பேடை - பெண்பெயர்கள். "குரங்கு முசுவு மூகமு மந்தி," ("புள்ளு முரிய வப்பெயர்க் கென்ப,") "பேடையும் பெடையு நாடி னொன்றும்" என்பன காண்க. கமுகு - க்ரமுகமென்னும் வடசொற் சிதைவு. சிதறுபு - செய்பு என்னும்வாய்பாட்டு வினையெச்சம். சேவல் - ஆண்பெயர். "சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவணு, மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே" என்றார் தொல்காப்பியனா ராதலின், சேவலென்னும் பெயர் மயிலுக்கு வருதல், புதியனபுகுதல். மழைக்காலத்தில் மயிலினம் மகிழ்தலும், குயிலினம் வருந்துதலும் இயல்பு. மயிலுங் குயிலும் முழவொலியை மழையொலியென மயங்கினவென்க. 'தஞ்சமென் றறிந்து' என்றும் பாடம்.

இது, இருசீரடி பத்தொன்பது கொண்டு தனிச்சொற்பெற்று அகவற் சுரிதகத்தான் முடிந்த குறளடி வஞ்சிப்பா: அருள்புரி யென்பது, தனிச்சொல்; ஈற்றிரண்டடியும், நேரிசை யாசிரியச் சுரிதகம். (௬௬)

[மடக்கு].

இரவியையிரவின் மதியினை மதியுளிறையினையிறையுமெண்ணரிய, கரவனைக்கரவின் முனிவனைமுனிவர்கருத்தனைகருத்தனைத்து

டைத்தாள்,பரமனைப்பரமபதத்தனைப்பதத்துட்பாரனைப்பாரநத்
தூது,மரவனையரவினரங்கனையரங்கத்தடிகளையடிகள்சேவியுமே

(இ - ள்.) இரவியை - சூரியனானவனை, இரவின் மதியினை - இராத்திரியில் விளங்குகின்ற சந்திரனானவனை, மதியுள் இறையினை-அறிவிலுறைகின்ற தலைவனை, இறையும் எண்ணரிய கரவனை - சிறிதும் நினைத்தற்குமரிய மாயையையுடையவனை, கரவு இல் முனிவனை - கபடமில்லாத முனிவனாயிருப்பவனை, முனிவர் கருத்தனை - முனிவர்களது உள்ளத்திலுறைபவனை, கருத்தனைத் துடைத்து ஆள் பரமனை-(தன்னையடைந்தவர்களது) பிறப்பைப் போக்கியருளுகின்ற உயர்ந்தவனை, பரமபதத்தனை - பரமபதத்தையுடையவனை,பதத்துள் பாரனை - திருவடியினின்றும் பூமியை யுண்டாக்கினவனை, பாரம் நத்து ஊதும் அரவனை- பெரியபாஞ்சசன்னியத்தை ஊதுகின்ற ஓசையையுடையவனை, அரவின் அரங்கனை - பாம்பைஇடமாக வுடையவனை, அரங்கத்து அடிகளை- திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமியை, அடிகள் சேவியும் - திருவடிதொழுங்கள்; (எ - று.)

முனிவன்என்றது - உலகங்களின் படைப்பளிப்பழிப்புக்களை மனனம் பண்ணுபவன்; "முனியே நான்முகனே" என்றார் ஆழ்வாரும். இனி, கரவின் முனிவனை யென்பதற்கு - முதலையிடத்துக் கோபத்தையுடையவனை யென்றும், முனிவர் கருத்தனை யென்பதற்கு - முனிவர்தலைவனை யென்றும் உரைக்கலாம். எம்பெருமானது திருவடியினின்றும் பூமிஉதித்ததென்றுவேதமோதுதலால், பதத்துட்பாரனையென்றார்;திரிவிக்கிரமாவதாரகதையையுட்கொண்டு, ஒருதிருவடியுளடக்கிய பூமியையுடையவனென்றுமாம். 'பாரதத்தூதவரவனை' என்னும் பாடத்துக்கு-பரதகுலத்தில் தோன்றிய பாண்டவர்க்குத் தூதனாய்த் துரியோதனனிடத்துவந்தவனை யென்று உரைக்க. 'பாரனைத்தோதுமரவனை' என்றும் பாடம். அரவம்-ரவம். அடிகளென்பது, அடியென்னுந் தாதுவிற் பிறந்து உயர்வுப்பொருளுணர்த்திநின்ற படர்க்கைச்சொல்.அடிகள் சேவியும்- பெரியோர்களே! சேவியுமெனவுமாம்.

இதற்கு யாப்பிலக்கணம் ௬௬-ங் கவியிற் கூறியது கொள்க. (௬எ)

[இருபனிக்காலம்.]

சேவிக்கவாழ்விக்குமெங்கோனரங்கன்றிருக்கோயில்சூழ்
காவிற்கலந்தாசைதந்தேகினார்நெஞ்சுகன்னெஞ்சமோ
வாவிப்புறத்தன்னமேயின்னமேதோவரக்கண்டிலேன்
பாவிக்கனேகந்தனிக்காலமிந்தப்பனிக்காலமே.

(இ - ள்.) வாவிப்புறத்து அன்னமே - தடாகங்களினிடத்தே சஞ்சரிக்கின்ற அன்னப்பறவையே! சேவிக்க - (தன்னைக்கண்டு) வணங்க, (அவர்களை), வாழ்விக்கும்-இம்மை மறுமை வீடுகளிற் சிறந்து வாழச்செய்கின்ற, எங் கோன் - எமதுதலைவனாகிய,அரங்கன் - ரங்கநாதனது, திருக் கோயில்-அழகிய கோயிலை, சூழ் - சூழ்ந்த,காவில் - சோலையில், கலந்து - கூடியிருந்து, ஆசை தந்து - ஆசைகாட்டி, ஏகினார் - சென்றவரது, நெஞ்சு - மனம், கல் நெஞ்சமோ - கல்லினாலாகிய நெஞ்சோ? இன்னம் - இன்னமும் [பனிக்காலம்வந்தபின்னும்], ஏதோ - என்னகாரணத்தாலோ, வரக் கண்டிலேன் - மீண்டுவரக் கண்டேனில்லை; பாவிக்கு - தீவினையேனாகிய எனக்கு, இந்தப் பனிக்காலம்—, அனேகந் தனிக் காலம் - தனியேயிருக்கின்ற நெடுங்காலமாகவாயிற்று; (எ - று.)

கணவனைப் பிரிதற்கேற்ற தீவினையுடைமையால், தன்னைப் பாவியென்றாள்.

இது, தலைமகன் புணர்ந்து தணந்த நிலைமைக்கண் தலைமகள் நெய்தனிலத்து அன்னத்தோடு கூறி இரங்கியது.

இது, முதல் நான்குசீருங் காய்ச்சீர்களும், ஈற்றுச்சீரொன்றும் மாங்கனிச் சீருமாகிய கலிநிலைத்துறை. (௬௮)

[குறம்.]

காலமுணர்ந்தகுறத்திநான் கருதினையொன்றதுசொல்லுவேன்
பாலகனுச்சியிலெண்ணெய்வார் பழகியதோர்கலைகொண்டுவா
கோலமலர்க்கையின்மங்கைநின் கொங்கைமுகக்குறிநன்றுகாண்
ஞாலமுவந்திடநாளையே நண்ணுவைநம்பெருமாளையே.

(இ - ள்.) நான்—, காலம் - முக்காலத்து விருத்தாந்தங்களையும், உணர்ந்த - அறிந்து சொல்லவல்ல, குறத்தி - குறவர்மகள்; ஒன்று கருதினை - (நீ மனத்தில்) யாதொன்று நினைத்தாயோ, அது-அதனை, சொல்லுவேன்—; பாலகன் - (என்)சிறுகுழந்தையது, உச்சியில் - தலையில், எண்ணெய் வார் - எண்ணெய் வாரு; பழகியது ஓர் கலை- பழையதொரு சீலையை, கொண்டுவா- கொண்டுவந்துகொடு; கோலம் மலர்க் கையின் - அழகிய மலர்போலுங் கைகளையுடைய, மங்கை - பெண்ணே! நின் - உன்னுடைய, கொங்கைமுகக்குறி- முலைக்கண்களின் குறியானது, நன்று - நன்றாயிருக்கிறது; (ஆகையால்), ஞாலம் உவந்திட-உலகமுழுவதுமகிழும்படி, நாளையே-நாளைக்கே, நம்பெருமாளை—, நண்ணுவை - சேர்வாய்; (எ - று.)

காலம்- ஆகுபெயர். பாலகன்- கப்பிரத்தியயம், இரங்கற்பாடுணர்த்திற்று. இனி, மூன்றாமடிக்கு, நினது கைகளிலுங் கொங்கைகளிலும் முகத்திலுமுள்ள குறி நன்றென்றும், கைக்குறியினுங் கொங்கைமுகத்தின் குறி நன்றென்றும்பொருள்கொள்ளலாம். 'மலர்க்குழல்' என்றும் பாடம். ஞாலமுவத்தல் - ஒத்த தலைமகனுக்குந் தலைமகளுக்குங் கூட்டம் நேர்தலால்.

இது, தலைமகனைக் கண்டு காமுற்று மயங்கிநிற்குநிலைமைக்கண் தன்னிடம்வந்த குறிகண்டறிந்து கூறவல்ல குறத்தியாகிய கட்டுவிச்சியைத் தலைவி குறிவினவக் குறத்தி குறிதேர்ந்து நல்வரவு கூறியது.

இது, எல்லாச்சீரும் விளச்சீ ராகிய அறுசீ ராசிரிய விருத்தம். (௬௯)

[மேகவிடுதூது.]

பெருமாலையார்க்குரைப்பேனுமக்கேவிண்டுபேசினல்லாற்
கருமாலையாயெழுங்கார்க்குலங்காடொண்டர்காற்பொடிதன்
றிருமாலைகொண்டதிருமாலரங்கர்தந்தெய்வத்துழாய்
மருமாலைவாங்கிவம்மினந்திமாலைவருமுன்னமே.

(இ - ள்.) கரு மாலையாய் எழுங் கார்க் குலங்காள் - கரியதொரு வரிசையாய் ஆகாயத்தேஎழுகின்ற மேகங்களது கூட்டங்களே! பெரு மாலை - (எனது) பெரிய மயக்கத்தை, உமக்கே - உங்களுக்கே, விண்டு பேசின் அல்லால்- விவரித்துச்சொன்னாலல்லாமல், யார்க்கு- வேறே யாவர்க்கு, உரைப்பேன்- எடுத்துச்சொல்லுவேன்; (நீங்கள் போய்), தொண்டர் காற் பொடி தன் - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச்செய்த, திருமாலை - திருமாலையென்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தமாகிய மாலையை, கொண்ட - கொண்டருளிய, திரு மால் அரங்கர் தம்- திருமாலாகிய ரங்கநாதரது, தெய்வத் துழாய் மரு மாலை - திவ்வியமான வாசனைபொருந்திய திருத்துழாய்மாலையை, அந்தி மாலை வருமுன்னம் - அந்திப்பொழுது வருதற்குமுன்னே, வாங்கி வம்மின்- வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள்; (எ - று.)

தொண்டர்காற்பொடிதன் திருமாலை - செய்யுட்கிழமைப் பொருளில் வந்த ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை. வம்மின் - வா என்னும் முதனிலையடியாப்பிறந்த ஏவற்பன்மைமுற்று. அந்தி - ஸந்த்யா என்னும் வடமொழிச்சிதைவு. அந்திமாலைவருமுன்னந் துழாய்மாலைவாங்கிவம்மினென்றதனால், துழாய்மாலைவருதற்குமுன் அந்திமாலை வருமாயின் ஆற்றாதுஇறந்துபடுவேனென்றபடி.

இது, நிரையசை முதலாகிய கட்டளைக் கலித்துறை. (௭0)

முன்னம் பிறந்த பிறப்போ முடிவில்லை
யின்னம் பிறப்பிக்க வெண்ணாதே—தென்னரங்க
மேவிக் கிடந்தானே வீற்றிருக்கு நின்பதத்தென்
னாவிக் கிடந்தா னருள்.

(இ - ள்.) தென் அரங்கம் மேவிக் கிடந்தானே - அழகியதிருவரங்கத்தில் திருவுள்ளமுவந்து திருப்பள்ளிகொண்டருளுபவனே! (யான்), முன்னம் பிறந்தபிறப்போ - முன்னேபிறந்த பிறவிகளுக்கோவென்றால், முடிவுஇல்லை - இவ்வளவென்று ஓரளவில்லை; (ஆகையால்), இன்னம் - இன்னமும், பிறப்பிக்க - பிறவியெடுக்கும்படி, எண்ணாதே - திருவுள்ளத்திற் கொள்ளாமல், வீற்றிருக்கும் - ஒப்பில்லாதசிறப்போ டிருக்கின்ற, நின் பதத்து - உனது பரமபதத்தில், என் ஆவிக்கு - எனது உயிர்க்கு, இடம் - இடத்தை, அருள் - தந்தருள்வாய்; (எ - று.)

'வீற்றிருக்க' என்றும் பாடம். பதத்து - திருவடிநிழலிலென்றுமாம்.

இது, மலரென்னும் வாய்பாடுபட முடிந்த நேரிசைவெண்பா. (௭௧)

[இரங்கல். மடக்கு.]

அரும்புன்னாகத்தடங்காவே யவாவென்னாகத்தடங்காவே [னே
யம்போருகக்கண்பொருந்தேனே யழுநீருகக்கண்பொருந்தே
பரம்புங்கடலூர்நாவாயே பாவிக்கடலூர்நாவாயே
பார்மீதுயரமறியலையே படுமென்றுயரமறியலையே
கருங்கட்கயலேமாசுறவே கரைவேற்கயலேமாசுறவே
கண்டற்போதுகுவாலுகமே கங்குற்போதுகுவாலுகமே
குரும்பைதழைக்குங்கரும்பனையே குயில்வந்தழைக்குங்கரும்ப
குருகீர்நந்தமரங்கரையேகொணரீர்நந்தமரங்கரையே. [னையே

(இ - ள்.) அரும் புன்னாகத் தடங் காவே - அரியபெரிய புன்னைமரச்சோலையே! அவா - ஆசை, என் ஆகத்து அடங்காவே - எனது மனத்தில் அடங்குகிறதில்லை; அம்போருகக்கண் பொருந் தேனே - தாமரைமலரினிடத்துப் பொருந்திய வண்டே! அழு நீர் உக - அழுகின்ற கண்ணீ ராறொழுக, கண் பொருந்தேனே - கண்ணுறங்குகிறேனில்லை; பரம்புங் கடல் ஊர் நாவாயே - பரவிய கடலி லோடுகின்ற மரக்கலமே! பாவிக்கு - பாவியேனுக்கு, ஊர் நா வாயே - (அலர்தூற்றுகின்ற) ஊராரது நாவும் வாயும், அடல் - பகைமையாகும்; பார்மீது உயர மறி அலையே - கரை மேல் உயர்ந்து மடங்கி விழுகின்ற அலையே! படும் என் துயரம் அறியலையே - யான்படுகின்ற துன்பத்தைக் கண்டறிகிறா யல்லையே; கருங் கண் கயலே - கரிய கண்களையுடைய கயல் மீனே! மாசுறவே - பெரிய சுறாமீனே! கரைவேற்கு - இங்ஙனம் வருந்துகின்ற எனக்கு, மாசு உறவே - குற்றமுள்ள உறவினரும், அயலே - அயலாரேயாவர்; கண்டல் போது உகு வாலுகமே - தாழைமலர்கள் சிந்துகின்ற வெண்மணற்குன்றே! கங்குல் போது குவால் உகமே - இராப்பொழுது திரண்ட அநேகம்யுகங்களேயாகும்; குரும்பை தழைக்குங் கரும் பனையே -

குரும்பைகள் தழைக்கின்ற கரிய பனைமரமே! குயில் - குயிலானது, வந்து—, கரும்பனை - கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனை, அழைக்கும்-அழையாநின்றது; குருகீர் - நாரைகளே! நந்து அமர் அங் கரையே - சங்குள்பொருந்திய அழகிய கரையே! நந்தம் அரங்கரை - நமது அரங்கநாதரை, கொணரீர் - கொண்டுவாருங்கள்; (எ - று.)

ஈண்டுக் கேளாமரபின கேட்பனபோலக் கூறப்பட்டன; மரபு வழுவமைதி. அம்போருகம்- நீரில்முளைப்பது. கண் - ஏழனுருபு. ஊர், உறவு - ஆகுபெயர்கள். உறவினரெல்லாந் தான்படும் வருத்தத்திற்கு இரங்காது ஊரவர்போலத் தூற்றுதலால்,கரைவேற்கயலே மாசுறவேயென்றாள். விரகிகளுக்கு இரவு நீட்டித்ததுபோலத்தோன்றி வருத்துதலால், கங்குற்போதுகுவாலுகமேயெனப்பட்டது.குரும்பை- இளங்காய்.குயிலொலி காமோத்தீபகமாயிருத்தலால், குயில்வந்தழைக்குங் கரும்பனையென்றாள்.

இது, பிரிந்துறைகின்ற நெய்தனிலத்துத்தலைமகள் ஆங்குள்ளபொருள்களை நோக்கித் தான்படும் வருத்தங் கூறி இரங்கியது.

இதற்குச் செய்யு ளிலக்கணம் ௬௩ - ங் கவியிற் கூறியது. (எ௨)

கரைபொரு தொழுகுங் காவிரி யாறே
யாற்றிடைக் கிடப்பதோ ரைந்தலை யரவே
யரவஞ் சுமப்பதோ ரஞ்சன மலையே
யம்மலை பூத்ததோ ரரவிந்த வனமே
யரவிந்த மலர்தொறு மதிசய முளவே
கடல்விளிம் புடுத்த கண்ணகன் ஞால
முடன்முழு தளந்த தொருதா மரையே
வகிரிளம் பிறையான் வார்சடை தேங்கப்
பகிரதி கான்றதோர் பங்கே ருகமே
யாவையும் யாரையும் படைக்க நான்முகக்
கோவை யீன்றதோர் கோக னகமே
திருமகட் கினிய திருமனை யாகிப்
பருமணி யிமைப்பதோர் பதும மலரோ
சடைத்தலை தாழ்த்துச் சங்கர னிரப்ப
முடைத்தலை தவிர்த்ததோர் முளரிமா மலரோ
யாங்குமண் டோதரி யணிந்தமங் கலநாண்
வாங்கவில் வாங்கிய வனசமு மொன்றே
விரிந்தபுக ழிலங்கை வேந்தற்குத் தென்றிசை
புரிந்தருண் மலர்ந்ததோர் புண்ட ரீகமே
மண்டிணி ஞாலமும் வானமு முட்பட
வண்டமுண் டுமிழ்ந்ததோ ரம்போ ருகமே
கடைசிவந் தகன்று கருமணி விளங்கி
யிடைசில வரிபரந் தினியவாய் நெடியவா
யின்பந் தழீஇய விருபெருங் கமலந்
துன்பந் தழீஇய தொண்ட னேனையு
முவப்புட னொருகா னோக்கிப்
பவக்கடல் கடக்கும் பரிசுபண் ணினவே.

(இ - ள்.) கரை பொருது ஒழுகும்- இருகரைகளையும் மோதிப் பெருகுகின்ற, காவிரி யாறு - காவேரிநதி(ஒன்றுஉண்டு); ஆற்றிடைக் கிடப்பது - அவ்வாற்றினிடையே பொருந்தியிருப்பதாகிய, ஓர் ஐந் தலை அரவு - ஐந்து தலைகளையுடையதொரு நாகம் (உண்டு); அரவஞ் சுமப்பது- அத் திருவனந்தாழ்வான் தாங்குவதாகிய, ஓர் அஞ்சன மலை - மைம்மலையொன்று [நம்பெருமாள்], உண்டு); அம்மலை பூத்தது - அந்தநீலமலையினிடத்தே மலர்ந்ததாகிய, ஓர் அரவிந்தவனம்- ஒரு தாமரைமலர்க்காடு[திருவவயவங்கள்], (உண்டு); அரவிந்த மலர்தொறும்- அத்தாமரைமலர்கள்தோறும், அதிசயம் உள- ஒவ்வொருவியப்பு உண்டு; (அஃதென்னவெனில்), ஒரு தாமரை - ஒரு தாமரை மலர்[இடதுதிருவடி], கடல் விளிம்பு உடுத்த- கடலாற் சுற்றிலுஞ் சூழப்பட்ட,கண் அகல் ஞாலம் முழுது - இடமகன்ற பூமிமுழுவதையும், உடன் - ஒருசேர, அளந்தது—; ஓர் பங்கேருகம் - ஒரு தாமரைமலர் [வலதுதிருவடி], வகிர் இளம் பிறையான் - துண்டமாகிய இளஞ்சந்திரனை முடியிலுடைய உருத்திரனது, வார் சடை- நீண்ட சடையில், தேங்க- நிறைந்து தங்கும்படி, பகிரதி - கங்கையை, கான்றது - வெளியுமிழ்ந்தது; ஓர் கோகனகம்- ஒரு தாமரைமலர் [திருநாபி], யாவையும்- எல்லா அஃறிணைப்பொருள்களையும, யாரையும் - எல்லா உயர்திணைப்பொருள்களையும், படைக்க - படைக்கும்படி, நான்முகக் கோவை - பிரமதேவனை, ஈன்றது - உண்டாக்கிற்று; ஓர் பதுமமலர்- ஒருதாமரைப்பூ[திருமார்பு], திருமட்கு-பெரியபிராட்டிக்கு, இனிய - வசித்தற்கினியதான, திரு மனையாகி - அழகிய இடமாய், பரு மணி இமைப்பது - பருத்த கௌஸ்துபரத்தினம் விளங்கப்பெற்றது; ஓர் முளரி மா மலர்- ஒரு அழகிய தாமரைமலர்[வலதுதிருக்கை], சங்கரன்-சிவன்,சடைத் தலை தாழ்த்து-சடையினையுடைய தலையினால் வணங்கி, இரப்ப- யாசிக்க, முடைத் தலை தவிர்த்தது-(அவன் கையிலொட்டிய)முடைநாற்றத்தையுடைய பிரமகபாலத்தை ஒழித்தது; வனசமும் ஒன்று - ஒரு தாமரைமலர் [இடது திருக்கை], ஆங்கு - அவ்விடத்தில் [லங்கையில்], மண்டோதரி- மந்தோதரியென்பவள், அணிந்த-(கழுத்தில்) தரித்திருந்த, மங்கலநாண்-மாங்கல்யசூத்திரத்தை,வாங்க- இழக்கும்படி,வில்வாங்கியது- கோதண்டத்தை வளைத்தது; ஓர் புண்டரீகம்- ஒரு தாமரைமலர் [திருமுகமண்டலம்],விரிந்த புகழ்- பரவிய கீர்த்தியையுடைய,இலங்கை வேந்தற்கு, இலங்கைக்கரசனாகிய விபீஷணாழ்வானுக்காக, தென் திசை புரிந்து- தெற்குத்திக்கை நோக்கி, அருள் மலர்ந்தது - எப்பொழுதும் அருளோடு மலர்ந்திருந்தது; ஓர் அம்போருகம் - ஒரு தாமரைமலர் [திருப்பவளம்], மண்திணி ஞாலமும்- மண்ணுலகமாகிய பூமியும், வானமும் - தேவலோகமும், உட்பட- அடங்கும்படி, அண்டம் - அண்ட முழுவதையும், உண்டு—, (மீண்டும்), உமிழ்ந்தது—; கடை சிவந்து - நுனி சிவந்தனவாகி, அகன்று - விசாலமாய், கரு மணி விளங்கி - இடையே கரிய கண்மணி விளங்கப்பெற்று, இடை சில அரி பரந்து - இடையிலே சில ரேகைகள் பரவப்பெற்று, இனியவாய் - இனியனவாகியும், நெடியவாய் - நீண்டனவாகியும், இன்பந் தழீஇய - இன்பநிறைந்த, இரு பெருங் கமலம்- இரண்டு பெரிய தாமரைமலர்கள் [திருக்கண்கள்], துன்பந் தழீஇய - துன்பம் நிறைந்த, தொண்டனேனையும் - அடியனாகிய என்னையும், உவப்புடன் - மகிழ்ச்சியுடனே, ஒருகால் நோக்கி- ஒருதரங் கடாக்ஷித்து, பவக் கடல் கடக்கும் பரிசு- (கடத்தற்கரிய) பிறவியாகிய கடலைக் கடக்கும்படி, பண்ணின—; (எ - று.)

பகிரதி - பாகீரதியென்பதன் விகாரம். பகீரதனென்னுஞ் சூரியகுலத்தரசனால் தேவலோகத்தினின்றும் பூமிக்குக் கொணரப்பட்ட தென்பது

பொருள். பங்கேருகம் - சேற்றில் முளைப்பது; பங்கம்-சேறு. கோகனகம்- கோகநத மென்பதன் விகாரம்; சக்கரவாகங்கள் கூடிக் குலாவுதற்கு இடமாயிருப்பதென்றும், கோகமென்னும்நதியில் மிகுதியாய்த் தோன்றுவ தென்றும் பொருள். ஆங்கு - அப்பொழுது [ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்] என்று மாம். மண்டோதரி -மந்தோதரி; இராவணன் மனைவி: சிறியவயிறுடையா ளென்பது பொருள். மங்கலநாண் வாங்குதல்- அமங்கலியாதல். வனசம் - நீரில் முளைப்பது. "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப், பெரியவாய கண்க ளென்னைப் பேதைமைசெய்தனவே" என்றார் திருப்பாணாழ்வாரும். இதனுள் பத்தித்தாமரையும் ஒன்பது அதிசயமுங் காண்க.

இது, ஈற்றயலடி முச்சீரடியும், மற்றை யடிகளெல்லாம் நாற்சீரடிகளுமாக வந்த நேரிசை யாசிரியப்பா. (எங)

[கார்காலம். வண்டு.]

பண்கொண்டவேயூதுசெவ்வாயரங்கேசர்பைம்பொன்னிநா
ட், டெண்கொண்டபேராசைதந்தார்மறந்தார்கொலிசைவண்டு
காள்,விண்கொண்டமலைமீதுவிண்மாரிபொழிகின்றவிசைபோல
வென்,கண்கொண்டமலைமீதுகண்மாரிபொழிகின்றகார்காலமே.

(இ-ள்.) இசை வண்டுகாள் -இசைபாடுகின்ற வண்டுகளே! பண் கொண்ட-இசைகளைக்கொண்ட, வேய்-வேய்ங்குழலை, ஊது-(கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) ஊதின, செவ் வாய்- சிவந்த வாயினையுடைய, அரங்கேசர் - ரங்கநாதரது, பைம் பொன்னி நாடு-குளிர்ந்த காவிரிசூழ்ந்த நாட்டில், எண் கொண்ட பேராசை - எண்ணமுழுவதுங் கொண்ட மிக்க ஆசையை, தந்தார் - தந்து சென்றவர், விண் கொண்ட - ஆகாயத்தை அளாவிய, மலைமீது - மலையின் மேல்,விண் மாரி பொழிகின்ற-வானம் மழையைப் பெய்கின்ற,விசைபோல- வேகம்போல, என் - எனது, கண்கொண்ட - கண்பொருந்திய, மலைமீது - மலைகளின் [முலைகளின்] மேலே, கண் மாரி பொழிகின்ற- கண்ணீர்மழையைச் சொரிகின்ற, கார்காலம் - மழைக்காலத்தை, மறந்தார் கொல் - மறந்தாரோ? (எ-று.)—மறவாராயின், முன்னமே வந்திருப்பரென்றபடி.

இதற்கு யாப்பிலக்கணம் சூஅ - ம் கவியிற் கூறியது. (எச)

[கைக்கிளை.]

காரகமோநம்வடதிருவேங்கடக்கார்வரையோ
நீரகமோநெடுவானகமோதுயினீடுபணிப்
பேரகமோதென்திருவரங்கப்பெருங்கோயிலென்னு
மூரகமோவிடந்தண்காவினின்றவொருவருக்கே.

(இ - ள்.) தண் காவில் நின்ற- குளிர்ச்சிபொருந்திய சோலையில் நின்ற, ஒருவருக்கு—, [யான்கண்ட தலைமகளுக்கு], இடம்-வசித்தற்கிடமாவது, காரகமோ - மேகமண்டலமோ? நம் - நமது, வட திருவேங்கடம் - வடக்கின்கண் உள்ள திருவேங்கடமென்னும், கார் வரையோ-பெரிய மலையோ? நீரகமோ - நீரினிடமோ? நெடு வானகமோ - பெரிய தேவலோகமோ? துயில் நீடு பணிப் பேர் அகமோ-தூக்கமிக்க பாம்புகளின் பெரியஇடமாகிய நாகலோகமோ? தென் திருவரங்கப் பெருங் கோயில் என்னும் ஊரகமோ- அழகிய திருவரங்கம் பெரியகோயிலென்கிற ஊரினிடமோ? (எ - று.)

மின்னற்கொடி போன்றமையாற் காரகமோ வென்றும், வரையரமகளிர்போன்றமையால் வடதிருவேங்கடக் கார்வரையோ வென்றும், நீரரமகளிர் போன்றமையால் நீரகமோவென்றும், வானரமகளிர் போன்றமையால் வானகமோவென்றும், நாககன்னியர் போன்றமையால் துயில் நீடு

பணிப் போகமோவென்றும், மானுடமாதர் போன்றமையால் தென்திருவர ங்கப் பெருங்கோயிலென்னு மூர்கமோவென்றுங் கூறினான்.

இது, தலைமகளைக் கண்ணுற்ற தலைமகன், இங்ஙனந் தோன்றுகின்ற இவள் தெய்வமோஅன்றி மக்களுள்ளாளோ வென்று ஐயுற்றது. "போதோ விசும்போ புனலோ பணிக ளதுபதியோ, யாதோ வறிருவ தேதுமறிகி யமன் விடுத்த, தூதோ வனங்கன் றுணையோ வினையிலி தொல்லைத்தில்லை, மாதோ மடமயிலோவெனநின்றவர் வாழ்பதியே" என்றார்கோவையாரிலும்.

இனி, தலைமகள்கூற்றாய், காரகமுதலியன திருப்பதிகளாகவுமாம்.

இது, நேரசையாதியதாகிய கட்டளைக் கலித்துறை. (௭௬)

ஒருநயம் பேசுவன், றிருவரங் கேசர்தாண்
மருவுமின் னாசமாங், கருமவன் பாசமே.

(இ-ள்.) (உலகத்தீரே)! ஒரு நயம் பேசுவன் - ஒரு நல்வார்த்தை சொல்வேன்; (கேளுங்கள்; அது எதுவென்றால்), திருவரங்கேசர் தாள் மருவுமின் - ஸ்ரீரங்கநாதரது திருவடிகளைச் சேருங்கள் (என்பதே); (அதனா லுண்டாகும் பயனென்னையெனின்), கருமம் வன் பாசம் நாசமாம் - வினைகளாகிய வலிய பந்தங்கள் அழிந்துபோய்விடும்; [மோக்ஷமுண்டாகும்].

இது, இருசீரும்விளச்சீராகிய குறளடிநான்கு கொண்டுவந்த வஞ்சித்துறை.

பாசமாமடியர்பா னேசமாமடிகளும்
　　பைம்பொனாராடையுஞ் செம்பொன்மாமேனியு
மாசையாமலருளாள் வாசமாரகலமு
　　மஞ்சலென்றருள்செயுங் கஞ்சமுங்கருணையின்
றேசுலாவதனமும் மாசிலாமுறுவலுஞ்
　　சீரிதாயெழுதுகத் தூரிநாமமுமெனக்
கீசனார்திருவரங் கேசனார்திகிரியு
　　மிலகுவெண்சங்குமே யுலகமெங்கெங்குமே.

(இ-ள்.) உலகம் எங்கு எங்கும் - எல்லாவுலகங்களிலும் எல்லாவிடமும், எனக்கு ஈசனார் - எனக்குத் தலைவராகிய, திரு அரங்கேசனார் - ஸ்ரீரங்கநாதரது, பாசம் ஆம் அடியர்பால் - (தன்பக்கல்) அன்புள்ள அடியார்களிடத்தில், நேசம் ஆம் - கருணையுள்ள, அடிகளும் - திருவடிகளும், பைம் பொன் ஆர் ஆடையும் - பசும்பொன்மயமான பீதாம்பரமும், செம் பொன் மா மேனியும் - செவ்விதாய் அழகிய பெரிய [கரிய] திருமேனியும், ஆசை ஆம் மலர் உளாள் - (மிக்க) காதலையுடைய தாமரைப்பூவி லுறைகின்ற திருமகளுக்கு, வாசம் ஆர் - தங்குமிடமாகப் பொருந்திய, அகலமும் - திருமார்பும், அஞ்சல் என்று அருள் செயும் - (தன்னை அடைந்தாரை) அஞ்சற்க வென்றுசொல்லிக் காக்கின்ற, கஞ்சமும் - தாமரைமலர்போன்ற அபயஹஸ்தமும், கருணையின் தேசு உலா - அருளினது ஒளி விளங்குகின்ற, வதனமும் - திருமுகமண்டலமும், மாசு இலா முறுவலும் - மறுவில்லாத புன்சிரிப்பும், சீரிதாய் எழுது கத்தூரி நாமமும் - சிறப்பினையுடைத்தாம்படி கஸ்தூரியால் எழுதப்பட்ட திருநாமமும் [திலகமும்], திகிரியும் - சக்கரமும், இலகு வெண் சங்குமே - விளங்குகின்ற வெண்மையாகிய சங்கமுமேயாகும்; (எ-று.)

'மார்பகலம்' என்னும் பாடத்திற்கு, அகலமாகிய மார் பென்க.

இது, உருவெளித்தோற்றங் கண்ட தலைமகள் கூறியது.

இது, எல்லாச்சீரும் விளச்சீராகிய எண்சீ ராசிரிய விருத்தம். (௭௭)